

KONSTYTUCJA POLSKI RZECZYPOSPOLITEJ

SUPLEMENT A

całość

Otwarty Projekt #nowelizacjaKonstytucji
Grupy Wsparcia dla Odrodzeni.pl
z dnia 01 września 2020 r.
aktualizacja 13 września 2026 r.

Tytuł oryginału:

KONSTYTUCJA POLSKI RZECZYPOSPOLITEJ

Copyright © 2026 Grupa Wsparcia dla Odrodzeni.pl

Grupa Wsparcia dla Odrodzeni.pl jest właścicielem praw autorskich do wszystkich artykułów i treści zamieszczanych na portalu internetowym prowadzonym pod adresem <https://www.odrodzeni.pl>. Jeżeli nie zaznaczono inaczej, także wszystkie obrazy, grafiki, jak i inne elementy twórcze są chronione prawami autorskimi lub prawami ochronnymi na znak towarowy

i należą do Grupy Wsparcia dla Odrodzeni.pl lub są przez nią licencjonowane.

Zgodnie z Ustawą z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych żadna część tej publikacji bez pisemnej zgody Grupy Wsparcia dla Odrodzeni.pl uzyskanej poprzez adres [odrodzeni.pl/kontakt](https://www.odrodzeni.pl/kontakt) nie może być kopiowana, publikowana i rozprowadzana w jakiegokolwiek formie bez powołania się na stronę <https://www.odrodzeni.pl> i aktualną datę, jako źródło informacji.

W celu zachowania nienaruszonego pierwowzoru z roku 2020, został on potwierdzony notarialnie sygnaturą *Repertorium A 3503/2020*, w dniu 16 lipca 2020 roku. Wprowadzanie zmian do projektu jest otwarte, lecz podlega zatwierdzeniu przez Grupę Wsparcia, i notarialnemu nadaniu sygnatury dla oficjalności rewizji. Z tej przyczyny, w dniu 13 września 2026 ogłoszono kolejną rewizję A, która została przygotowana dla potrzeb Konsultacji Społecznych opartych na grupach regionalnych całej Polski. Jednocześnie prowadzenie prac nad projektem #nowelizacjaKonstytucji poza Grupą Wsparcia może się odbywać jedynie w oparciu o zasady Creative Commons 4.0: „Uznanie autorstwa”, „Użycie niekomercyjne” i „Na tych samych warunkach”.

Creative Commons

— CC BY-NC-SA 4.0 PL

— Uznanie autorstwa-Użycie niekomercyjne-Na tych samych warunkach

Spis treści

PREAMBUŁA	6
PRELEXUM PRELEGUS	7
Rozdział I POLSKA RZECZYPOSPOLITA	9
Rozdział II WOLNOŚCI, PRAWA I OBOWIĄZKI MIESZKAŃCA POLSKI RZECZYPOSPOLITEJ	30
Zasady ogólne	30
Wolności i prawa osobiste	36
Równości wobec prawa	36
Wolności i prawa polityczne	55
Prawa i obowiązki polityczne	55
Wolności i prawa ekonomiczne, socjalne i kulturalne	59
Przywileje i obowiązki ekonomiczne, socjalne i kulturalne	59
Środki ochrony wolności i praw	68
Prawne środki ochrony równości mieszkańców	68
Obowiązki	70
Rozdział III ŹRÓDŁA PRAWA	75
Rozdział III ŹRÓDŁO PRAWA STANOWIONEGO	75
Rozdział IV SEJM I SENAT	81
Służba	81
Wybory i kadencja	81
Organizacja i działanie	91
Referendum	99
Rozdział V PREZYDENT POLSKI RZECZYPOSPOLITEJ	102

Rozdział VI RADA MINISTRÓW I ADMINISTRACJA	
RZĄDOWA	120
Rozdział VII SAMORZĄD TERYTORIALNY	132
Rozdział VIII SĄDY I TRYBUNAŁY	138
Rozdział VIII SĄDOWNICTWO	138
Służba sądownicza	138
Sądy	138
Trybunał Konstytucyjny	146
Trybunał Konstytucyjny Senat w trybie Rady	
Rewizyjnej	146
Trybunał Stanu	153
Trybunał Stanu - Sąd Najwyższy	153
Rozdział IX ORGANY KONTROLI PAŃSTWOWEJ I	
OCHRONY PRAWA	156
Najwyższa Izba Kontroli	156
Rzecznik Praw Obywatelskich	160
Rzecznik Praw Człowieka w Polsce	160
Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	163
Cywilna Rada Medialna	163
Rozdział X FINANSE PUBLICZNE	166
Rozdział XII ZMIANA KONSTYTUCJI	184
Rozdział XIII PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE	188
Słownik konstytucyjny	195

PREAMBUŁA

W trosce o byt i przyszłość naszej Ojczyzny,
odzyskawszy w 1989 roku możliwość suwerennego i demokratycznego stanowienia
o Jej losie,
my, Naród Polski - wszyscy obywatele Rzeczypospolitej,
zarówno wierzący w Boga
będącego źródłem prawdy, sprawiedliwości, dobra i piękna,
jak i nie dzielący tej wiary,
a te uniwersalne wartości wywodzący z innych źródeł,
równi w prawach i w powinnościach wobec dobra wspólnego - Polski,
wdzięczni naszym przodkom za ich pracę, za walkę o niepodległość okupioną ogromnymi
ofiarami, za kulturę zakorzenioną w chrześcijańskim dziedzictwie Narodu i ogólnoludzkich
wartościach,
nawiązując do najlepszych tradycji Pierwszej i Drugiej Rzeczypospolitej,
zobowiązani, by przekazać przyszłym pokoleniom wszystko, co cenne z ponad
tysiącletniego dorobku,
złączeni więzami wspólnoty z naszymi rodakami rozsianymi po świecie,
świadomi potrzeby współpracy ze wszystkimi krajami dla dobra Rodziny Ludzkiej,
pomni gorzkich doświadczeń z czasów, gdy podstawowe wolności i prawa człowieka były
w naszej Ojczyźnie łamane,
pragnąc na zawsze zagwarantować prawa obywatelskie, a działaniu instytucji publicznych
zapewnić rzetelność i sprawność,
w poczuciu odpowiedzialności przed Bogiem lub przed własnym sumieniem,
ustanawiamy Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej
jako prawa podstawowe dla państwa
oparte na poszanowaniu wolności i sprawiedliwości, współdziałaniu władz, dialogu
społecznym oraz na zasadzie pomocniczości umacniającej uprawnienia obywateli i ich
wspólnot.

Wszystkich, którzy dla dobra Trzeciej Rzeczypospolitej tę Konstytucję będą stosowali,
wzywamy, aby czynili to, dbając o zachowanie przyrodzonej godności człowieka,
jego prawa do wolności i obowiązku solidarności z innymi,
a poszanowanie tych zasad mieli za niewzruszoną podstawę Rzeczypospolitej Polskiej.

dnia 2 kwietnia 1997 r.

PRELEXUM PRELEGUS

My, Ludzie urodzeni z niezbywalnym prawem do życia na ziemi polskiej, rdzenni tubylcy, będący jednym Narodem, mówiącym jedną mową polską, pełni szacunku do wspólnej kultury i tradycji odziedziczonych po wspólnych, Czcigodnych i Sławetnych Przodkach.

My, Panie i Panowie, Polki i Polacy, Rodowici mieszkańcy Polski Rzeczypospolitej, która jako jednolita wspólnota posiada ciągłość dziejową, na Ziemi, od morza Bałtyckiego do szczytów Tatr, tu gdzie Wisła w sercu płynie, gdzie Bug nas strzeże, gdzie Warta do Odry wpada.

My, potomkowie i prawowici spadkobiercy Scytów, przez Sarmatów i Lachów, przez Bolesława Chrobrego i Rzeczypospolitą Trojga Narodów, po dziś dzień Lechistanem zwani, i jako Polska znani, będąc niezmiennie Prawymi i Sprawiedliwymi, odzyskawszy Suwerenność i Niepodległość chcemy i tym samym wyrażamy swą jednomyślną Wolę wypływającą z Natchnienia Najwyższego Stwórcy, który zsyła światło dobra na nasze serca. Wola nasza, szanując i przestrzegając prawa naturalnego, opiera się na prawie przyrodzonym do samostanowienia na Ziemi swych Ojców, Dziadów, Pradziadów i Przodków.

Niniejszym, z Woli naszej, jasno i jednoznacznie stwierdzamy, postanawiamy, ustanawiamy i zapisujemy, co ogłaszamy!

Wszystkie nasze działania, cele i dążenia, a także stosunki, pragnienia i potrzeby, opieramy w istocie i w całości o Wartości Uniwersalne Prawa Naturalnego, którymi są, kolejno: Życie, Praca, Miłość, Wolność, Sprawiedliwość oraz Równość, by ustanowić, jako podstawę Prawa polskiego zawartego w tej Konstytucji Polski Rzeczypospolitej, którą przysięgamy, na wszystkie świętości na Ziemi, pod Słońcem i Niebie, będziemy bronić za cenę życia.

Zatem przysięgamy wszem i wobec, że z pokolenia na pokolenie będziemy nieustępliwie stać na straży wszystkich wspólnych ojcowizn i jednej wspólnej Ojczyzny. Dbając o przeszłe, przyszłe i obecne Wspólne Dobro ogólnonarodowe, jak i najmniejszej jednostki, współgospodarzyć będziemy przestrzegając zapisów niniejszej Konstytucji Polski Rzeczypospolitej.

Rozdział I POLSKA RZECZYPOSPOLITA

Art. 1. (dobro wspólne i prywatne)

Rzeczypospolita Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli.

1. Wszystkie zasoby Polski Rzeczypospolitej, w tym obejmujące całą naturę i przyrodę wraz z ich bogactwami znajdującymi się w granicach lub posiadaniu państwa, stanowią dobro wspólne wszystkich Rodaków i, jeżeli generują przychód, stanowią podstawę dywidendy narodowej.

2. Każda osoba przebywająca na terytorium Polski jest obowiązana dobro wspólne szanować i chronić. Może z niego korzystać, o ile przestrzega prawa polskiego, działa z należytą dbałością i nie narusza interesu publicznego ani praw innych mieszkańców, a jej odpowiedzialność ustala się zgodnie z art. 42.

3. Gminy mogą eksploatować swoje zasoby naturalne bez konieczności uzyskiwania koncesji, po otrzymaniu decyzji środowiskowej i dokonaniu zgłoszenia do właściwej centrali rządowej.

4. Rodowici obywatele posiadający grunt na własność, zgodnie z art. 75, mogą eksploatować jego zasoby na zasadach określonych ustawą, bez obowiązku uzyskiwania koncesji, po uzyskaniu decyzji środowiskowej i dokonaniu zgłoszenia do właściwego organu państwowego, o ile eksploatacja ta służy zaspokajaniu własnych, niekomercyjnych potrzeb gospodarstwa domowego. Przy czym własność gruntu dla Rodaka ma charakter pionowy i rozciąga się od przestrzeni nad nim, aż do samego wnętrza ziemi, stanowiąc jego nienaruszalną własność prywatną

5. W przypadku budownictwa jednorodzinnego znosi się obowiązek uzyskiwania jakichkolwiek decyzji środowiskowych.

6. Złoto narodowe stanowi dobro wspólne wszystkich Rodaków i podlega szczególnej ochronie zgodnie z art. 44 i art. 216.

Art. 2.

Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Polska Rzeczpospolita jest Republiką Konstytucyjną urzeczywistniającą zasady równości i sprawiedliwości społecznej w poszanowaniu godności człowieka i dbałości o dobro wspólne, w którym człowiek jest podmiotem i dobrem najwyższym.

Art. 3.

Rzeczpospolita Polska jest państwem jednolitym.

1. Polska Rzeczpospolita jest państwem suwerennym, integralnym terytorialnie i jednolitym.

2. Polska Rzeczpospolita respektuje nienaruszalność swoich granic oraz integralność terytorialną, a wszelkie zmiany granic mogą następować wyłącznie w drodze pokojowego porozumienia zgodnego z prawem międzynarodowym.

3. Polska Rzeczpospolita nie uznaje żadnych działań zmierzających do zajęcia, uzurpacji lub okupacji jej terytorium, ani jakiegokolwiek innego państwa, w sposób sprzeczny z prawem międzynarodowym.

Art. 4.

1. Władza zwierzchnia w Rzeczypospolitej Polskiej należy do Narodu.

2. Naród sprawuje władzę przez swoich Przedstawicieli lub bezpośrednio.

1. Władza zwierzchnia w Polsce należy do całego Narodu (Suwerena), a każdy Rodowity Obywatel współuczestniczy w jej sprawowaniu na zasadach określonych w Konstytucji.

2. Suweren przez partycypację, w myśl zasady pomocniczości (subsydiarności), sprawuje władzę bezpośrednio a także przez służbę swoich Przedstawicieli.

3. Rodowici Obywatele, tworząc grupy inicjatywne, działając w oparciu o art. 79, art. 118, art. 125 i art. 235 mają prawo do obywatelskiego sprzeciwu oraz mogą zgłaszać nowe projekty ustaw, mają

prawo do zmiany istniejącej ustawy lub innych inicjatyw obywatelskich a także mogą przeprowadzać referendum i referendalnie orzekać we wszystkich sprawach i decyzjach lokalnych służb samorządowych do szczebla gmin włącznie.

4. Polska Rzeczpospolita gwarantuje przeprowadzanie wolnych, uczciwych i okresowych wyborów w głosowaniu tajnym, w warunkach zapewniających rzeczywiste wyrażenie woli wyborców. Wszyscy kandydaci i ugrupowania polityczne mają równy dostęp do kampanii wyborczej, mediów oraz ochrony prawnej, a wyniki wyborów są ogłaszane publicznie i w pełnej jawności.

5. Polska Rzeczpospolita dopuszcza obecność krajowych i zagranicznych obserwatorów wyborów, którzy działają w granicach prawa i nie ingerują w proces wyborczy.

6. Zasady, tryb i warunki realizacji uprawnień z ust. 3 określa ustawa.

*Zobacz hasło SPRAWOWANIE WŁADZY BEZPOŚREDNIO
(DEMOKRACJA ODDOLNA) w Słowniku konstytucyjnym*

Art. 5.

Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju.

1. Polska Rzeczpospolita strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium i swej suwerenności jako gwarancji samostanowienia w myśl art. 4 i art. 15 oraz zapewnia mieszkańcom Polski bezpieczeństwo i przestrzeganie praw człowieka, strzeże dziedzictwa narodowego, zapewnia ochronę środowiska życia, kierując się zasadą trwałego rozwoju.

2. Polska Rzeczpospolita chroni jako narodowe dobro wspólne

polskie cechy intelektualne, zawodowe, eksperckie, naukowe, artystyczne oraz duchowe, zapewniając im konstytucyjne prawo do jawnego, merytorycznego opiniowania oraz doradztwa w zakresie służby swoich Przedstawicieli, realizowanego wyłącznie w interesie dobra wspólnego i w formach jawnej debaty publicznej, celem kształtowania w społeczeństwie postaw niezbędnych dla zachowania i rozwoju suwerennej i wolnej Ojczyzny.

3. Polska Rzeczpospolita stwarza warunki do rozwoju struktur cechowych jako gwaranta ciągłości pamięci narodowej, zdolnego do czynnego i twórczego włączania się w życie narodu rozwijającego swój wolny i godny byt.

4. Polska Rzeczpospolita zapewnia ochronę rezerw złota przed kradzieżą, zajęciem lub wywozem przez obce siły, poprzez ich rozproszenie, decentralizację oraz przekazanie części rezerw mieszkańcom.

5. Polska Rzeczpospolita powstrzymuje się od groźby lub użycia siły przeciwko integralności terytorialnej lub politycznej niezależności jakiegokolwiek państwa oraz nie podejmuje działań stanowiących formę politycznej, ekonomicznej lub wojskowej presji.

6. Polska Rzeczpospolita nie będzie wspierać żadnych działań terrorystycznych, subwersyjnych ani innych aktywności zmierzających do gwałtownego obalenia ustroju innego państwa.

Art. 6.

1. Rzeczpospolita Polska stwarza warunki upowszechniania i równego dostępu do dóbr kultury, będącej źródłem tożsamości narodu polskiego, jego trwania i rozwoju.

2. Rzeczpospolita Polska udziela pomocy Polakom zamieszkałym za granicą w zachowaniu ich związków z narodowym dziedzictwem kulturalnym.

1. Wszyscy Rodowici obywatele wraz ze wszystkimi

przedstawicielami państwowymi i publicznymi Polski Rzeczypospolitej stwarzają warunki powszechnego i równego dostępu do dóbr kultury, będącej źródłem tożsamości narodu polskiego, jego trwania i rozwoju.

2. Wszyscy Rodowici obywatele wraz ze wszystkimi przedstawicielami państwowymi i publicznymi Polski Rzeczypospolitej stwarzają warunki do repatriacji, oraz udziela pomocy Polakom zamieszkałym za granicą w zachowaniu ich związków z narodowym dziedzictwem i kulturą.

Art. 7.

Organy służby publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Organy służb państwowych i publicznych działają na podstawie i w granicach prawa opartego na Konstytucji Polski Rzeczypospolitej.

Art. 8.

1. Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej.

1. Konstytucja jest najwyższym prawem stanowionym Polski Rzeczypospolitej.

2. Przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej.

3. Żadne przepisy ustawodawcze, sądownicze, ani wykonawcze nie mogą łamać zapisów niniejszej Konstytucji.

4. Ustawy i rozporządzenia podlegają obowiązkowej publikacji, która stanowi warunek ich stosowalności. Treść aktów prawnych musi być dostępna publicznie.

Art. 9.

Rzeczypospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego.

1. Polska Rzeczpospolita przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego pod warunkiem, iż nie zagraża ono samostanowieniu, nie narusza jej jednolitości, niepodległości i suwerenności, nienaruszalności i bezpieczeństwa mieszkańców, interesów i integralności terytorialnej oraz innych zapisów konstytucyjnych na każdym szczeblu organizacyjnym państwa.

2. Polska Rzeczpospolita wykonuje swoje zobowiązania wynikające z prawa międzynarodowego w dobrej wierze, zgodnie z zasadami prawa i w granicach suwerenności, niepodległości i integralności terytorialnej określonych niniejszą Konstytucją.

Art. 10.

1. Ustrój Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na podziale i równowadze służby ustawodawczej, służby wykonawczej i służby sądowej.

2. Władzę ustawodawczą sprawują Sejm i Senat, władzę wykonawczą Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Rada Ministrów, a władzę sądową sądy i trybunały.

1. Ustrój Polski Rzeczypospolitej opiera się na podziale i współdziałaniu służb ustawodawczej, wykonawczej i sądowej.

2. Służby ustawodawcza, wykonawcza i sądowa mają obowiązek realizować politykę obrony i stałej ochrony suwerenności Polski przed każdą obcą presją oraz ingerencją polityczną, gospodarczą, finansową i ideologiczną prowadzącą do powstawania strat i zagrożenia żywotnym interesom Polski i jej mieszkańców, w szczególności przed działaniami banków i instytucji finansowych przerzucających ryzyko swojej działalności na mieszkańców lub Państwo.

3. Ochrona suwerenności ekonomicznej Rzeczypospolitej obejmuje bezwzględny obowiązek fizycznego i geograficznego rozproszenia strategicznych zasobów finansowych, w tym państwowych rezerw złota, w sposób uniemożliwiający ich zablokowanie, konfiskatę lub przejęcie przez obce państwa, organizacje międzynarodowe lub zagraniczne

instytucje finansowe.

4. Wszystkie służby państwowe oraz samorządowe realizują politykę powstrzymania ekspansji konsumpcjonizmu szkodzącego życiu i zdrowiu oraz związanego z wysokimi kosztami indywidualnymi, społecznymi i ekologicznymi. Powstrzymują rozpowszechnianie kredytu komercyjnego i agresywnej reklamy, w szczególności usług finansowych i bankowych, jako instrumentów presji rynku i systemów wyzysku ekonomicznego wywieranych na mieszkańców Polski.

5. Wszyscy Przedstawiciele służb publicznych i państwowych mają etyczny i moralny obowiązek odpowiedzialnego i przykładowego zachowania zarówno w życiu zawodowym, jak i prywatnym. Łamanie zasad etyki zawodowej uznaje się za karalne, a przejawy patologii społecznej wiążą się z osobistą odpowiedzialnością finansową i karną. Do przestrzegania norm etyczno-zawodowych zobligowany jest każdy zatrudniony, niezależnie od zajmowanego stanowiska i statusu społecznego.

6. Przedstawiciele narodu pełnią służbę ustawodawczą poprzez działania w Sejmie i Senacie, służbę wykonawczą poprzez urząd Prezydenta Polski Rzeczypospolitej i Radę Ministrów, służbę sądowniczą poprzez sądy, a wszelkie pozostałe służby publiczne poprzez działania jednostek terytorialnych. Wszyscy Przedstawiciele pełniący służbę ponoszą odpowiedzialność osobistą, dyscyplinarną i karną za nieprawidłową i zawinioną działalność oraz jej następstwa.

7. Wszelka przestępczość urzędnicza, korupcja polityczna, gospodarcza i urzędnicza na wszystkich szczeblach służby państwowej i publicznej ścigana będzie z urzędu jako przestępstwo zagrażające podstawowym wartościom i prawom konstytucyjnym.

8. Służby sądownicze, ustawodawcze oraz Prezydent Polski Rzeczypospolitej podlegają wyborom powszechnym w systemie bezpośrednim. Wybory na pozostałe stanowiska służbowe podlegają konkursom, z wyłączeniem procedur określonych w art. 144, art. 154,

art. 161 oraz art. 179.

9. Osoby pretendujące do piastowania stanowisk urzędowych w służbie państwowej lub publicznej, jak i w korpusie cywilnym, muszą być rodowitymi obywatelami według art. 34 oraz posiadać wyłącznie obywatelstwo polskie.

10. Polska Rzeczpospolita zapewnia wyraźny rozdział między Państwem a partiami politycznymi. Partie polityczne nie mogą być utożsamiane z Państwem, finansowane ze źródeł zewnętrznych ani sprawować władzy poza konstytucyjnymi procedurami.

11. Władze publiczne działają w duchu pokojowego współistnienia, współpracy i poszanowania prawa międzynarodowego, o ile nie zagraża ono suwerenności i interesom Rzeczypospolitej.

12. Polska Rzeczpospolita zakazuje wszelkich form ekonomicznej presji, wyzysku i lichwiarstwa oraz działań prowadzących do podporządkowania mieszkańców lub struktur Państwa interesom korporacyjnych systemów finansowych, w tym krajowych i zagranicznych banków komercyjnych. Podmioty te nie mogą wywierać wpływu na politykę Państwa, jego suwerenność, majątek narodowy lub bezpieczeństwo ekonomiczne mieszkańców.

13. W celu ochrony mieszkańców przed pętlą zadłużenia i wyzyskiem, zakazuje się stosowania w reklamach usług finansowych (w tym kredytów, pożyczek, kart kredytowych) technik manipulacyjnych, ukrywania realnych kosztów zobowiązania, marż i prowizji oraz kierowania marketingu do osób nieletnich. Wszelkie oferty finansowe muszą być prezentowane w sposób przejrzysty, w pełnym odniesieniu do parytetu złota, zgodnie z Art. 22 ust. 1.

Art. 11.

1. Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność tworzenia i działania partii politycznych. Partie polityczne zrzeszają na zasadach dobrowolności i równości obywateli polskich w celu wpływania metodami demokratycznymi

na kształtowanie polityki państwa.

2. Finansowanie partii politycznych jest jawne.

1. Polska Rzeczpospolita zgodnie z zasadami opisanymi w art. 12 i art. 58 zapewnia wolność tworzenia i działania ugrupowań politycznych, które mogą zrzeszać na zasadach dobrowolności i równości jedynie obywateli polskich w celu kształtowania polityki i utrzymania państwa metodami konstytucyjnymi.

2. Zabrania się partiom, i innym zrzeszeniom podejmowania działań mających na celu wprowadzenie oraz samego prowadzenia partiokracji, jako monopolizowania kierowania państwem przez jedną partię we władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej.

3. Finansowanie wszelkich grup politycznych jest jawne, może pochodzić jedynie z ich działalności gospodarczej lub dobrowolnego wsparcia obywateli polskich, przy czym jest zabronione podmiotom zagranicznym.

Art. 12.

Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność tworzenia i działania związków zawodowych, organizacji społeczno-zawodowych rolników, stowarzyszeń, ruchów obywatelskich, innych dobrowolnych zrzeszeń oraz fundacji.

1. Polska Rzeczpospolita umożliwia rodowitym obywatelom wolność tworzenia i działania w zrzeszeniach rozumianych jako: ugrupowania polityczne, stowarzyszenia, spółdzielnie, fundacje, związki zawodowe oraz grupy społeczne, organizacje pozarządowe, organizacje społeczno-zawodowe rolników i ruchy obywatelskie.

2. Polska Rzeczpospolita umożliwia obywatelom nieujętych w ust.1 prawo do członkostwa w zrzeszeniach z pominięciem funkcji założycielskich, kierowniczych i decyzyjnych.

3. Zabrania się finansowania wszelkich zrzeszeń ze środków, dóbr i komercyjnej działalności gospodarczej pochodzącej spoza granic Polski

Rzeczypospolitej. Finansowanie i przekazywanie darowizn zrzeszeniom musi być jawne oraz rezultatem wypracowania środków, dóbr i komercyjnej działalności gospodarczej wyłącznie na terenie Polski.

4. Polska Rzeczypospolita gwarantuje wolność strajku, podlegającą jedynie ograniczeniom przewidzianym ustawą.

Art. 13.

Zakazane jest istnienie partii politycznych i innych organizacji odwołujących się w swoich programach do totalitarnych metod i praktyk działania nazizmu, faszyzmu i komunizmu, a także tych, których program lub działalność zakłada lub dopuszcza nienawiść rasową i narodowościową, stosowanie przemocy w celu zdobycia władzy lub wpływu na politykę państwa albo przewiduje utajnienie struktur lub członkostwa.

1. Zakazana jest jawna i niejawna działalność i istnienie zrzeszeń i organizacji odwołujących się w swoich programach, lub statutach do totalitarnych metod i praktyk działania, ideologii rewizjonizmu kulturowego, fundamentalizmu religijnego, wyzysku lub lichwiarstwa, a także tych, których program, statut lub działalność zakłada lub dopuszcza nienawiść w tym rasową lub narodowościową, stosowanie przemocy w celu zdobycia pozycji społecznej.

2. Zakazane są jawne i niejawne działania indywidualne oraz działania zorganizowanych korporacyjnych systemów ekonomiczno-gospodarczych, finansowych i politycznych prowadzących do utajonego zniewolenia ludzi, w szczególności poprzez lichwę, nieuczciwe umowy kredytowe, manipulacje wartością pieniądza, zmienne oprocentowanie, ukryte opłaty, toksyczne instrumenty finansowe oraz wszelkie formy zadłużenia naruszające stałą wartość zobowiązania określoną w chwili zawarcia umowy.

3. Zakazane są wszelkie działania banków i instytucji finansowych prowadzące do utajonego zniewolenia ekonomicznego mieszkańców, w tym stosowanie lichwiarskich praktyk, ukrytych opłat, nieuczciwych

umów kredytowych, agresywnego marketingu finansowego oraz spekulacji na dobrach wspólnych Polski Rzeczypospolitej.

Art. 14. (wolność mediów; dostęp do informacji)

Rzeczypospolita Polska zapewnia wolność prasy i innych środków społecznego przekazu.

1. Polska Rzeczypospolita zapewnia wolność prasy i wszystkich innych środków społecznego przekazu. Ograniczenia dotyczą potwierdzonego przez Krajową Radę Komunikacji Społecznej zagrożenia ważnego interesu państwowego, moralności publicznej i interesu osób prywatnych.

2. W Polsce zakazane jest po rygorem odpowiedzialności karnej wykorzystywanie wolności prasy lub innych środków społecznego przekazu do prowadzenia działalności naruszającej w sposób jawny lub podstępny jej praw konstytucyjnych.

3. Polska Rzeczypospolita zapewnia wszystkim ugrupowaniom politycznym i osobom uczestniczącym w procesie wyborczym równy i niedyskryminacyjny dostęp do mediów publicznych i prywatnych.

4. Każdy mieszkaniec ma prawo do pozyskiwania i przekazywania informacji oraz idei bez ingerencji władz publicznych, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych ustawą zgodną z normami międzynarodowymi.

5. Polska Rzeczypospolita zapewnia wolność myśli, sumienia, przekonań oraz wolność ich publicznego wyrażania, zgodnie z zasadami praw człowieka i zobowiązaniami międzynarodowymi.

Art. 15.

1. Ustrój terytorialny Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia decentralizację służby publicznej.

2. Zasadniczy podział terytorialny państwa uwzględniający więzi społeczne, gospodarcze lub kulturowe i zapewniający jednostkom terytorialnym zdolność wykonywania zadań publicznych określa ustawa.

1. Ustrój terytorialny Polski Rzeczypospolitej zapewnia głęboką decentralizację służby publicznej oraz samorządową autonomię zadań lokalnych na szczeblu regionalnym (wojewódzkim), powiatowym i gminnym.

2. Dopuszcza się, by poszczególne Województwa ustanawiały własne prawa w formie Małej Konstytucji, regulującej wewnętrzne sprawy gospodarcze, podatkowe i porządkowe danej zbiorowości, pod warunkiem ich bezwzględnej zgodności z zapisami niniejszej Konstytucji Krajowej. O zgodności Małej Konstytucji z prawem nadrzędnym Rzeczypospolitej orzeka ostatecznie Senat działający w trybie Rady Rewizyjnej.

3. Zasadniczy podział terytorialny państwa, będącego unią i federacją autonomii wojewódzkich, uwzględnia wszechstronne więzi kulturowe, historyczne i gospodarcze. Wspólnoty regionalne stanowią nierozzerwalną i integralną całość Rzeczypospolitej, a wszelkie przejawy wrogiego separatyzmu lub secesji terytorialnej są zakazane i ścigane na mocy art. 44 jako zdrada stanu.

4. Umożliwia się autonomicznym regionom wprowadzanie i posługiwanie się własną, lokalną walutą regionalną. Prawo produkcji, zabezpieczenia kruszcowego, emisji oraz nadzoru nad kursem i obiegiem waluty regionalnej przysługuje jednak wyłącznie Narodowemu Bankowi Polskiemu i realizowane jest przez jego właściwą filię wojewódzką (Skarbiec Wojewódzki) na zasadach określonych w art. 227.

5. W celu zachowania ciągłości tradycji, autonomiczne regiony mają pełne prawo do wprowadzania w szkołach, urzędach i życiu publicznym swojej lokalnej gwary, kultury oraz obyczajów regionalnych.

Art. 16.

1. Ogół mieszkańców jednostek zasadniczego podziału terytorialnego stanowi z mocy prawa wspólnotę samorządową.

2. Samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu służby publicznej.

Przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

1. Ogół mieszkańców jednostek zasadniczego podziału terytorialnego stanowi z mocy prawa wspólnotę samorządową.

2. Samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu służby publicznej. Przysługującą mu w ramach ustaw część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność: personalną, finansową, majątkową i karną, podlegając jawnemu i systematycznemu audytowi.

Art. 17.

1. W drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony.

2. W drodze ustawy można tworzyć również inne rodzaje samorządu. Samorządy te nie mogą naruszać wolności wykonywania zawodu ani ograniczać wolności podejmowania działalności gospodarczej.

1. W drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony, poprzez rozwijanie kultury zawodowej oraz przez stosowane wysokich standardów etyki zawodowej ujętych w kodeksach etycznych.

2. W drodze ustawy można tworzyć: cechy rzemiosł oraz spółdzielczości, jak również inne rodzaje samorządu zawodowego. Samorządy nie mogą naruszać wolności wykonywania zawodu ani ograniczać wolności podejmowania działalności gospodarczej.

Art. 18. (światopogląd rodziców)

Małżeństwo jako związek kobiety i mężczyzny, rodzina, macierzyństwo i

rodzicielstwo znajdują się pod ochroną i opieką Rzeczypospolitej Polskiej.

1. Rodzina, małżeństwo, macierzyństwo, rodzicielstwo i niepełnoletni znajdują się pod ochroną i opieką społeczeństwa oraz służb państwowych Polski Rzeczypospolitej.

2. Decyzje Państwa nie mogą naruszać systemu wartości etyczno-moralnych i światopoglądowych rodziców, którzy wychowują potomstwo na zasadach i w granicach niniejszej konstytucji.

3. Para małżeńska jest dobrowolnym związkiem kobiety i mężczyzny posiadających zdolność do zawarcia małżeństwa w tym prokreacji, stwierdzonym przez osobę uprawnioną, która nadaje im status wspólnego gospodarstwa domowego

4. Każdy Mieszkaniec ma prawo wskazać osobę trzecią, która z mocą nadrzędną i pierwszeństwem przed uprawnieniami małżonka przejmując wyłącznie prawo do informacji medycznej, decydowania o procedurach leczniczych w stanie braku przytomności oraz reprezentacji osobistej. Uprawnienie to dotyczy wyłącznie spraw egzystencjalnych za życia osoby wskazującej, nie rodzi żadnych praw do jej majątku, złota narodowego ani opieki nad dziećmi, i wygasa całkowicie z chwilą jej zejścia.

5. Polska Rzeczypospolita zapewnia szczególną ochronę praw dziecka, w tym jego praw obywatelskich, osobistych, ekonomicznych, społecznych i kulturalnych, zgodnie z umowami międzynarodowymi.

Art. 19.

Rzeczypospolita Polska specjalną opieką otacza weteranów walk o niepodległość, zwłaszcza inwalidów wojennych.

Polska Rzeczypospolita specjalną opieką otacza polskich weteranów obrony i walki o niepodległość państwa polskiego i jego mieszkańców, zwłaszcza inwalidów wojennych (poszkodowanych fizycznie lub psychicznie).

Art. 20.

Spółeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej.

1. Społeczna gospodarka rynkowa (regionalna lub ogólnonarodowa) oparta na wolności gospodarczej działalności, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Polski Rzeczypospolitej i jej trwałego rozwoju.

2. Wszelkie instytucje budżetowe, a także działające w ich obszarze i podległe im inne jednostki mają obowiązek na etapie tworzenia budżetu budować swoje strategie uwzględniając interesy społeczne, ochronę środowiska oraz relacje z różnymi grupami interesariuszy na poziomie regionalnym i ogólnonarodowym.

Art. 21.

1. Rzeczypospolita Polska chroni własność i prawo dziedziczenia.
2. Wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem.

1. Polska Rzeczypospolita chroni własność i prawo dziedziczenia.

2. Wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne, za zgodą właściciela i sprawiedliwym odszkodowaniem, tylko po cenach wolnorynkowych. Niedopuszczalne jest pośrednie wywłaszczenie mieszkańców poprzez działania banków lub instytucji finansowych polegające na nieuczciwym zadłużaniu, zmianie wartości zobowiązań, manipulacji wartością pieniądza lub stosowaniu oprocentowania, marż i prowizji naruszających stałą wartość zobowiązania określoną w chwili zawarcia umowy.

3. Polska Rzeczypospolita chroni mieszkańców przed nieuczciwymi praktykami finansowymi, w tym przed utratą własności w wyniku działań banków lub instytucji finansowych stosujących presję

ekonomiczną, lichwę lub niejawne mechanizmy zadłużenia.

4. Polska Rzeczpospolita zapewnia rozproszenie rezerw złota wśród mieszkańców, jako element ochrony własności narodowej przed kradzieżą, okupacją lub działaniami obcych państw. Złoto zdeponowane przez Państwo nie może być przechowywane wyłącznie w jednym miejscu.

Art. 22.

Ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny.

1. Polska Rzeczpospolita na swoim terytorium dopuszcza prowadzenie wszelkiej działalności gospodarczej, za wyjątkiem sytuacji przewidzianej w art. 233, z zastrzeżeniem, że wszelkie zobowiązania finansowe, w tym kredyty i pożyczki, zawierane na terytorium Polski Rzeczpospolitej podlegają rozliczeniu według stałej wartości określonej w chwili zawarcia umowy, odpowiadającej parytetowi złota. Wartość zobowiązania nie może wzrosnąć wskutek odsetek, marż, prowizji, inflacji, manipulacji kursowych ani decyzji instytucji finansowych.

2. Ograniczenie wolności działalności gospodarczej może być zalecane tylko ze względu na dobro publiczne na drodze ustawy, w szczególności w zakresie działalności finansowej i bankowej, celem ochrony mieszkańców przed wyzyskiem, lichwą, utajonym zadłużeniem oraz przerzucaniem ryzyka działalności banków na społeczeństwo.

3. Działalność banków i instytucji finansowych podlega szczególnej kontroli Państwa w zakresie ochrony suwerenności ekonomicznej, bezpieczeństwa mieszkańców oraz przejrzystości operacji finansowych.

4. Działalność banku centralnego obejmuje obowiązek utrzymywania filii w każdym województwie Polski Rzeczpospolitej, w celu zapewnienia odporności systemu finansowego na konflikty, kryzysy oraz działania obcych sił.

Art. 23.

Podstawą ustroju rolnego państwa jest gospodarstwo rodzinne. Zasada ta nie narusza postanowień art. 21 i art. 22.

Podstawą gospodarki rolnej są gospodarstwa rodzinne, które Polska otacza szczególną opieką.

Art. 24.

Praca znajduje się pod ochroną Rzeczypospolitej Polskiej. Państwo sprawuje nadzór nad warunkami wykonywania pracy.

1. Praca ludzka znajduje się pod wszechstronną ochroną Polski Rzeczypospolita. Państwo sprawuje nadzór nad warunkami jej wykonywania.

2. Praca jako działalność gospodarcza i usługowa służy zaspakajaniu osobistych potrzeb człowieka dobrami materialnymi w myśl przestrzegania etyki.

3. Wykonujący pracę jako strona kontraktu z pracodawcą jest podmiotem, któremu pracodawca przekazuje godne wynagrodzenie za pracę według zawartego kontraktu. Przy czym minimalne miesięczne wynagrodzenie wynosi jedną uncję złota, rozumianą jako stała jednostka wartości, niezależna od zmian wartości waluty, inflacji oraz decyzji instytucji finansowych.

4. Zadanie Przedstawicieli pracodawców i pracowników polega na zapewnieniu niezbędnej ochrony prawno-administracyjnej oraz stworzeniu warunków sprzyjających poszanowaniu godności stronom kontraktu.

5. Polska Rzeczypospolita zakazuje stosowania przez banki i instytucje finansowe praktyk prowadzących do ekonomicznego wyzysku pracowników, w tym nieuczciwych kredytów konsumenckich, pułapek zadłużeniowych oraz agresywnej reklamy finansowej.

Art. 25. (wolność wyznania)

1. Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione.
2. Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym.
3. Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego.
4. Stosunki między Rzeczypospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy.
5. Stosunki między Rzeczypospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi Przedstawicielami.

1. Religia i nauka zajmują się różnymi obszarami rzeczywistości, posługują się różnymi metodami jej poznawania i doświadczania, jednak wzajemnie się uzupełniają i wzbogacają umożliwiając lepsze ludzkie bytowanie w całym bogactwie jego złożoności i różnorodności.

2. Wyznaniom religijnym i innym orientacjom światopoglądowym zakazane jest wprowadzanie dyskryminacji, konfliktów i podziałów społecznych.

3. Bez względu na wyznanie lub bezwyznaniowość każdy mieszkaniec Polski Rzeczypospolita jest w równym stopniu chroniony prawem.

4. Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione.

5. Służby publiczne w Polsce zachowują bezstronność w sprawach przekonań duchowych: religijnych, światopoglądowych i filozoficznych oraz zapewniają swobodę ich wyrażania w życiu społecznym w granicach prawa.

6. Stosunki między Państwem a Kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania i wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego.

7. Państwo nie może finansować działalności żadnego Kościoła i innych związków wyznaniowych, a jednocześnie wszystkie Kościoły i inne związki wyznaniowe są zobowiązane do płacenia podatków z działalności gospodarczej.

8. Każdy mieszkaniec ma prawo do wyznawania, praktykowania, nauczania i manifestowania swojej religii lub przekonań, indywidualnie lub wspólnie z innymi, publicznie lub prywatnie, zgodnie z nakazem własnego sumienia.

Art. 26.

1. Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej służą ochronie niepodległości państwa i niepodzielności jego terytorium oraz zapewnieniu bezpieczeństwa i nienaruszalności jego granic.

2. Siły Zbrojne zachowują neutralność w sprawach politycznych oraz podlegają cywilnej i demokratycznej kontroli.

1. Siły Obronne Polski Rzeczypospolitej służą ochronie niepodległości państwa i niepodzielności jego terytorium oraz zapewnieniu bezpieczeństwa i nienaruszalności jego granic.

2. Siły Obronne biorą udział w sprawach politycznych poprzez wystawianie swoich kandydatów do wyborów regionalnych na stanowisko ministra obrony narodowej.

3. Siły Obronne podlegają Przedstawicielom w zakresie sprawowania nad nimi cywilnej kontroli.

4. Użycie Sił Obronnych Polski w Rzeczypospolitej i poza granicami kraju jest dopuszczalne w sytuacjach szczególnych, gdy leży to w interesie Polski, jedynie na podstawie rozkazu Naczelnej Rady Zwierzchnika Sił Obronnych w składzie: Prezydent, Marszałkowie, Premier, Minister Obrony i Naczelny Dowódca Sił Zbrojnych. Narady prowadzone przez Prezydenta, powinny być jawne a wynik ich działania musi być jednogłośny i jednomyślny, oraz wymaga podpisu każdego z członków Naczelnej Rady.

5. Siły Obronne Polski Rzeczypospolitej mogą być dowodzone jedynie przez rodowitych obywateli polskich.

6. Siły Obronne Polski Rzeczypospolitej działają zgodnie z zasadą powstrzymania się od groźby lub użycia siły oraz zobowiązaniem do pokojowego rozwiązywania sporów, zgodnie z prawem międzynarodowym.

Art. 27.

W Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym jest język polski. Przepis ten nie narusza praw mniejszości narodowych wynikających z ratyfikowanych umów międzynarodowych.

W Polsce Rzeczypospolita językiem urzędowym jest język polski. Na podstawie art.15 dopuszcza się, by każde z Województw posiadało w wybranych urzędach kolejny, lokalny język, jako ciągłość tradycji kulturowej regionu.

Art. 28.

1. Godłem Rzeczypospolitej Polskiej jest wizerunek orła białego w koronie w czerwonym polu.

2. Barwami Rzeczypospolitej Polskiej są kolory biały i czerwony.

3. Hymnem Rzeczypospolitej Polskiej jest Mazurek Dąbrowskiego.

4. Godło, barwy i hymn Rzeczypospolitej Polskiej podlegają ochronie prawnej.

5. Szczegóły dotyczące godła, barw i hymnu określa ustawa.

1. Godłem Polski Rzeczypospolitej jest wizerunek orła białego z zamkniętą koroną.

2. Herbem Polski jest Godło w purpurowym polu.

3. Barwami Polski są: biały, purpurowy i błękitny.

4. Hymnem narodowym Polski jest Mazurek Dąbrowskiego.

5. Herb, Godło, barwy i Hymn Polski podlegają ochronie prawnej.

6. Szczegóły dotyczące Herbu, Godła, barw i Hymnu określa ustawa.

Art. 29.

Stolicą Rzeczypospolitej Polskiej jest Warszawa.

Stolicą Polski Rzeczypospolitej jest Kraków.

Rozdział II WOLNOŚCI, PRAWA I OBOWIĄZKI MIESZKAŃCA POLSKI RZECZYPOSPOLITEJ

Zasady ogólne

Art. 30.

Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych.

Przyrodzona oraz kulturowa godność tworzą wartość najwyższą i uwznioślającą człowieka, ich poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem każdej osoby oraz w szczególności służb publicznych i państwowych.

Art. 31.

1. Wolność człowieka podlega ochronie prawnej.
2. Każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych. Nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje.
3. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

1. Wolność człowieka podlega ochronie osobistej oraz prawnej pod rygorem odpowiedzialności jednostki czyniącej z tej ochrony skutek prawny.

2. Każdy jest obowiązany szanować wolności, prawa oraz mienie innych. Nikogo nie wolno zmuszać do tego czego prawo mu nie nakazuje, w każdym przypadku za ten przymus odpowiedzialność ponoszą nakazujący i wszystkie osoby świadome.

3. Ograniczenia w wyniku zastosowania art. 228, w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw wymienionych w art. 233, a w szczególności art. 8, art. 39, art. 47, art. 54 i art. 64 oraz art. 68.

4. Polska Rzeczpospolita uznaje, że poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności stanowi podstawę pokoju, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz zobowiązuje się do ich stałego przestrzegania.

5. Polska Rzeczpospolita zapewnia osobom należącym do mniejszości narodowych i etnicznych pełną równość wobec prawa oraz warunki do rzeczywistego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności.

Art. 32. (zakaz dyskryminacji)

1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny.

1. Wszyscy przebywając na terenie Polski Rzeczypospolitej są zobowiązani do przestrzegania prawa opartego na niniejszej Konstytucji, oraz mają prawo do godnego traktowania w oparciu o art. 30 i art. 31.

2. Każdy mieszkaniec Polski korzysta z ochrony prawnej i nie może podlegać dyskryminacji w życiu społecznym, gospodarczym ani w dostępie do instytucji publicznych, o ile nie naruszył dobra wspólnego Rzeczypospolitej lub nie wyrządził szkody innemu mieszkańcowi, a jego odpowiedzialność zostanie ustalona zgodnie z art. 42.

3. Pomocniczość z art. 4 ust. 3 jest podstawową zasadą opisującą stosunek Przedstawicieli na służbie, reprezentujący organy Państwa, do

obywatela, i na odwrót.

Art. 33. (Rodzina)

1. Kobieta i mężczyzna w Rzeczypospolitej Polskiej mają równe prawa w życiu rodzinnym, politycznym, społecznym i gospodarczym.

2. Kobieta i mężczyzna mają w szczególności równe prawo do kształcenia, zatrudnienia i awansów, do jednakowego wynagradzania za pracę jednakowej wartości, do zabezpieczenia społecznego oraz do zajmowania stanowisk, pełnienia funkcji oraz uzyskiwania godności publicznych i odznaczeń.

Kobieta i mężczyzna w Polsce Rzeczypospolitej mają równe prawa w życiu rodzinnym, politycznym, społecznym i gospodarczym.

Art. 34. (Rdzenność i Obywatelstwo)

1. Obywatelstwo polskie nabywa się przez urodzenie z rodziców będących obywatelami polskimi. Inne przypadki nabycia obywatelstwa polskiego określa ustawa.

2. Obywatel polski nie może utracić obywatelstwa polskiego, chyba że sam się go zrzeknie.

1. Rodowity Polak lub Rodowita Polka to etniczny, rdzenny tubylec, który będąc żywą istotą, posiada udokumentowane więzy ziemi (*ius soli*) lub więzy krwi (*ius sanguinis*) w linii prostej od przodków urodzonych lub zamieszkujących na terytorium znajdującym się w granicach Polski w jakiegokolwiek epoce historycznej. Potwierdzeniem statusu Rodaka jest wpis do Rejestru Rodowego Polski, dokonywany na wniosek osoby pełnoletniej lub na wniosek rodziców bądź opiekunów prawnych w imieniu osoby nieletniej od chwili jej urodzenia. Warunkiem dokonania wpisu jest złożenie w Urzędzie Stanu Cywilnego dokumentacji genealogicznej wykazującej wszystkich przodków w linii prostej wstecz do dnia 1 stycznia 1900 roku, wraz z obowiązkiem wskazania wszelkich zmian nazwisk, tożsamości lub zgłoszonych narodowości tych przodków.

Jako pełnoprawne dokumenty źródłowe uznaje się państwowe akta stanu cywilnego oraz kościelne i wyznaniowe księgi metrykalne (w tym akta urodzeń, chrztów, ślubów i zgonów) prowadzone przez parafie i związki wyznaniowe. W razie braku, zniszczenia lub zaginięcia właściwych ksiąg metrykalnych, dopuszcza się udowodnienie pochodzenia przodków oraz faktu ewentualnych zmian ich nazwisk za pomocą innych dokumentów urzędowych, wojskowych, szkolnych, skarbowych, notarialnych lub rodowych o potwierdzonej wiarygodności. W ostateczności, przy całkowitym braku wyżej wymienionych dokumentów wynikającym z przyczyn historycznych lub wojennych, pełną podstawę do dokonania wpisu stanowi pisemne, jawne Oświadczenie Rodowe wnioskodawcy, składane pod bezwzględny rygor odpowiedzialności karnej i majątkowej za kłamstwo konstytucyjne. Dane zawarte w Rejestrze Rodowym Polski są jawne. Zatajenie faktów, podanie nieprawdy lub zaniechanie wykazania zmian nazwisk przodków w procedurze rejestracyjnej skutkuje odmową lub natychmiastowym unieważnieniem wpisu oraz pociąga za sobą odpowiedzialność karną z Art. 44 ust. 1 lit. f

2. Obywatelstwo Polski Rzeczypospolitej (polskie) uzyskuje się z chwilą otrzymania dowodu tożsamości wydanego przez Urząd Stanu Cywilnego. Każdy Polak, który skończył 18. rok życia, ma prawo ubiegać się o nadanie obywatelstwa poprzez samodzielne złożenie wniosku do Urzędu Stanu Cywilnego. Warunkiem otrzymania obywatelstwa jest zdany państwowy egzamin ze znajomości języka polskiego, historii i Konstytucji.

3. Każdy Rodak będąc jednocześnie Obywatel, staje się Rodowitym Obywatel i przystępuje do kolektywu suwerennego Narodu.

4. Urząd Stanu Cywilnego przekazuje Najwyższej Izbie Kontroli pozytywnie rozpatrzone wnioski celem archiwizacji oraz ustalenia statusu danej osoby na podstawie jej stosunku do Państwa.

5. Polak nie może utracić statusu społecznego, chyba że sam się go

zrzeknie. Wyjątek stanowi utrata na wniosek Sądu Najwyższego akceptowanego przez ławę przysięgłych złożoną z sędziów pokoju. Wszystkie przypadki potwierdzenia rdzenności, nabycia obywatelstwa polskiego oraz zmiany statusu społecznego określa ustawa.

6. Każdemu Rodakowi, którego status i przynależność narodowa zostały potwierdzone wpisem do Rejestru Rodowego zgodnie z ust. 1, przysługuje jedna uncja złota (złoto narodowe) z rezerw narodowych, jako osobisty udział w majątku wspólnym Narodu i gwarancja majątkowa Państwa.

7. Nieletni Rodacy otrzymują jedną uncję złota z chwilą dokonania wpisu do Rejestru Rodowego Polski. Złoto to pozostaje w depozycie i pod opieką rodziców (opiekunów prawnych) do momentu osiągnięcia przez dziecko pełnoletności. W przypadku przedwczesnej śmierci osoby nieletniej przed ukończeniem 18. roku życia, przypisana jej uncja złota przepada na rzecz Skarbu Państwa.

8. Złoto przekazane Rodakowi na mocy niniejszego artykułu stanowi ich nienaruszalną własność prywatną i bezwzględnie nie może być zajmowane, konfiskowane ani przejmowane przez instytucje państwowe, komornicze, ani jakiegokolwiek obce podmioty publiczne lub prywatne.

9. Instytucją wyłącznie uprawnioną do fizycznego wydawania, ewidencjonowania za imiennym pokwitowaniem oraz odkupywania złota narodowego od Rodaków jest Skarb Państwa, działający poprzez wojewódzkie filie Narodowego Banku Polskiego. Zakazuje się obrotu tym kruszczem z pominięciem instytucji państwowych. Skarb Państwa ma konstytucyjny obowiązek odkupienia uncji złota od każdego Rodakowi na jego żądanie, natychmiastowo, według aktualnej rynkowej ceny złota. Bezwzględnie zakazuje się fizycznego wywożenia i deponowania tego kruszcu poza granice Rzeczypospolitej.

Art. 35.

1. Rzeczypospolita Polska zapewnia obywatelom polskim należącym do

mniejszości narodowych i etnicznych wolność zachowania i rozwoju własnego języka, zachowania obyczajów i tradycji oraz rozwoju własnej kultury.

2. Mniejszości narodowe i etniczne mają prawo do tworzenia własnych instytucji edukacyjnych, kulturalnych i instytucji służących ochronie tożsamości religijnej oraz do uczestnictwa w rozstrzyganiu spraw dotyczących ich tożsamości kulturowej.

1. Polska Rzeczpospolita dopuszcza mieszkańcom należącym do mniejszości narodowych i etnicznych wolność zachowania i rozwoju własnego języka, zachowania obyczajów i tradycji oraz rozwoju własnej kultury, jeżeli tylko nie zagraża to dobru wspólnemu i interesowi narodowemu Polski na poziomie regionu i ogólnonarodowym.

2. Mniejszości narodowe i etniczne mogą tworzyć własne instytucje edukacyjne, kulturalne oraz instytucje służące ochronie tożsamości i kultury duchowej, jeżeli tylko nie zagraża to dobru wspólnemu oraz interesowi narodowemu Polski.

3. Mniejszości, wymienione w ust. 1 i 2 mają prawo do uczestnictwa w rozstrzyganiu spraw w zakresie dotyczącym siebie.

4. Polska Rzeczpospolita zapewnia mniejszościom narodowym i etnicznym swobodę kontaktów z instytucjami, organizacjami i społecznościami zagranicznymi, w zakresie zgodnym z interesem narodowym Polski.

Art. 36.

Podczas pobytu za granicą obywatel polski ma prawo do opieki ze strony Rzeczypospolitej Polskiej.

1. Podczas pobytu za granicą prawo do opieki ze strony Polski Rzeczypospolitej posiadają wszyscy mieszkańcy Polski, posiadający polski paszport.

2. Podczas pobytu za granicą osoby posiadające status społeczny gościa posiadają prawo do opieki ze strony Państwa jedynie w przypadku

legalnego zatrudnienia na jego terenie.

3. Polska Rzeczypospolita zapewnia, że procedury paszportowe, wizowe i konsularne będą prowadzone w dobrej wierze i bez zbędnej zwłoki.

4. Polska Rzeczypospolita rozwija współpracę międzynarodową w duchu dobrosąsiedztwa, wzajemnego zrozumienia i poszanowania suwerenności.

Art. 37.

1. Kto znajduje się pod władzą Rzeczypospolitej Polskiej, korzysta z wolności i praw zapewnionych w Konstytucji.

2. Wyjątki od tej zasady, odnoszące się do cudzoziemców, określa ustawa.

1. Kto znajduje się pod jurysdykcją Polski Rzeczypospolitej, posiada obowiązki i odpowiedzialność korzystając z wolności i praw zapewnionych w Konstytucji.

2. Wyjątki od tej zasady, odnoszące się do gości, azylantów i cudzoziemców określa ustawa.

Wolności i prawa osobiste

Równości wobec prawa

Art. 38. (życie i zdrowie)

Rzeczypospolita Polska zapewnia każdemu człowiekowi prawną ochronę życia.

1. Zdrowie i życie każdego mieszkańca Polski Rzeczypospolitej stanowią zarówno jego osobiste dobro, jak i wartość wspólną, wynikającą z przyrodzonej godności człowieka, podlegającą szczególnej ochronie prawnej. Ochrona ta jest podstawowym obowiązkiem Państwa.

2. Państwo zobowiązane jest do zapewnienia każdemu mieszkańcowi

ochrony zdrowia oraz równego dostępu do opieki medycznej na zasadach określonych przez ustawę, bez jakiegokolwiek dyskryminacji. Państwo zapewnia skuteczną ochronę prawną przed wszelkimi formami nierównego traktowania w tym zakresie.

3. Każdy mieszkaniec ma prawo do pełnej, rzetelnej i zrozumiałej informacji o swoim stanie zdrowia, o dostępnych metodach leczenia oraz o ryzykach z nimi związanych, a także do aktywnego i świadomego udziału w decyzjach dotyczących leczenia.

4. Każdy mieszkaniec ma prawo do podejmowania decyzji medycznych zgodnie ze swoim sumieniem, przekonaniami i wyznaniem, z poszanowaniem prawa do odmowy procedur medycznych, o ile nie narusza to praw i wolności innych osób.

5. Każda opinia lekarska dotycząca diagnozowania szczególnych chorób, schorzeń lub stanów zdrowia wymaga konsultacji drugiego niezależnego lekarza. Wszystkie szczególne przypadki wymienia ustawa.

6. Pracownicy służby zdrowia ponoszą osobistą odpowiedzialność prawną: dyscyplinarną, cywilną i karną za zaniedbania lub błędy wobec pacjenta, zgodnie z obowiązującymi przepisami i na podstawie prawomocnego wyroku sądowego.

7. Nikt nie może być arbitralnie pozbawiony życia ani narażony na działania zagrażające jego zdrowiu. Państwo zobowiązane jest do zapobiegania takim działaniom oraz do ich bezwzględnego ścigania z urzędu.

8. Państwo podejmuje systemowe działania na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców, w tym przeciwdziałania zagrożeniom epidemiologicznym, środowiskowym i technologicznym, kierując się zasadą ochrony życia i zdrowego rozwoju populacji.

9. Każdy mieszkaniec ma prawo do ochrony przed jakimikolwiek eksperymentami medycznymi, biologicznymi lub naukowymi. Niezbędnym warunkiem podjęcia jakichkolwiek działań w tym zakresie jest dobrowolna, świadoma i wyraźna zgoda podśadnego, zgodnie z

zasadami określonymi w art. 39.

10. Bezwzględnie zakazuje się stosowania eutanazji oraz jakichkolwiek form wspomaganego samobójstwa na terytorium Rzeczypospolitej, bez względu na wolę pacjenta czy jego stan zdrowia.

11. Rzeczypospolita chroni życie ludzkie od momentu poczęcia. Uśmiercenie dziecka poczętego (aborcja) jest przestępstwem, z wyjątkiem sytuacji bezpośredniego i bezpośrednio zagrażającego życiu lub zdrowiu fizycznemu matki, potwierdzonego orzeczeniem konsylium lekarskiego zgodnie z ust. 5. Wpływ ciąży na zdrowie psychiczne lub stan emocjonalny kobiety nie może stanowić podstawy do dopuszczenia procedury aborcji.

12. Zakazuje się prowadzenia procedur surogacji macierzyńskiej, w tym zawierania umów o noszenie ciąży na rzecz osób trzecich, zarówno o charakterze komercyjnym, jak i niekomercyjnym. Naruszenie tego zakazu podlega bezwzględnej odpowiedzialności karnej.

13. Ochrona życia obejmuje zakaz orzekania kary śmierci w sytuacji jakiegokolwiek wątpliwości co do winy oskarżonego.

14. Kara śmierci za gwałt dokonany oraz zabójstwo z premedytacją może być orzeczona wyłącznie na podstawie dowodów materialnych.

15. W razie ujawnienia niewinności osoby straconej, wszystkie osoby odpowiedzialne za doprowadzenie do wyroku podlegają karze równoważnej karze śmierci.

Art. 39. (zakaz eksperymentów medycznych)

Nikt nie może być poddany eksperymentom naukowym, w tym medycznym, bez dobrowolnie wyrażonej zgody.

1. Nikt nie może być poddany eksperymentom naukowym, w tym medycznym, bez dobrowolnie wyrażonej zgody opartej na fachowej (eksperckiej) wiedzy o istniejących zagrożeniach i skutkach dotyczących zdrowia i życia, przy upewnieniu się o pełnej świadomości danej osoby, a w przypadku braku przytomności bez zgody osoby wskazanej przez nią.

2. Zakaz eksperymentów obejmuje również eksperymenty ekonomiczne i finansowe, w tym wprowadzanie instrumentów finansowych o nieznanym lub nieprzewidywalnym ryzyku, które mogą naruszać dobro mieszkańca lub interes publiczny.

Art. 40. (zakaz tortur)

Nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu. Zakazuje się stosowania kar cielesnych.

1. Nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu. Zakazuje się stosowania kar cielesnych.

2. Polska Rzeczpospolita zapewnia pełną edukację funkcjonariuszy służb cywilnych, wojskowych i medycznych w zakresie zakazu tortur oraz prowadzi systematyczny przegląd zasad przesłuchań, metod działania i warunków zatrzymania, aby zapobiegać wszelkim przypadkom tortur.

3. Żadne nadzwyczajne okoliczności, w tym stan wojny, zagrożenia publicznego lub brak stabilności politycznej, nie mogą być przywoływane jako usprawiedliwienie stosowania tortur.

Art. 41. (wolność i nietykalność)

1. Każdemu zapewnia się nietykalność osobistą i wolność osobistą. Pozbawienie lub ograniczenie wolności może nastąpić tylko na zasadach i w trybie określonych w ustawie.

2. Każdy pozbawiony wolności nie na podstawie wyroku sądowego ma prawo odwołania się do sądu w celu niezwłocznego ustalenia legalności tego pozbawienia. O pozbawieniu wolności powiadamia się niezwłocznie rodzinę lub osobę wskazaną przez pozbawionego wolności.

3. Każdy zatrzymany powinien być niezwłocznie i w sposób zrozumiały dla niego poinformowany o przyczynach zatrzymania. Powinien on być w ciągu 48 godzin od chwili zatrzymania przekazany do dyspozycji sądu.

Zatrzymanego należy zwolnić, jeżeli w ciągu 24 godzin od przekazania do dyspozycji sądu nie zostanie mu doręczone postanowienie sądu o tymczasowym aresztowaniu wraz z przedstawionymi zarzutami.

4. Każdy pozbawiony wolności powinien być traktowany w sposób humanitarny.

5. Każdy bezprawnie pozbawiony wolności ma prawo do odszkodowania.

1. Każdemu mieszkańcowi Polski zapewnia się nietykalność osobistą, wolność osobistą i wolność osobistego komunikowania się.

2. Naruszającego przepisy Konstytucji (szczególnie art. 30) można pozbawić lub ograniczać wolność jedynie na podstawie prawomocnego wyroku sądowego.

3. Każdy pozbawiony wolności bez wyroku sądowego ma prawo niezwłocznego odwołania się do sądu w celu ustalenia legalności tego pozbawienia. O pozbawieniu wolności powiadamia się niezwłocznie osobę wskazaną lub rodzinę pozbawionego wolności. Ostateczne odwołanie względem konstytucyjności posiada Senat.

4. Każdy mieszkaniec Polski Rzeczypospolitej w chwili zatrzymania przez uprawniony organ służb państwowy musi mieć postawiony precyzyjny zarzut, w którym jest podana podstawa prawna i stan faktyczny. Powinien on w ciągu 24 godzin od chwili zatrzymania zostać przekazany do dyspozycji sądu. Zatrzymanego należy zwolnić, jeżeli w ciągu 24 godzin od przekazania do dyspozycji sądu nie zostanie mu doręczone postanowienie sądu o tymczasowym aresztowaniu wraz z uprawdopodobnieniem zarzutów.

5. W przypadku zatrzymania przez służby państwowe każdy Rodowity Obywatel Polski ma prawo, pozostając z wolnej stopy, zażądać niezwłocznego zwolnienia i przeprowadzenia nad sobą własnosądu przy udziale sędziów pokoju (art. 42 ust. 2), jednakże nikt nie może być sędzią we własnej sprawie. Szczegóły określa ustawa.

6. Skład sędziów pokoju dla danego własnosądu wyłaniany jest w drodze publicznego, transparentnego losowania spośród

zarejestrowanych w danej gminie Rodowitych Obywateli. Każda ze stron procesu ma prawo do jednokrotnego odrzucenia wylosowanego sędziego pokoju bez podania przyczyny, celem zapewnienia bezstronności wyroku.

7. Jeżeli wniosek o przeprowadzenie własnosądu w sprawie cywilnej lub majątkowej wnosi jeden Rodowity Obywatel przeciwko drugiemu Rodowitemu Obywatelowi, udział pozwanego we własnosądzie jest obowiązkowy, a wyrok wydany przez sędziów pokoju wiąże obie strony, z zachowaniem prawa do odwołania zgodnie z Art. 78.

8. W sprawach o gwałt oraz zabójstwo zatrzymanie może nastąpić wyłącznie po przedstawieniu dowodów materialnych. Zeznania, opinie psychologiczne, relacje osób powiązanych emocjonalnie lub rodzinnie nie mogą stanowić samodzielnej podstawy zatrzymania. Fałszywe zatrzymanie w takich sprawach podlega karze równoważnej karze przewidzianej za czyn, o który fałszywie oskarżono.

Zobacz hasło WŁASNOSĄD w Słowniku konstytucyjnym

Art. 42.

1. Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Zasada ta nie stoi na przeszkodzie ukaraniu za czyn, który w czasie jego popełnienia stanowił przestępstwo w myśl prawa międzynarodowego.

2. Każdy, przeciw komu prowadzone jest postępowanie karne, ma prawo do obrony we wszystkich stadiach postępowania. Może on w szczególności wybrać obrońcę lub na zasadach określonych w ustawie korzystać z obrońcy z urzędu.

3. Każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu.

1. Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego

popelnienia. Zasada ta nie stoi na przeszkodzie ukaraniu za czyn, który w czasie jego popelnienia stanowił przestępstwo w myśl prawa międzynarodowego.

2. Każdy, przeciw komu prowadzone jest postępowanie karne, ma prawo do obrony własnej we wszystkich stadiach postępowania (z uwzględnieniem art. 41.5). Może on wprowadzić do postępowania czynnik społeczny, w szczególności wybrać dowolnie swojego reprezentanta lub na zasadach określonych w ustawie korzystać z obrońcy z urzędu lub sędziego pokoju.

3. Każde posiedzenie sądu musi być rejestrowane w systemie audio-video z transmisją bezpośrednią na stronie [www.\(miasto\).so.gov.pl](http://www.(miasto).so.gov.pl) z podaniem sygnatury akt wraz z utrzymywaną archiwizacją. Strony postępowania mają prawo do uzyskania nagrań.

4. Każde posiedzenie własnosądu i sądu obywatelskiego odbywa się w obecności funkcjonariusza państwowego pełniącego funkcję Strażnika Procedury. Funkcjonariusz ten ma obowiązek prowadzenia rejestracji audio-video oraz sporządzenia protokołu. Przed ogłoszeniem werdyktu przez sędziów pokoju, Strażnik Procedury wydaje pisemną opinię o zgodności planowanego wyroku z przepisami niniejszej Konstytucji, co stanowi formalne zabezpieczenie orzeczenia przed jego podważeniem w instancji odwoławczej.

5. Każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu.

6. Każdy ma prawo do uzyskania odpowiedniej pomocy prawnej oraz do kontaktowania się z krajowymi i międzynarodowymi organami uprawnionymi do rozpatrywania zarzutów naruszeń praw człowieka.

7. Zgodnie z art. 38 ust. 14, kara śmierci może być orzeczona wyłącznie za gwałt dokonany oraz zabójstwo z premedytacją, jeżeli wina oskarżonego została udowodniona ponad wszelką wątpliwość, wyłącznie na podstawie niepodważalnych dowodów materialnych, takich jak: badania kwasu deoksyrybonukleinowego (DNA), zabezpieczone nagrania

audio-wideo, obrażenia ciała potwierdzone medycznie przez niezależne konsylium, ślady biologiczne lub cyfrowe, albo przyznanie się sprawcy poparte tymi dowodami.

8. Świadome, fałszywe oskarżenie innej osoby o gwałt dokonany lub zabójstwo z premedytacją podlega karze równoważnej karze przewidzianej za czyn, o który fałszywie oskarżono, włącznie z najwyższym wymiarem kary.

9. W celu realizacji zasady określonej w art. 38 ust. 15, wszystkie osoby, które w wyniku świadomego działania lub rażącego zaniedbania doprowadziły do skazania i stracenia osoby niewinnej – w tym prokurator, policjant, psycholog, biegły sądowy, sędzia, oskarżyciel lub składający fałszywe zeznania świadek – podlegają karze śmierci.

Art. 43.

Zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości nie podlegają przedawnieniu.

Zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości, a w szczególności przeciw Narodowi i mieszkańcom Polski Rzeczypospolitej, nie podlegają przedawnieniu, a państwowy wymiar sprawiedliwości jest zobowiązany do ścigania tych przestępców.

Art. 44.

Bieg przedawnienia w stosunku do przestępstw, nie ściganych z przyczyn politycznych, popełnionych przez funkcjonariuszy publicznych lub na ich zlecenie, ulega zawieszeniu do czasu ustania tych przyczyn.

1. Każde przestępstwo ogłoszone prawomocnym wyrokiem sądowym, popełnione przez funkcjonariusza publicznego lub państwowego, podlega bezwzględnej karze pozbawienia wolności osobistej. Przewiduje się najwyższy rodzaj kary od minimum 35 lat pozbawienia wolności, pozbawienie praw publicznych oraz całkowity przepadek majątku i mienia na rzecz Skarbu Państwa – włącznie z mieniem sprzedanym,

ukrytym lub przepisany na osoby trzecie – w szczególności za:

- a) działanie przeciw suwerenności i niepodległości Polski Rzeczypospolitej, w tym wyprowadzenie, ukrycie, sprzedaż, zastaw lub wywóz złota narodowego, rezerw strategicznych lub metali szlachetnych poza granice Polski, w całości lub w części, bez zgody Narodu wyrażonej w referendum ogólnonarodowym, co podlega karze przewidzianej za zdradę stanu,
- b) wyprzedaż i nielegalną prywatyzację majątku narodowego,
- c) malwersacje, defraudacje lub inne przestępstwa gospodarcze na szkodę skarbu publicznego,
- d) działanie na szkodę i przeciw rozwojowi gospodarczemu Polski lub jej mieszkańców, w szczególności poprzez współdziałanie z bankami lub instytucjami finansowymi w przerzucaniu ryzyka ich działalności komercyjnej na mieszkańców, zadłużanie Państwa w sposób zagrażający jego suwerenności lub naruszanie parytetu złota jako stałej wartości zobowiązań,
- e) łamanie niezbywalnych i konstytucyjnych praw człowieka oraz podstawowych wolności mieszkańców Rzeczypospolitej, co stanowi ciężkie naruszenie obowiązków służbowych,
- f) świadome, celowe i udowodnione przed sądem lub w trybie art. 79 kłamstwo, zatajanie prawdy lub wprowadzanie w błąd opinii publicznej i mieszkańców Polski przez urzędników lub polityków, co traktowane jest jako kłamstwo konstytucyjne na mocy art. 104 ust. 3.

2. Bezpośrednio w chwili wykrycia przestępstwa popełnionego przez funkcjonariusza państwowego lub publicznego, postawienia mu zarzutów i ich uprawdopodobnienia, zwalnia się daną osobę z pełnionej funkcji oraz natychmiast stawia się ją w stan oskarżenia przed właściwym sądem.

3. Przepisy ust. 1 i ust. 2 stosuje się jednakowo do każdego mieszkańca Rzeczypospolitej, który dopuszcza się współdziałania w wyżej

wymienionych czynach.

4. Każdy funkcjonariusz publiczny lub państwowy, który współdziała z bankiem, korporacją lub instytucją finansową w działaniach zagrażających suwerenności ekonomicznej Polski Rzeczypospolitej, podlega odpowiedzialności karnej na zasadach określonych w ust. 1 lit. d.

5. Gwałt dokonany oraz zabójstwo z premedytacją podlegają bezwzględnej karze śmierci, na zasadach i przy rygorach dowodowych określonych w art. 38 ust. 14 oraz art. 42 ust. 7.

6. Świadome, fałszywe oskarżenie innej osoby o gwałt dokonany lub zabójstwo z premedytacją podlega bezwzględnej karze śmierci, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 8.

7. Nieumyślne spowodowanie śmierci człowieka podlega karze pozbawienia wolności adekwatnej do stopnia winy, w wymiarze nie niższym niż 5 lat i nie wyższym niż 25 lat.

8. Ciężkie nieumyślne spowodowanie śmierci, wynikające z rażącego i zawinionego zaniedbania – w szczególności prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu lub innych substancji odurzających, tudzież świadome łamanie przepisów i zasad bezpieczeństwa – podlega karze od 15 do 25 lat pozbawienia wolności.

9. W przypadku ujawnienia niewinności osoby straconej, wszystkie osoby odpowiedzialne za doprowadzenie do niesprawiedliwego wyroku podlegają bezwzględnej karze śmierci, zgodnie z rygorem art. 38 ust. 15 oraz art. 42 ust.

Art. 45.

1. Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

2. Wyłączenie jawności rozprawy może nastąpić ze względu na moralność, bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny oraz ze względu na ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny interes prywatny. Wyrok

ogłaszany jest publicznie.

1. Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd lub własnosąd, z gwarantowanym udziałem sędziów pokoju jako czynnika społecznego.

2. Wyłączenie jawności rozprawy może nastąpić wyłącznie w drodze uzasadnionego postanowienia, ze względu na moralność publiczną oraz ze względu na ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny, udowodniony interes prywatny, z zastrzeżeniem ust. 5 i 7.

3. Wyłączenie jawności rozprawy może nastąpić ze względu na bezpośrednie i uzasadnione zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego.

4. Polska Rzeczpospolita gwarantuje prawo do stałej i nieograniczonej obecności niezależnych obserwatorów krajowych, zagranicznych oraz oficjalnych przedstawicieli organizacji pozarządowych w postępowaniach przed wszystkimi sądami i własnosądami, na zasadach określonych w ustawie.

5. W sprawach o gwałt dokonany oraz zabójstwo z premedytacją posiedzenia i rozprawy są bezwzględnie jawne dla opinii publicznej. Podlegają one obowiązkowej rejestracji audio-wideo oraz bezpośredniej transmisji internetowej online, zgodnie z rygorem art. 42 ust. 3. Wyłączenie jawności i transmisji w tego typu procesach dopuszcza się wyłącznie w części, w której jawność mogłaby naruszyć dobro, godność lub zdrowie poszkodowanego dziecka (osoby nieletniej).

6. Orzeczenie najwyższego wymiaru kary, w tym kary śmierci, o której mowa w art. 38 i art. 44, wymaga bezwzględnej jednomyślności całego składu orzekającego, w tym wszystkich sędziów zawodowych oraz pełnego składu ławy przysięgłych złożonej z sędziów pokoju. Brak jednomyślności choćby jednego arbitra wyklucza możliwość skazania na śmierć.

7. Wyłączenie jawności rozprawy na podstawie ust. 2 i 3 bezwzględnie

nie może zostać zastosowane w sprawach, w których oskarżonym jest osoba dorosła, a osoby nieletnie nie są stroną lub pokrzywdzonymi w danym postępowaniu. Utajnianie procesów karnych przeciwko dorosłym funkcjonariuszom publicznym pod pretekstem ochrony interesu prywatnego jest zakazane.

8. Wszystkie wyroki i orzeczenia sądów oraz własnosądów, wraz z pełnym uzasadnieniem i opinią Strażnika Procedury, są ogłaszane publicznie i jawnie.

Art. 46.

Przepadek rzeczy może nastąpić tylko w przypadkach określonych w ustawie i tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu.

Przepadek rzeczy może nastąpić tylko w przypadkach określonych w ustawie i tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu.

Art. 47.

Każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym.

Każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym.

Art. 48.

1. Rodzice mają prawo do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem. Wychowanie to powinno uwzględniać stopień dojrzałości dziecka, a także wolność jego sumienia i wyznania oraz jego przekonania.

2. Ograniczenie lub pozbawienie praw rodzicielskich może nastąpić tylko w przypadkach określonych w ustawie i tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu.

1. Rodzice mają prawo do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem. Wychowanie to powinno uwzględniać stopień dojrzałości dziecka, a także wolność jego sumienia i wyznania oraz jego przekonania.

2. Ograniczenie lub pozbawienie praw rodzicielskich może nastąpić tylko w szczególnych przypadkach określonych w ustawie i tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu przy udziale ławy przysięgłych.

3. Proces dotyczący ograniczenia praw rodzicielskich powinien być przeprowadzany z udziałem biegłych, ławy przysięgłych oraz rodziny, w tym dzieci danych rodziców, oraz ich sąsiadów, wskazanych przez każdą ze stron procesu.

4. Całkowicie zakazuje się adopcji polskich dzieci przez obywateli innych państw, oraz wydawania dzieci celem zamieszkania poza granicami Polski Rzeczypospolitej.

5. Adopcji polskich dzieci może dokonać tylko polskie małżeństwo.

6. Bezwzględnie zakazuje się zrzeczenia się lub przekazania opieki nad dzieckiem na rzecz osób trzecich bez oficjalnego, publicznego pośrednictwa i zgody organów państwowych. Każda umowa, oświadczenie lub czynność prywatna mająca na celu pominięcie państwowej procedury adopcyjnej jest nieważna z mocy prawa i podlega karze rygorystycznego pozbawienia wolności.

7. Gwarantuje się bezwzględny zakaz wywozu za granicę Rzeczypospolitej dzieci zrzeczonych, porzuconych lub niechcianych w celu ich adopcji lub stałego zamieszkania przez osoby niebędące Rodowitymi Obywatelami Rzeczypospolitej.

Art. 49.

Zapewnia się wolność i ochronę tajemnicy komunikowania się. Ich ograniczenie może nastąpić jedynie w przypadkach określonych w ustawie i w sposób w niej określony.

Zapewnia się wolność komunikacji oraz ochronę tajemnicy komunikowania się. Ich ograniczenie może nastąpić jedynie w przypadkach określonych w art. 41 i w sposób w nim określony.

Art. 50.

Zapewnia się nienaruszalność mieszkania. Przeszukanie mieszkania, pomieszczenia lub pojazdu może nastąpić jedynie w przypadkach określonych w ustawie i w sposób w niej określony.

1. Zapewnia się nienaruszalność miejsca zamieszkania. Przeszukanie miejsca zamieszkania wraz z mieszkaniem, pomieszczeniem lub pojazdem może nastąpić jedynie w przypadkach określonych w art. 41 i w sposób w nim określony.

2. Rodakom, którym przyznano lub którzy posiadają grunt na własność zgodnie z art. 75, zapewnia się pełną suwerenność i własność pionową tej parceli, obejmującą przestrzeń nad nią, powierzchnię gruntu oraz całą zawartość w głąb i do samego wnętrza ziemi. Wszystkie bogactwa i zasoby naturalne znajdujące się w pionowych granicach parceli stanowią wyłączną własność prywatną danego Rodaka, z zachowaniem wolności eksploatacji bez koncesji na warunkach określonych w art. 1 ust. 4.

3. W granicach swojej suwerennej parceli każdy Rodak posiada przyrodzone i niezbywalne prawo do posiadania broni palnej oraz jej bezwzględego użycia w celu obrony koniecznej, obrony życia, zdrowia, rodziny, mienia oraz nienaruszalności własnej ziemi przed jakimkolwiek bezprawnym zamachem lub wtargnięciem.

4. Każde użycie broni palnej na terenie parceli, które doprowadziło do uszczerbku na zdrowiu lub śmierci napastnika, podlega obowiązkowej i priorytetowej kontroli sądowej (własnosądu z udziałem sędziów pokoju) wyłącznie w celu formalnego potwierdzenia, czy działanie to mieściło się w granicach obrony suwerenności parceli, co automatycznie wyłącza jakąkolwiek karalność i winę właściciela.

Art. 51. (dostęp do informacji)

1. Nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby.

2. Władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym.

3. Każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych. Ograniczenie tego prawa może określić ustawa.

4. Każdy ma prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą.

5. Zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji określa ustawa.

1. Nikt nie może być obowiązany do ujawniania informacji dotyczących jego osoby inaczej niż na podstawie art. 41.

2. Władze publiczne mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać informacje o mieszkańcach jedynie w przypadkach określonych w art. 41 i w sposób w nim określony.

3. Każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych, w tym do pokwitowania oddanego głosu w wyborach. Ograniczenie tego prawa może nastąpić jedynie w przypadkach określonych w art. 41 i w sposób w nim określony.

4. Każdy ma prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z art. 41.

5. Zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji określa art. 41.

Art. 52.

1. Każdemu zapewnia się wolność poruszania się po terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyboru miejsca zamieszkania i pobytu.

2. Każdy może swobodnie opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Wolności, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą podlegać ograniczeniom określonym w ustawie.

4. Obywatela polskiego nie można wydalić z kraju ani zakazać mu

powrotu do kraju.

5. Osoba, której pochodzenie polskie zostało stwierdzone zgodnie z ustawą, może osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe.

1. Każdemu zapewnia się wolność poruszania się po terytorium Polski Rzeczypospolitej oraz wyboru miejsca zamieszkania i pobytu.

2. Każdy może swobodnie opuścić terytorium Polski Rzeczypospolitej.

3. Wolności, o których mowa w ust.1 i 2 podlegają ograniczeniom jedynie w przypadkach określonych w art. 41, art. 55 i art. 233 w sposób w nich określony.

4. Rodowitego mieszkańca Polski Rzeczypospolitej nie można wydalić z kraju ani zakazać mu powrotu do kraju.

5. Osoba, której pochodzenie polskie zostało potwierdzone zgodnie z ustawą może osiedlić się na terytorium Polski Rzeczypospolitej na stałe, oraz zgodnie art. 34 może nabyć prawa i obowiązki mieszkańca i obywatela Polski.

Art. 53.

1. Każdemu zapewnia się wolność sumienia i religii.

2. Wolność religii obejmuje wolność wyznawania lub przyjmowania religii według własnego wyboru oraz uzewnętrzniania indywidualnie lub z innymi, publicznie lub prywatnie, swojej religii przez uprawianie kultu, modlitwę, uczestniczenie w obrzędach, praktykowanie i nauczanie. Wolność religii obejmuje także posiadanie świątyń i innych miejsc kultu w zależności od potrzeb ludzi wierzących oraz prawo osób do korzystania z pomocy religijnej tam, gdzie się znajdują.

3. Rodzice mają prawo do zapewnienia dzieciom wychowania i nauczania moralnego i religijnego zgodnie ze swoimi przekonaniami. Przepis art. 48 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. Religia kościoła lub innego związku wyznaniowego o uregulowanej sytuacji prawnej może być przedmiotem nauczania w szkole, przy czym nie może być naruszona wolność sumienia i religii innych osób.

5. Wolność uzewnętrzniania religii może być ograniczona jedynie w drodze ustawy i tylko wtedy, gdy jest to konieczne do ochrony bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego, zdrowia, moralności lub wolności i praw innych osób.

6. Nikt nie może być zmuszany do uczestniczenia ani do nieuczestniczenia w praktykach religijnych.

7. Nikt nie może być obowiązany przez organy służby publicznej do ujawnienia swojego światopoglądu, przekonań religijnych lub wyznania.

1. Każdemu zapewnia się wolność sumienia i wyznania, jeżeli nie zagraża to zdrowiu i życiu innych ludzi.

2. Wolność wyznania obejmuje wolność przekonań duchowych lub przyjmowania wyznania według własnego wyboru oraz uzewnętrzniania indywidualnie lub z innymi, publicznie lub prywatnie, przez uprawianie kultu, modlitwę, uczestniczenie w obrzędach, praktykowanie i nauczanie. Wolność wyznania obejmuje także posiadanie świątyń i innych miejsc kultu w zależności od potrzeb ludzi oraz prawo osób do korzystania z pomocy duszpasterskiej tam, gdzie się znajdują. Wszelkie praktyki i rytuały duchowe, religijne lub tradycyjne są dozwolone, o ile nie naruszają Konstytucji, praw innych osób ani przepisów o ochronie zwierząt.

3. Rodzice mają prawo do zapewnienia dzieciom wychowania i nauczania moralnego i duchowego zgodnie ze swoimi przekonaniami. Przepis art. 48 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. Wyznawane przekonania duchowe związków wyznaniowych o uregulowanej sytuacji prawnej może być przedmiotem nauczania w szkole, przy czym ma być zgodne z zasadą wolności sumienia i wyznania innych osób, a także niniejszej Konstytucji.

5. Wolność uzewnętrzniania wyznania może być ograniczona jedynie gdy jest to konieczne do ochrony bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego, zdrowia, moralności lub wolności i praw innych mieszkańców.

6. Nikt nie może być zmuszany do uczestniczenia ani do nieuczestniczenia w praktykach duchowych.

7. Nikt nie może być obowiązany przez organy służby publicznej do ujawnienia swojego światopoglądu, przekonań duchowych lub wyznania.

Art. 54.

1. Każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji.

2. Cenzura prewencyjna środków społecznego przekazu oraz koncesjonowanie prasy są zakazane. Ustawa może wprowadzić obowiązek uprzedniego uzyskania koncesji na prowadzenie stacji radiowej lub telewizyjnej.

1. Każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji w oparciu o art. 14 (wolność mediów; dostęp do informacji), art. 18 ust. 2 (światopogląd rodziców), art. 25 ust. 3 (wolność wyznania), art. 51 ust 3 i 4 (dostęp do informacji).

2. Cenzura prewencyjna środków społecznego przekazu jest zakazana.

3. Konstytucja w oparciu o art. 213 nakazuje wprowadzanie koncesji środków społecznego przekazu jedynie z uchwały Rady Społecznej ds. Mediów.

4. Każdy mieszkaniec ma prawo do poszukiwania, pozyskiwania i przekazywania informacji o prawach człowieka oraz do uczestniczenia w organizacjach zajmujących się ich ochroną.

Art. 55.

1. Ekstradycja obywatela polskiego jest zakazana, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 2 i 3.

2. Ekstradycja obywatela polskiego może być dokonana na wniosek innego państwa lub sądowego organu międzynarodowego, jeżeli możliwość

taka wynika z ratyfikowanej przez Rzeczypospolitą Polską umowy międzynarodowej lub ustawy wykonującej akt prawa stanowionego przez organizację międzynarodową, której Rzeczypospolita Polska jest członkiem, pod warunkiem że czyn objęty wnioskiem o ekstradycję:

- 1) został popełniony poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz jednocześnie
- 2) stanowił przestępstwo według prawa Rzeczypospolitej Polskiej lub stanowiłby przestępstwo według prawa Rzeczypospolitej Polskiej w razie popełnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zarówno w czasie jego popełnienia, jak i w chwili złożenia wniosku.

3. Nie wymaga spełnienia warunków określonych w ust. 2 pkt. 1 i 2 ekstradycja mająca nastąpić na wniosek sądowego organu międzynarodowego powołanego na podstawie ratyfikowanej przez Rzeczypospolitą Polską umowy międzynarodowej, w związku z objętą jurysdykcją tego organu zbrodnią ludobójstwa, zbrodnią przeciwko ludzkości, zbrodnią wojenną lub zbrodnią agresji.

4. Ekstradycja jest zakazana, jeżeli dotyczy osoby podejrzanej o popełnienie bez użycia przemocy przestępstwa z przyczyn politycznych lub jej dokonanie będzie naruszać wolności i prawa człowieka i obywatela.

5. W sprawie dopuszczalności ekstradycji orzeka sąd.

1. Ekstradycja mieszkańca Polski Rzeczypospolitej jest zakazana, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 2.

2. Dopuszcza się ekstradycji jedynie obywatela niepolskiego, lecz o sprawie musi orzec Sąd Najwyższy.

Zobacz hasło EKSTRADYCJA w Słowniku konstytucyjnym

Art. 56.

1. Cudzoziemcy mogą korzystać z prawa azylu w Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w ustawie.

2. Cudzoziemcowi, który w Rzeczypospolitej Polskiej poszukuje ochrony

przed prześladowaniem, może być przyznany status uchodźcy zgodnie z wiążącymi Rzeczypospolitą Polską umowami międzynarodowymi.

1. Cudzoziemcy mogą korzystać z prawa azylu w Polsce Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie.

2. Cudzoziemcowi, który w Polsce poszukuje ochrony przed prześladowaniem, może być przyznany status uchodźcy zgodnie z wiążącymi Polskę umowami międzynarodowymi.

Wolności i prawa polityczne

Prawa i obowiązki polityczne

Art. 57.

Każdemu zapewnia się wolność organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Ograniczenie tej wolności może określać ustawa.

Każdemu zapewnia się wolność organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Ograniczenie tej wolności może dotyczyć innych zgromadzeń i musi być określone ustawą.

Art. 58.

1. Każdemu zapewnia się wolność zrzeszania się.

2. Zakazane są zrzeszenia, których cel lub działalność są sprzeczne z Konstytucją lub ustawą. O odmowie rejestracji lub zakazie działania takiego zrzeszenia orzeka sąd.

3. Ustawa określa: rodzaje zrzeszeń podlegających sądowej rejestracji, tryb tej rejestracji oraz formy nadzoru nad tymi zrzeszeniami.

1. Nikomu nie ogranicza się wolności zrzeszania.

2. Zakazane są jednakże zrzeszenia, których cel lub działalność są sprzeczne z Konstytucją. O legalności działania danego zrzeszenia orzeka sąd wydając uzasadnienie.

3. Ustawa określa rodzaje zrzeszeń podlegających sądowej rejestracji oraz tryb tej rejestracji i formy nadzoru nad tymi zrzeszeniami. Zrzeszenia jako zarejestrowane podmioty podlegają ochronie państwa.

Art. 59.

1. Zapewnia się wolność zrzeszania się w związkach zawodowych, organizacjach społeczno-zawodowych rolników oraz w organizacjach pracodawców.

2. Związki zawodowe oraz pracodawcy i ich organizacje mają prawo do rokowań, w szczególności w celu rozwiązywania sporów zbiorowych, oraz do zawierania układów zbiorowych pracy i innych porozumień.

3. Związkom zawodowym przysługuje prawo do organizowania strajków pracowniczych i innych form protestu w granicach określonych w ustawie. Ze względu na dobro publiczne ustawa może ograniczyć prowadzenie strajku lub zakazać go w odniesieniu do określonych kategorii pracowników lub w określonych dziedzinach.

4. Zakres wolności zrzeszania się w związkach zawodowych i organizacjach pracodawców oraz innych wolności związkowych może podlegać tylko takim ograniczeniom ustawowym, jakie są dopuszczalne przez wiążące Rzeczypospolitą Polską umowy międzynarodowe.

1. Nie ogranicza się wolności zrzeszania się w związkach zawodowych i organizacjach społeczno-zawodowych pracowników i pracodawców jeżeli nie naruszają one norm konstytucyjnych

2. Pracownicy ze związkami zawodowymi, oraz pracodawcy i ich organizacje mają prawo do rokowań oraz do zawierania porozumień.

3. Związkom zawodowym przysługuje prawo do organizowania strajków pracowniczych i innych form protestu w granicach określonych w ustawie zasadniczej. Ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia strajkujących lub osób trzecich oraz dobro wspólne, w tym publiczne, jedynie interwencja służb mundurowych poparta sądowym nakazem i ogłoszona w ustawie może ograniczyć prowadzenie strajku lub zakazać

go w odniesieniu do określonych kategorii pracowników lub w określonych dziedzinach.

4. Zakres wolności zrzeszania się w związkach zawodowych i organizacjach pracodawców oraz innych wolności związkowych może podlegać tylko takim ograniczeniom jakie są dopuszczalne przez Konstytucję.

Art. 60.

Obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

Mieszkańcy Polski Rzeczypospolitej korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do każdej służby publicznej na jednakowych zasadach.

Art. 61.

1. Obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów służby publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania służby publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

2. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów służby publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu.

3. Ograniczenie prawa, o którym mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.

4. Tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, określają ustawy, a w odniesieniu do Sejmu i Senatu ich regulaminy.

1. Polacy mają prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów służby publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania służby publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

2. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów służby publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku i obrazu.

3. Ograniczenie prawa, o którym mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.

4. Tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, określają ustawy, a w odniesieniu do Sejmu i Senatu ich regulaminy.

Art. 62.

1. Obywatel polski ma prawo udziału w referendum oraz prawo wybierania Prezydenta Rzeczypospolitej, posłów, senatorów i Przedstawicieli do organów samorządu terytorialnego, jeżeli najpóźniej w dniu głosowania kończy 18 lat.

2. Prawo udziału w referendum oraz prawo wybierania nie przysługuje osobom, które prawomocnym orzeczeniem sądowym są ubezwłasnowolnione lub pozbawione praw publicznych albo wyborczych.

1. Obywatel Polski Rzeczypospolitej ma prawo udziału w referendum oraz prawo wybierania Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, posłów, senatorów i Przedstawicieli do organów samorządu terytorialnego, Cywilnej Rady Mediów, jeżeli najpóźniej w dniu głosowania kończy 18

lat.

2. Prawo udziału w referendum oraz prawo wybierania nie przysługuje osobom, które prawomocnym orzeczeniem sądowym są ubezwłasnowolnione lub pozbawione praw publicznych albo wyborczych.

Art. 63.

Każdy ma prawo składać petycje, wnioski i skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą do organów służby publicznej oraz do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej. Tryb rozpatrywania petycji, wniosków i skarg określa ustawa.

1. Każdy ma prawo składać petycje, wnioski i skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą do organów służby publicznej oraz do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej.

2. W sytuacjach zagrożenia zdrowia i życia każdy ma obowiązek złożyć skargę w imieniu innej osoby.

3. Tryb rozpatrywania petycji, wniosków i skarg określa ustawa.

Wolności i prawa ekonomiczne, socjalne i kulturalne

Przywileje i obowiązki ekonomiczne, socjalne i kulturalne

Art. 64.

1. Każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia.

2. Własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.

3. Własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności.

1. Każdy ma pełne prawo do własności dóbr, innych praw majątkowych oraz posiada prawo dziedziczenia.

2. Własność dóbr ziemskich i gruntów przysługująca Rodowitym Obywatelom obejmuje bezwzględne prawo do przestrzeni nad gruntem oraz do całej zawartości i wszelkich bogactw naturalnych znajdujących się w głąb, aż do samego wnętrza ziemi.

3. Zgodnie z art. 21 własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.

4. Własność może być ograniczona na zasadach określonych w art. 233 i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności. Pozostałe przypadki rozstrzyga właściwy sąd.

Art. 65.

1. Każdemu zapewnia się wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy. Wyjątki określa ustawa.

2. Obowiązek pracy może być nałożony tylko przez ustawę.

3. Stałe zatrudnianie dzieci do lat 16 jest zakazane. Formy i charakter dopuszczalnego zatrudniania określa ustawa.

4. Minimalną wysokość wynagrodzenia za pracę lub sposób ustalania tej wysokości określa ustawa.

5. Władze publiczne prowadzą politykę zmierzającą do pełnego, produktywnego zatrudnienia poprzez realizowanie programów zwalczania bezrobocia, w tym organizowanie i wspieranie poradnictwa i szkolenia zawodowego oraz robót publicznych i prac interwencyjnych.

1. Każdemu zapewnia się możliwość wyboru zawodu, jego wykonywania i miejsca pracy. Wyjątki określa ustawa.

2. Obowiązek pracy może być nałożony ustawą, lub prawomocnym wyrokiem sądu.

3. Stałe zatrudnianie dzieci do lat 16 jest zakazane. Formy i charakter dopuszczalnego zatrudniania określają ustawy.

4. Służby publiczne prowadzą politykę zmierzającą do pełnego i

produktywnego zatrudnienia wszystkich mieszkańców Polski Rzeczypospolitej poprzez realizowanie i wspieranie poradnictwa oraz szkolenia zawodowego, a w szczególnych przypadkach organizacji robót publicznych lub prac interwencyjnych.

Art. 66.

1. Każdy ma prawo do bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Sposób realizacji tego prawa oraz obowiązki pracodawcy określa ustawa.

2. Pracownik ma prawo do określonych w ustawie dni wolnych od pracy i corocznych płatnych urlopów; maksymalne normy czasu pracy określa ustawa.

1. Każdy ma prawo do pracy w warunkach zapewniających właściwą ochronę zdrowia i życia. Sposób realizacji tego prawa określa ustawa.

2. Pracownik ma prawo do określonych w ustawie dni wolnych od pracy i corocznych płatnych urlopów; maksymalne normy czasu pracy określa ustawa.

Art. 67.

1. Obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa.

2. Obywatel pozostający bez pracy nie z własnej woli i nie mający innych środków utrzymania ma prawo do zabezpieczenia społecznego, którego zakres i formy określa ustawa.

1. Każdy mieszkaniec ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Przy czym emerytura nie może być niższa od 1/3 uncji złota, a zaspakajana jest poprzez dystrybucję środków z dywidendy.

3. Każdy mieszkaniec pozostający bez pracy nie z własnej woli i nie mający innych środków utrzymania ma prawo do zabezpieczenia społecznego, którego zakres i formy (podstawowy dochód gwarantowany) określa ustawa.

Art. 68.

1. Każdy ma prawo do ochrony zdrowia.
2. Obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Warunki i zakres udzielania świadczeń określa ustawa.
3. Władze publiczne są obowiązane do zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej dzieciom, kobietom ciężarnym, osobom niepełnosprawnym i osobom w podeszłym wieku.
4. Władze publiczne są obowiązane do zwalczania chorób epidemicznych i zapobiegania negatywnym dla zdrowia skutkom degradacji środowiska.
5. Władze publiczne popierają rozwój kultury fizycznej, zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży.

1. Zgodnie z art. 38 każdy ma prawo do ochrony zdrowia i życia.

2. Każdy mieszkaniec Polski Rzeczypospolitej ma obowiązek chronić zdrowie i życie ludzkie.

3. Mieszkańcom, niezależnie od sytuacji materialnej, służby publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Warunki i zakres udzielania świadczeń określa ustawa.

4. Służby publiczne są obowiązane do zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej dzieciom, kobietom ciężarnym, osobom niepełnosprawnym i osobom w podeszłym wieku.

5. Służby publiczne są obowiązane do zwalczania chorób epidemicznych i zapobiegania negatywnym dla zdrowia skutkom degradacji środowiska.

6. Służby publiczne są obowiązane krzewić wszechstronny rozwój

kultury fizycznej i zdrowotnej, zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży.

Art. 69.

Osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczaniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej.

Mieszkańcom niepełnosprawnym służby publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczaniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej.

Art. 70.

1. Każdy ma prawo do nauki. Nauka do 18 roku życia jest obowiązkowa. Sposób wykonywania obowiązku szkolnego określa ustawa.

2. Nauka w szkołach publicznych jest bezpłatna. Ustawa może dopuścić świadczenie niektórych usług edukacyjnych przez publiczne szkoły wyższe za odpłatnością.

3. Rodzice mają wolność wyboru dla swoich dzieci szkół innych niż publiczne. Obywatele i instytucje mają prawo zakładania szkół podstawowych, ponadpodstawowych i wyższych oraz zakładów wychowawczych. Warunki zakładania i działalności szkół niepublicznych oraz udziału władz publicznych w ich finansowaniu, a także zasady nadzoru pedagogicznego nad szkołami i zakładami wychowawczymi, określa ustawa.

4. Władze publiczne zapewniają obywatelom powszechny i równy dostęp do wykształcenia. W tym celu tworzą i wspierają systemy indywidualnej pomocy finansowej i organizacyjnej dla uczniów i studentów. Warunki udzielania pomocy określa ustawa.

5. Zapewnia się autonomię szkół wyższych na zasadach określonych w ustawie.

1. Wszystkie instytucje i służby w systemie oświaty, wychowania, nauki i szkolnictwa wyższego programowo realizują politykę edukacji ku przyszłości, tzn. zapewniającą rozwój wysokich standardów etycznych i moralnych, estetycznych, poszanowania życia we wszelkiej postaci,

rozwijania wszechstronnych więzi społecznych i kształtowania postaw i przekonań odwołujących się do najlepszych polskich tradycji i osiągnięć oraz wszechstronne kształtowanie zdrowej i efektywnej osobowości.

2. Każdemu mieszkańcowi Polski Rzeczypospolitej umożliwia się podejmowanie nauki. Nauka do 18 roku życia jest obowiązkowa i zakończona egzaminem maturalnym. Sposób wykonywania obowiązku szkolnego określa ustawa.

3. Nauka w szkołach publicznych jest bezpłatna. Ustawa może dopuścić świadczenie niektórych usług edukacyjnych przez publiczne szkoły wyższe za odpłatnością.

4. Rodzice mają wolność wyboru dla swoich dzieci szkół innych niż publiczne. Rodowici obywatele i instytucje państwowe mają prawo zakładania szkół podstawowych, ponadpodstawowych i wyższych oraz zakładów wychowawczych. Warunki zakładania i działalności szkół niepublicznych oraz udziału władz publicznych w ich finansowaniu, a także zasady nadzoru pedagogicznego nad szkołami i zakładami wychowawczymi określa ustawa.

5. Służby publiczne zapewniają mieszkańcom powszechny i równy dostęp do wykształcenia. W tym celu tworzą i wspierają systemy indywidualnej pomocy finansowej i organizacyjnej dla uczniów i studentów. Warunki udzielania pomocy określa ustawa.

6. Zapewnia się autonomię szkół wyższych na zasadach określonych w ustawie.

Art. 71.

1. Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej uwzględnia dobro rodziny. Rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietne i niepełne, mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych.

2. Matka przed i po urodzeniu dziecka ma prawo do szczególnej pomocy władz publicznych, której zakres określa ustawa.

1. Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma na uwadze przede wszystkim rodzinę i jej dobro. Rodzinom znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietnym i niepełnym, służby publiczne mają obowiązek udzielać szczególnej pomocy.

2. Matka wraz z dzieckiem przed i po urodzeniu dziecka mają prawo do szczególnej opieki i pomocy służb publicznych, których zakres określa ustawa.

Art. 72.

1. Rzeczypospolita Polska zapewnia ochronę praw dziecka. Każdy ma prawo żądać od organów służby publicznej ochrony dziecka przed przemocą, okrucieństwem, wyzyskiem i demoralizacją.

2. Dziecko pozbawione opieki rodzicielskiej ma prawo do opieki i pomocy władz publicznych.

3. W toku ustalania praw dziecka organy służby publicznej oraz osoby odpowiedzialne za dziecko są obowiązane do wysłuchania i w miarę możliwości uwzględnienia zdania dziecka.

4. Ustawa określa kompetencje i sposób powoływania Rzecznika Praw Dziecka.

1. Polska Rzeczypospolita zapewnia ochronę każdemu dziecku, w szczególności rozwijającemu się w łonie matki (nienarodzonemu). Każdy ma prawo żądać od organów służby publicznej wszelkiej ochrony dla dziecka przed przemocą, okrucieństwem, wyzyskiem i demoralizacją.

2. Każdemu dziecku niechcianemu lub zrzeczonemu przez rodziców bezpośrednio po urodzeniu, a także dziecku pozbawionemu opieki rodzicielskiej, Rzeczypospolita gwarantuje natychmiastowe i pełne objęcie opieką oraz utrzymaniem przez służby państwowe. Obowiązek pełnego utrzymania, edukacji i opieki nad dzieckiem spoczywa na państwie do osiągnięcia przez nie 18. roku życia, a w przypadku kontynuowania nauki w szkołach ponadpodstawowych lub wyższych – obowiązek ten

zostaje wydłużony do czasu zakończenia nauki, maksymalnie do ukończenia 26. roku życia.

3. Służby państwowe są zobowiązane do wdrożenia uproszczonej procedury adopcyjnej dla dzieci, o których mowa w ust. 2, z zachowaniem bezwzględnego wymogu Art. 48 ust. 5.

4. Instytucja tzw. „okien życia” staje się wyłącznym monopolem państwowym. Zakazuje się prowadzenia miejsc anonimowego pozostawienia dzieci przez podmioty prywatne, organizacje społeczne lub związki wyznaniowe bez stałego, bezpośredniego i cyfrowego nadzoru właściwych służb państwowych. Dziecko pozostawione w państwowym oknie życia zostaje natychmiast zarejestrowane i objęte procedurą, o której mowa w ust. 2 i 3.

5. W toku ustalania praw dziecka organy służby publicznej oraz osoby odpowiedzialne za dziecko są obowiązane do wysłuchania, szanowania i uwzględnienia zdania dziecka.

6. Ustawa określa kompetencje i sposób powoływania Rzecznika Praw Dziecka.

Art. 73.

Każdemu zapewnia się wolność twórczości artystycznej, badań naukowych oraz ogłaszania ich wyników, wolność nauczania, a także wolność korzystania z dóbr kultury.

1. Każdemu zapewnia się wolność twórczości artystycznej, badań naukowych oraz ogłaszania ich wyników, wolność nauczania, a także swobodę korzystania z dóbr kultury. Jednocześnie wszystkich uczestników życia społecznego na miarę ich osobistych możliwości obowiązuje działanie na rzecz jego rozwoju oraz współtworzenia kultury narodowej w postaci dóbr materialnych i duchowych z uwzględnieniem art. 39 (zakaz eksperymentów medycznych), art. 40 (zakaz tortur) i art. 41 (wolność i nietykalność).

2. Obowiązkiem służb państwowych i publicznych jest ochrona dziedziny nauki oraz pracy umysłowej i fizycznej przed jakimkolwiek wpływem lobbystów lub interesantów w szczególności zagranicznych.

3. Prawidłowe funkcjonowanie działalności naukowej, badawczej, wdrożeniowej i ochrony jej praw autorskich i własnościowych oraz wymaganej ochrony prawnej określa ustawa.

Art. 74.

1. Władze publiczne prowadzą politykę zapewniającą bezpieczeństwo ekologiczne współczesnemu i przyszłym pokoleniom.

2. Ochrona środowiska jest obowiązkiem władz publicznych.

3. Każdy ma prawo do informacji o stanie i ochronie środowiska.

4. Władze publiczne wspierają działania obywateli na rzecz ochrony i poprawy stanu środowiska.

1. Służby publiczne programują i realizują politykę zapewniającą bezpieczeństwo ekologiczne współczesnemu i przyszłym pokoleniom.

2. Ochrona środowiska jest obowiązkiem służb publicznych, państwowych a także każdego mieszkańca z osobna.

3. Każdy ma prawo do informacji o stanie i ochronie środowiska.

4. Służby publiczne wspierają działania mieszkańców na rzecz ochrony i poprawy stanu środowiska oraz jego trwałego rozwoju.

Art. 75.

1. Władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałają bezdomności, wspierają rozwój budownictwa socjalnego oraz popierają działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania.

2. Ochronę praw lokatorów określa ustawa.

1. Służby publiczne zaspokajają potrzeby mieszkaniowe, w szczególności przeciwdziałają bezdomności wspierając rozwój budownictwa socjalnego oraz działań mieszkańców Polski

Rzeczypospolitej zmierzające do uzyskania własnego mieszkania lub parceli pod zabudowę mieszkaniową.

2. Polacy mają prawo do samodzielnej i samowystarczalnej organizacji swoich potrzeb zamieszkiwania.

3. Rodowity Obywatel posiadający parcelę zgodnie z art. 75 ma prawo przechowywać swoją uncję złota w miejscu zamieszkania, w sposób zgodny z ustawą o bezpieczeństwie majątku narodowego.

4. Ochronę praw lokatorów określa ustawa.

Art. 76.

Władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa.

Służby publiczne chronią mieszkańców Polski Rzeczypospolitej przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu i życiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa.

Środki ochrony wolności i praw

Prawne środki ochrony równości mieszkańców

Art. 77.

1. Każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu służby publicznej.

2. Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

1. Każda szkoda wynikła z niezgodnego z prawem działania organu służby publicznej wobec danego mieszkańca Polski Rzeczypospolitej podlega odszkodowaniu przez urzędników danego organu z własnych

środków w sposób określony w ustawie.

2. Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw oraz uzyskania sprawiedliwego wyrównania poniesionych strat.

Art. 78.

Każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarzania określa ustawa.

Każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarzania określa ustawa.

Art. 79.

1. Każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy praw określonych w art. 56.

1. Każdy mieszkaniec w oparciu o art. 63, którego Prawo zostało naruszone, ma możliwość, na zasadach określonych w ustawie, wnieść pisemną skargę do Sądu Najwyższego, a ostatecznie do Senatu pełniącego tu funkcję Rady Rewizyjnej, w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy odpowiednio: turysty, azylanta, renegata, obcokrajowca oraz persona non grata.

3. Z każdego województwa należy zgromadzić co najmniej 12

podpisów rodowych obywateli, aby Grupa Inicjatywna mogła wyrazić sprzeciw (weto) wobec działań służb publicznych i państwowych (w tym Skarbu Państwa), które zagrażają niepodległości oraz suwerenności Polski i jej mieszkańców. Sprzeciw ten odnosi się w szczególności do działań zagrażających życiu i zdrowiu obywateli oraz do działań poszczególnych pracowników tych służb.

4. Złożenie sprzeciwu wymaga przekazania go Prezydentowi do prowadzenia, który ma obowiązek zorganizowania ogólnonarodowego referendum. Wynik referendum, będąc zgodny z wolą narodu, skutkuje zleceniem sprawy do rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy. Jednocześnie, na czas trwania procesu, Sąd może wystąpić z wnioskiem do Prokuratury o zatrzymanie funkcjonariuszy odpowiedzialnych za dane działania, aby wyjaśnić ich sprawę lub podjąć dalsze kroki procesowe.

Art. 80.

Każdy ma prawo wystąpienia, na zasadach określonych w ustawie, do Rzecznika Praw Obywatelskich z wnioskiem o pomoc w ochronie swoich wolności lub praw naruszonych przez organy służby publicznej.

Każdy ma prawo wystąpienia do Rzecznika Praw Człowieka z wnioskiem o pomoc w ochronie swoich równości wobec prawa stanowionego, naruszonych przez wskazanego urzędnika z danego organu służby publicznej.

Art. 81.

Praw określonych w art. 65 ust. 4 i 5, art. 66, art. 69, art. 71 i art. 74-76 można dochodzić w granicach określonych w ustawie.

Praw określonych w art. 65 ust. 4 i 5, art. 66, art. 69, art. 71 i art. 74-76 można dochodzić w granicach określonych w ustawie.

Obowiązki

Art. 82.

Obowiązkiem obywatela polskiego jest wierność Rzeczypospolitej Polskiej oraz troska o dobro wspólne.

1. Obowiązkiem wszystkich Rodaków i Obywateli Polski Rzeczypospolitej jest wierność Narodowi polskiemu i Polsce, troska o dobro wspólne, oraz stanie na straży Konstytucji.

2. Obowiązkiem wszystkich obywateli Polski jest znajomość Konstytucji, języka polskiego i dziejów Polski.

3. Wszyscy mieszkańcy Polski obowiązani są szanować mienie publiczne, wspólne dobro i przestrzeń, bronić wspólnego bezpieczeństwa, a także tradycje.

Art. 83.

Każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej.

Każdy, kto przebywa na terenie Polski Rzeczypospolitej, ma obowiązek przestrzegania obowiązującego prawa, zgodnie z art. 8.

Art. 84.

Każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie.

1. Każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, w zakresie i na zasadach określonych w ustawie, z zachowaniem bezwzględnych limitów konstytucyjnych określonych w niniejszym artykule.

2. Skarb Państwa poprzez swoje urzędy skarbowe pobiera od Rodowitych Obywateli oraz polskich przedsiębiorstw jedynie podatek obrotowy w wysokości maksymalnie do 5% wartości obrotu. Wprowadza się całkowity i bezwzględny zakaz nakładania na Rodowitych Obywateli podatków dochodowych, majątkowych oraz podatków od spadków i darowizn.

3. Osoby fizyczne oraz podmioty gospodarcze niebędące Rodowitymi Obywatelami ani firmami z kapitałem polskim, ponoszą wyższe obciążenia podatkowe, na które składają się: podatek obrotowy w wysokości maksymalnie do 5% oraz podatek dochodowy w stałej wysokości 20%.

4. Środki finansowe pochodzące z podatków są przeznaczane w 20% na cele centralne (ogólnonarodowe) oraz w 80% na cele wskazane przez Małe Konstytucje i właściwe samorządy terytorialne tych regionów, na których obszarze podatki te zostały wypracowane. Wszelkie rozliczenia podatkowe i budżetowe na szczeblu regionalnym mogą być realizowane zarówno w oficjalnej walucie krajowej, jak i w autoryzowanej przez Narodowy Bank Polski walucie regionalnej danego województwa.

5. Wprowadza się bezwzględny zakaz nakładania podatku akcyzowego oraz innych danin o charakterze restrykcyjnym na towary i produkty wytwarzane przez polskie mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa, gospodarstwa rolne oraz zakłady rzemieślnicze, stanowiące wyłączną własność Rodowitych Obywateli.

6. Na terytorium Rzeczypospolitej obowiązuje zakaz wprowadzania ceł na produkty z kraju, który równoważnie zniósł cła na produkty polskie.

7. Złoto narodowe przekazane Rodakom oraz ich własność pionowa do wnętrza ziemi, o których mowa w art. 1 ust. 4, art. 34 oraz bezwzględnie na podstawie zasad finansowych określonych w art. 216, są całkowicie i bezterminowo zwolnione z jakichkolwiek podatków, danin, opłat skarbowych, celnych, zajęć egzekucyjnych lub zabezpieczeń publicznych i prywatnych na terytorium Rzeczypospolitej.

Art. 85.

1. Obowiązkiem obywatela polskiego jest obrona Ojczyzny.
2. Zakres obowiązku służby wojskowej określa ustawa.
3. Obywatel, któremu przekonania religijne lub wyznawane zasady

moralne nie pozwalają na odbywanie służby wojskowej, może być obowiązany do służby zastępczej na zasadach określonych w ustawie.

1. Obowiązkiem każdego pełnoletniego mieszkańca Polski Rzeczypospolitej jest obrona Ojczyzny, jej dóbr, suwerenności i jednolitości.

2. Osoba, której przekonania duchowe lub wyznawane zasady moralne nie pozwalają na odbywanie służby obronnej, jest obowiązana do służby zastępczej na zasadach określonych w ustawie.

3. Polska Rzeczypospolita zapewnia możliwość odbywania służby zastępczej o charakterze niemilitarnym lub cywilnym.

4. Każdy żołnierz MUSI złożyć następującą przysięgę, osobiście asygnowaną w książeczce wojskowej:

"Ja, [imię i nazwisko], żołnierz wojska polskiego przysięgam i ślubuję Narodowi, że będę bronić Konstytucji i Polski przeciwko wszystkim wrogom, zarówno zewnętrznym, jak i wewnętrznym; że będę wierny i lojalny wobec Ojczyzny i Narodu; że będę chronić niepodległość i integralność terytorialną kraju, bronić jego zasad oraz będę posłuszny rozkazom moich dowódców i przełożonych, o ile będą zgodne z Konstytucją i moralnością. Będę bronić i chronić kraj oraz jego mieszkańców, i nie zawaham się, nawet za cenę mojego życia, przeciwstawić się złym rozkazom, niezależnie od ich źródła."

5. Zakres obowiązku obrony kraju określa ustawa.

Art. 86.

Każdy jest obowiązany do dbałości o stan środowiska i ponosi odpowiedzialność za spowodowane przez siebie jego pogorszenie. Zasady tej odpowiedzialności określa ustawa.

Każdy jest obowiązany do dbałości o stan środowiska i ponosi odpowiedzialność za spowodowane przez siebie jego pogorszenie. Zasady tej odpowiedzialności określa ustawa.

Rozdział III ŹRÓDŁA PRAWA

Rozdział III ŹRÓDŁO PRAWA STANOWIONEGO

Art. 87.

1. Źróżłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej sę: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia.

2. Źróżłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej sę na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego.

1. Źródłem powszechnie obowiązującego prawa stanowionego w Polsce Rzeczypospolitej jest Konstytucja.

2. Akty prawne w postaci ustaw sejmowych, rozporządzeń i umów międzynarodowych muszą być zgodne z literą i duchem Konstytucji Polski Rzeczypospolitej. Nie mogą zawierać tajnych porozumień i załączników działających na szkodę mieszkańcom Polski oraz interesowi narodowemu.

3. Wszystkie umowy międzynarodowe, w postaci ramowej muszą być ratyfikowane po przeprowadzeniu w tej sprawie referendum ogólnonarodowego.

4. Prawa lokalne oraz Małe Konstytucje Województw sę ustanawiane przez właściwe organy terytorialnej służby publicznej lub na drodze lokalnego referendum, zgodnie z żelaznymi zasadami określonymi w art. 15 ust. 2. Żaden zapis Małej Konstytucji ani aktu miejscowego nie może być sprzeczny z interesem ogólnonarodowym oraz nadrzędną Konstytucją Krajową Rzeczypospolitej.

Art. 88.

1. Warunkiem wejścia w życie ustaw, rozporządzeń oraz aktów prawa miejscowego jest ich ogłoszenie.

2. Zasady i tryb ogłaszania aktów normatywnych określa ustawa.

3. Umowy międzynarodowe ratyfikowane za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie są ogłaszane w trybie wymaganym dla ustaw. Zasady ogłaszania innych umów międzynarodowych określa ustawa.

1. Warunkiem wejścia w życie ustaw, rozporządzeń oraz aktów prawa miejscowego jest ich potwierdzenie w wyniku referendum ogólnonarodowego oraz ich ogłoszenie.

2. Umowy międzynarodowe ratyfikowane za uprzednią zgodą wyrażoną w referendum ogólnonarodowym i w ustawie są ogłaszane w trybie wymaganym dla ustaw.

3. Zasady i tryb ogłaszania wszelkich ustaw i rozporządzeń, ponadto ratyfikowanych w referendum ogólnonarodowym umów międzynarodowych, a także aktów prawa miejscowego określa ustawa.

Art. 89.

1. Ratyfikacja przez Rzeczypospolitą Polską umowy międzynarodowej i jej wypowiedzenie wymaga uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie, jeżeli umowa dotyczy:

- 1) pokoju, sojuszy, układów politycznych lub układów wojskowych,
- 2) wolności, praw lub obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji,
- 3) członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w organizacji międzynarodowej,
- 4) znacznego obciążenia państwa pod względem finansowym,
- 5) spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja wymaga ustawy.

2. O zamiarze przedłożenia Prezydentowi Rzeczypospolitej do ratyfikacji umów międzynarodowych, których ratyfikacja nie wymaga zgody wyrażonej w ustawie, Prezes Rady Ministrów zawiadamia Sejm.

3. Zasady oraz tryb zawierania, ratyfikowania i wypowiedzania umów międzynarodowych określa ustawa.

1. Ratyfikacja przez Polskę Rzeczypospolitą umowy

międzynarodowej i jej wypowiedzenie wymaga uprzedniej zgody wyrażonej w referendum ogólnonarodowym i w ustawie, jeżeli umowa dotyczy:

- 1) pokoju, sojuszy, układów politycznych lub układów militarnych,**
- 2) praw mieszkańca określonych w Konstytucji,**
- 3) członkostwa Polski Rzeczypospolitej w organizacji międzynarodowej,**
- 4) znacznego obciążenia państwa pod względem gospodarczym, majątkowym i finansowym,**
- 5) spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja wymaga ustawy.**

2. Nie przewiduje się odstąpienia od ratyfikacji referendalnej żadnej z umów międzynarodowych.

3. Zasady oraz tryb zawierania, ratyfikowania i wypowiedzania umów międzynarodowych określa Ustawa.

Art. 90.

1. Rzeczypospolita Polska może na podstawie umowy międzynarodowej przekazać organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu kompetencje organów służby państwowej w niektórych sprawach.

2. Ustawa wyrażająca zgodę na ratyfikację umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 1, jest uchwalana przez Sejm większością 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

3. Wyrażenie zgody na ratyfikację takiej umowy może być uchwalone w referendum ogólnonarodowym zgodnie z przepisem art. 125.

4. Uchwałę w sprawie wyboru trybu wyrażenia zgody na ratyfikację podejmuje Sejm bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

Polska Rzeczypospolita nie może na podstawie żadnej umowy

międzynarodowej przekazać organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu kompetencji organów służby państwowej w żadnych sprawach.

Art. 91.

1. Ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana, chyba że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy.

2. Umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową.

3. Jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczypospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami.

1. Ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Polski Rzeczypospolitej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana, chyba że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy. Konstytucja jest prawem wyższym od każdej nieratyfikowanej umowy międzynarodowej.

2. Umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie nie ma pierwszeństwa przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową.

3. Nie dopuszcza się ratyfikowania przez Polskę umowy międzynarodowej, której prawo przez nią stanowione miałyby być stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z polskimi ustawami.

Art. 92.

1. Rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji,

na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.

2. Organ upoważniony do wydania rozporządzenia nie może przekazać swoich kompetencji, o których mowa w ust. 1, innemu organowi.

1. Rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.

2. Organ upoważniony do wydania rozporządzenia nie może przekazać swoich kompetencji, o których mowa w ust. 1, innemu organowi.

Art. 93.

1. Uchwały Rady Ministrów oraz zarządzenia Prezesa Rady Ministrów i ministrów mają charakter wewnętrzny i obowiązują tylko jednostki organizacyjnie podległe organowi wydającemu te akty.

2. Zarządzenia są wydawane tylko na podstawie ustawy. Nie mogą one stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów.

3. Uchwały i zarządzenia podlegają kontroli co do ich zgodności z powszechnie obowiązującym prawem.

1. Uchwały Rady Ministrów oraz zarządzenia Prezesa Rady Ministrów i ministrów mają charakter wewnętrzny i obowiązują tylko jednostki organizacyjnie podległe organowi wydającemu te akty.

2. Uchwały i zarządzenia są wydawane tylko na podstawie ustawy. Nie mogą one stanowić podstawy decyzji wobec Mieszkańców, osób prawnych oraz innych podmiotów.

3. Uchwały i zarządzenia podlegają kontroli przez Prezydenta Polski

Rzeczypospolitej lub Senatu na ich żądanie co do zgodności treścią z powszechnie obowiązującym prawem. Ewentualne spory ostatecznie rozstrzyga Senat.

Art. 94.

Organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa.

Organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie zasadniczej, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa.

Rozdział IV SEJM I SENAT

Służba

Art. 95.

1. Władzę ustawodawczą w Rzeczypospolitej Polskiej sprawują Sejm i Senat.

2. Sejm sprawuje kontrolę nad działalnością Rady Ministrów w zakresie określonym przepisami Konstytucji i ustaw.

1. Służbę ustawodawczą w Polsce Rzeczypospolitej sprawują Sejm i Senat

2. Sejm sprawuje kontrolę nad działalnością Rady Ministrów w zakresie określonym przepisami Konstytucji i ustaw.

Wybory i kadencja

Art. 96.

1. Sejm składa się z 460 posłów.

2. Wybory do Sejmu są powszechne, równe, bezpośrednie i proporcjonalne oraz odbywają się w głosowaniu tajnym.

1. Sejm składa się z 160 posłów. Przy czym każde z Województw Polski Rzeczypospolitej ma obowiązek wystawić swoich 10 posłów, w tym jednego z wyższych oficerów wojskowych z danego województwa lub okręgu wojskowego.

2. Wybory do Sejmu są regionalne, powszechne, równe, bezpośrednie i proporcjonalne oraz odbywają się na terenie danego Województwa w głosowaniu tajnym lub jawnym w zależności od decyzji regionalnych komitetów wyborczych lub w wyniku referendum w tej sprawie. Dopuszcza się możliwość głosowania elektronicznego.

3. Po wyborach karty do głosowania są zachowane w archiwum państwowym IPN, przez okres trzech lat.

Art. 97.

1. Senat składa się ze 100 senatorów.
2. Wybory do Senatu są powszechne, bezpośrednie i odbywają się w głosowaniu tajnym.

1. Senat składa się z 48 senatorów. Każde z Województw ma obowiązek wybrać swoich 3 senatorów.

2. Wybory do Senatu są regionalne, powszechne, bezpośrednie i proporcjonalne oraz odbywają się na terenie danego Województwa w głosowaniu tajnym lub jawnym w zależności od decyzji regionalnych komitetów wyborczych popartych w wyniku referendum w tej sprawie. Dopuszcza się możliwość głosowania elektronicznego.

3. Po wyborach karty do głosowania mają być zachowane w archiwum państwowym IPN, przez okres 7 lat.

Art. 98.

1. Sejm i Senat są wybierane na czteroletnie kadencje. Kadencje Sejmu i Senatu rozpoczynają się z dniem zebrania się Sejmu na pierwsze posiedzenie i trwają do dnia poprzedzającego dzień zebrania się Sejmu następnej kadencji.

2. Wybory do Sejmu i Senatu zarządza Prezydent Rzeczypospolitej nie później niż na 90 dni przed upływem 4 lat od rozpoczęcia kadencji Sejmu i Senatu, wyznaczając wybory na dzień wolny od pracy, przypadający w ciągu 30 dni przed upływem 4 lat od rozpoczęcia kadencji Sejmu i Senatu.

3. Sejm może skrócić swoją kadencję uchwałą podjętą większością co najmniej $\frac{2}{3}$ głosów ustawowej liczby posłów. Skrócenie kadencji Sejmu oznacza jednoczesne skrócenie kadencji Senatu. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio.

4. Prezydent Rzeczypospolitej, po zasięgnięciu opinii Marszałka Sejmu i Marszałka Senatu, może w przypadkach określonych w Konstytucji zarządzić

skrócenie kadencji Sejmu. Wraz ze skróceniem kadencji Sejmu skrócona zostaje również kadencja Senatu.

5. Prezydent Rzeczypospolitej, zarządzając skrócenie kadencji Sejmu, zarządza jednocześnie wybory do Sejmu i Senatu i wyznacza ich datę na dzień przypadający nie później niż w ciągu 45 dni od dnia zarządzenia skrócenia kadencji Sejmu. Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje pierwsze posiedzenie nowo wybranego Sejmu nie później niż na 15 dzień po dniu przeprowadzenia wyborów.

6. W razie skrócenia kadencji Sejmu stosuje się odpowiednio przepis ust. 1.

1. Sejm i Senat są wybierane na czteroletnie kadencje. Kadencje Sejmu i Senatu rozpoczynają się z dniem zebrania się Sejmu na pierwsze posiedzenie i trwają do dnia poprzedzającego dzień zebrania się Sejmu następnej kadencji.

2. Wybory do Sejmu i Senatu zarządza Prezydent Polski Rzeczypospolitej nie później niż na 90 dni przed upływem 4 lat od rozpoczęcia kadencji Sejmu i Senatu, wyznaczając wybory na dzień wolny od pracy, przypadający w ciągu 30 dni przed upływem 4 lat od rozpoczęcia kadencji Sejmu i Senatu.

3. Sejm może skrócić swoją kadencję uchwałą podjętą większością co najmniej 2/3 głosów ustawowej liczby posłów. Skrócenie kadencji Sejmu oznacza jednocześnie skrócenie kadencji Senatu. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio.

4. Prezydent Polski Rzeczypospolitej może w przypadkach określonych w Konstytucji ogłosić skrócenie kadencji Sejmu, po zasięgnięciu opinii Marszałka Sejmu i Marszałka Senatu. Wraz ze skróceniem kadencji Sejmu skrócona zostaje również kadencja Senatu. Każdorazowo musi się odbyć referendum zatwierdzające działania Prezydenta. Wyjątek stanowi obowiązek wynikający z art. 219.

5. Prezydent Polski Rzeczypospolitej, zarządzając skrócenie kadencji Sejmu, zarządza jednocześnie wybory do Sejmu i Senatu i wyznacza ich

datę na dzień przypadający nie później niż w ciągu 45 dni od dnia zarządzenia skrócenia kadencji Sejmu. Prezydent zwołuje pierwsze posiedzenie nowo wybranego Sejmu nie później niż na 15 dzień po dniu przeprowadzenia wyborów.

6. W razie skrócenia kadencji Sejmu stosuje się odpowiednio przepis ust. 1.

Art. 99.

1. Wybrany do Sejmu może być obywatel polski mający prawo wybierania, który najpóźniej w dniu wyborów kończy 21 lat.

2. Wybrany do Senatu może być obywatel polski mający prawo wybierania, który najpóźniej w dniu wyborów kończy 30 lat.

1. Wybrany do Sejmu może być Rodowity Obywatel Polski Rzeczypospolitej, posiadający jedynie obywatelstwo polskie i mający bierne prawo wyborcze, który najpóźniej w dniu wyborów kończy 30 lat.

2. Wybrany do Senatu może być Rodowity Obywatel Polski Rzeczypospolitej, posiadający jedynie obywatelstwo polskie i mający bierne prawo wyborcze, który najpóźniej w dniu wyborów kończy 50 lat.

Art. 100.

1. Kandydatów na posłów i senatorów mogą zgłaszać partie polityczne oraz wyborcy.

2. Nie można kandydować równocześnie do Sejmu i Senatu.

3. Zasady i tryb zgłaszania kandydatów i przeprowadzania wyborów oraz warunki ważności wyborów określa ustawa.

1. Kandydatów na posłów i senatorów może zgłaszać tylko Suweren.

2. Nie można kandydować równocześnie do Sejmu i Senatu.

3. Zasady i tryb zgłaszania kandydatów i przeprowadzania wyborów oraz warunki ważności wyborów określa ustawa.

Art. 101.

1. Ważność wyborów do Sejmu i Senatu stwierdza Sąd Najwyższy.
2. Wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyborów na zasadach określonych w ustawie.

1. Ważność wyborów do Sejmu i Senatu stwierdza Sąd Najwyższy.

2. Wyborcy, na podstawie jego dowodu głosowania wg art. 51.3 przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyborów na zasadach określonych w ustawie.

3. W razie udowodnienia fałszowania wyborów lub wyników tych wyborów, wybory należy przeprowadzić ponownie, a osoby zamieszane w proceder pociągnąć do odpowiedzialności karnej, z pozbawieniem majątku, wolności i obywatelstwa włącznie.

Art. 102.

Nie można być równocześnie posłem i senatorem.

Nie można być równocześnie posłem i senatorem.

Art. 103.

1. Mandatu posła nie można łączyć z funkcją Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka i ich zastępców, członka Rady Polityki Pieniężnej, członka Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, ambasadora oraz z zatrudnieniem w Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej lub z zatrudnieniem w administracji rządowej. Zakaz ten nie dotyczy członków Rady Ministrów i sekretarzy stanu w administracji rządowej.

2. Sędzia, prokurator, urzędnik służby cywilnej, żołnierz pozostający w czynnej służbie wojskowej, funkcjonariusz policji oraz funkcjonariusz służb ochrony państwa nie mogą sprawować mandatu poselskiego.

3. Inne przypadki zakazu łączenia mandatu poselskiego z funkcjami publicznymi oraz zakazu jego sprawowania może określić ustawa.

1. Mandatu posła nie można łączyć z funkcją Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznika Praw Człowieka i ich zastępców, Przedstawiciela do spraw Rady Polityki Pieniężnej, Przedstawiciela do spraw Krajowej Rady Komunikacji Społecznej, ambasadora oraz z zatrudnieniem w Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu, Kancelarii Prezydenta Polski Rzeczypospolitej lub z zatrudnieniem w administracji rządowej.

2. Sędzia, prokurator, urzędnik służby cywilnej, żołnierz pozostający w czynnej służbie obronnej, funkcjonariusz policji oraz funkcjonariusz służb ochrony państwa nie mogą sprawować mandatu poselskiego. Wyjątek stanowi uprawnienie Senatu do orzekania w służbie sądowniczej w sprawie zgodności z Konstytucją.

3. W przypadku wygaśnięcia mandatu posła, niezależnie od przyczyny, w tym śmierci, rezygnacji, trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków, zawieszenia, odwołania w trybie odpowiedzialności konstytucyjnej, aresztowania lub skazania, mandat obejmuje kolejny kandydat z danego województwa, który w ostatnich wyborach uzyskał najwyższą liczbę głosów spośród osób nieobjętych mandatem. Przejęcie mandatu następuje niezwłocznie po stwierdzeniu wygaśnięcia mandatu przez Państwową Komisję Wyborczą, tak aby zapewnić ciągłość prac legislacyjnych oraz zachowanie pełnej ustawowej liczby posłów wymaganej do głosowań. W przypadku braku kolejnych kandydatów z danego województwa Państwowa Komisja Wyborcza zarządza wybory uzupełniające w terminie 30 dni, które przeprowadza się wyłącznie na terenie danego województwa. Mandat objęty w trybie niniejszego ustępu jest wykonywany na zasadach identycznych jak mandat uzyskany w wyborach ogólnych.

4. Obowiązuje zakaz łączenia mandatu poselskiego z funkcjami publicznymi.

Art. 104.

1. Posłowie są Przedstawicielami Narodu. Nie wiążą ich instrukcje wyborców.

2. Przed rozpoczęciem sprawowania mandatu posłowie składają przed Sejmem następujące ślubowanie:

"Uroczyście ślubuję rzetelnie i sumiennie wykonywać obowiązki wobec Narodu, strzec suwerenności i interesów Państwa, czynić wszystko dla pomyślności Ojczyzny i dobra obywateli, przestrzegać Konstytucji i innych praw Rzeczypospolitej Polskiej."

Ślubowanie może być złożone z dodaniem zdania *"Tak mi dopomóż Bóg"*.

3. Odmowa złożenia ślubowania oznacza zrzeczenie się mandatu.

1. Posłowie wybierani są na daną kadencję, można ich odwołać na podstawie orzeczenia o zdradzie stanu, złamaniu ślubowania, braku kompetencji lub działalności przestępczej.

2. Jedynie osoba z ograniczonymi prawami, z mocy prawomocnego wyroku nie ma możliwość wyboru lub być wybieraną.

3. Świadome i celowe okłamywanie, zatajanie prawdy lub wprowadzanie w błąd opinii publicznej oraz mieszkańców Polski Rzeczypospolitej przez jakiegokolwiek funkcjonariusza publicznego, państwowego, parlamentarzystę, członka Rady Ministrów, a także urzędnika Korpusu Służby Cywilnej w sferze jego działalności zawodowej lub politycznej, stanowi rażące złamanie przysięgi konstytucyjnej i etyki zawodowej. Udowodnienie takiego czynu przed sądami powszechnymi, własnosądem, bądź w drodze obywatelskiego weta i sprzeciwu na zasadach określonych w art. 79, skutkuje natychmiastowym i dożywotnim pozbawieniem prawa do piastowania wszelkich stanowisk publicznych, urzędowych oraz utratą mandatu politycznego, a sprawca podlega bezwzględnej odpowiedzialności karnej na mocy art. 44 ust. 1 lit. f.

4. Posłowie realizują cele wyrażające wolę narodu zawartą w artykułach Konstytucji. Cele realizowane są jako umowa kontraktowa na

poprawne i prawidłowe funkcjonowanie wszystkich służb państwowych i publicznych.

5. Przed rozpoczęciem sprawowania mandatu posłowie składają przed Prezydentem Polski Rzeczypospolitej następujące ślubowanie:

„Uroczście ślubuję rzetelnie i sumiennie wykonywać poselskie (Przedstawicielskie) obowiązki wobec Narodu, strzec suwerenności i bezpieczeństwa Państwa oraz jego żywotnych interesów, przestrzegać Konstytucji i praw Polski Rzeczypospolitej, a w poselskiej służbie dobro oraz pomyślność Ojczyzny i Narodu będą dla mnie zawsze najwyższym nakazem”

.

Ślubowanie może być złożone z dodaniem zdania:

*„Mam w sobie dość siły i wytrwałości by wypełnić to ślubowanie”
lub/i „Tak mi dopomóż Bóg”.*

6. Odmowa złożenia ślubowania oznacza zrzeczenie się mandatu.

7. Służba poselska w oparciu o Konstytucję polega na stworzeniu warunków sprzyjających godnemu życiu człowieka oraz zapewnieniu im niezbędnej ochrony prawno-administracyjnej.

8. Na koniec roku posłowie składają indywidualne sprawozdania ze swojej działalności, następnie wraz z Sejmem przedstawiają Narodowi sprawozdania, przy czym Sejm z rocznej działalności Sejmu.

9. Świadome sprzeniewierzenie się obowiązującym rozporządzeniom przez funkcjonariusza publicznego podlega postawieniu zarzutów prokuratorskich, natychmiastowemu zawieszeniu stanowiska i uruchomieniu przewodu sądowego.

Art. 105.

1. Poseł nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za swoją działalność wchodzącą w zakres sprawowania mandatu poselskiego ani w czasie jego trwania, ani po jego wygaśnięciu. Za taką działalność poseł odpowiada wyłącznie przed Sejmem, a w przypadku naruszenia praw osób trzecich może być pociągnięty do odpowiedzialności sądowej tylko za zgodą

Sejmu.

2. Od dnia ogłoszenia wyników wyborów do dnia wygaśnięcia mandatu poseł nie może być pociągnięty bez zgody Sejmu do odpowiedzialności karnej.

3. Postępowanie karne wszczęte wobec osoby przed dniem wyboru jej na posła ulega na żądanie Sejmu zawieszeniu do czasu wygaśnięcia mandatu. W takim przypadku ulega również zawieszeniu na ten czas bieg przedawnienia w postępowaniu karnym.

4. Poseł może wyrazić zgodę na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. W takim przypadku nie stosuje się przepisów ust. 2 i 3.

5. Poseł nie może być zatrzymany lub aresztowany bez zgody Sejmu, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa i jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Marszałka Sejmu, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

6. Szczegółowe zasady pociągania posłów do odpowiedzialności karnej oraz tryb postępowania określa ustawa.

1. Poseł musi być pociągnięty do odpowiedzialności karnej za swoją działalność łamiącą zasady Konstytucji w stosunku do mieszkańców Polski Rzeczypospolitej lub jej samej w czasie trwania mandatu poselskiego, oraz po jego wygaśnięciu. Za taką działalność w funkcji Przedstawiciela poseł odpowiada przed Sądem Najwyższym na wskazanie Prezydenta Polski Rzeczypospolitej w ślad za wnioskiem wyborców danego posła.

2. Poseł może być zatrzymany lub aresztowany pod warunkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa lub jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Marszałka Sejmu. Nieprawidłowe zatrzymanie lub aresztowanie skutkuje postawieniem zarzutów prokuratorskich wszystkim osobom biorącym udział w danym procederze.

3. Szczegółowe zasady pociągania posłów do odpowiedzialności karnej oraz tryb postępowania określa ustawa.

Art. 106.

Warunki niezbędne do skutecznego wypełniania obowiązków poselskich oraz ochronę praw wynikających ze sprawowania mandatu określa ustawa.

Warunki niezbędne do skutecznego wypełniania obowiązków poselskich oraz ochronę praw wynikających ze sprawowania mandatu określa ustawa w oparciu o Konstytucji.

Art. 107.

1. W zakresie określonym ustawą poseł nie może prowadzić działalności gospodarczej z osiągnięciem korzyści z majątku Skarbu Państwa lub samorządu terytorialnego ani nabywać tego majątku.

2. Za naruszenie zakazów, o których mowa w ust. 1, poseł, uchwałą Sejmu podjętą na wniosek Marszałka Sejmu, może być pociągnięty do odpowiedzialności przed Trybunałem Stanu, który orzeka w przedmiocie pozbawienia mandatu.

1. Poseł a także jego najbliższa rodzina nie mogą prowadzić działalności gospodarczej związanej z osiągnięciem korzyści z majątku Skarbu Państwa lub samorządu terytorialnego ani nabywać tego majątku.

2. Za naruszenie zakazów, o których mowa w ust. 1, poseł, zgodnie z art. 105 może być pociągnięty do odpowiedzialności przed Sąd Najwyższy.

Art. 108.

Do senatorów stosuje się odpowiednio przepisy art. 103-107.

Do senatorów stosuje się odpowiednio przepisy art. 103-107.

Organizacja i działanie

Art. 109.

1. Sejm i Senat obradują na posiedzeniach.
2. Pierwsze posiedzenia Sejmu i Senatu Prezydent Rzeczypospolitej zwołuje na dzień przypadający w ciągu 30 dni od dnia wyborów, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 98 ust. 3 i 5.

1. Sejm i Senat obradują na posiedzeniach.

2. Pierwsze posiedzenia Sejmu i Senatu Prezydent Polski Rzeczypospolitej zwołuje na dzień przypadający w ciągu 30 dni od dnia wyborów, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 98 ust. 3 i 5.

Art. 110.

1. Sejm wybiera ze swojego grona Marszałka Sejmu i wicemarszałków.
2. Marszałek Sejmu przewodniczy obradom Sejmu, strzeże praw Sejmu oraz reprezentuje Sejm na zewnątrz.
3. Sejm powołuje komisje stałe oraz może powoływać komisje nadzwyczajne.

1. Sejm wybiera ze swojego grona Marszałka Sejmu i wicemarszałków.

2. Marszałek Sejmu przewodniczy obradom Sejmu, strzeże regulaminu Sejmu oraz reprezentuje Sejm na zewnątrz.

3. Sejm powołuje komisje stałe oraz może powoływać komisje nadzwyczajne.

Art. 111.

1. Sejm może powołać komisję śledczą do zbadania określonej sprawy.
2. Tryb działania komisji śledczej określa ustawa.

1. Sejm może powołać komisję śledczą do zbadania określonej sprawy.

2. Tryb działania komisji śledczej określa ustawa.

Art. 112.

Organizację wewnętrzną i porządek prac Sejmu oraz tryb powoływania i działalności jego organów, jak też sposób wykonywania konstytucyjnych i ustawowych obowiązków organów państwowych wobec Sejmu określa regulamin Sejmu uchwalony przez Sejm.

Organizację wewnętrzną i porządek prac Sejmu oraz tryb powoływania i działalności jego organów, określa regulamin Sejmu uchwalony przez Sejm.

Art. 113.

Posiedzenia Sejmu są jawne. Jeżeli wymaga tego dobro państwa, Sejm może bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów uchwalić tajność obrad.

W oparciu o art. 14 (wolność mediów; dostęp do informacji), art. 18 ust.2 (decyzje państwa), art. 32 (zakaz dyskryminacji), art. 39 (dostęp do informacji), art. 51 (dostęp do informacji), art. 54 (zakaz cenzury), art. 61 (dostęp do informacji) oraz art. 74 (polityka służb państwowych) posiedzenia Sejmu są jawne, wyjątki opisuje ustawa.

Art. 114.

1. W przypadkach określonych w Konstytucji Sejm i Senat, obradując wspólnie pod przewodnictwem Marszałka Sejmu lub w jego zastępstwie Marszałka Senatu, działają jako Zgromadzenie Narodowe.

2. Zgromadzenie Narodowe uchwała swój regulamin.

1. W przypadkach określonych w art. 131, Sejm i Senat, obradując wspólnie pod przewodnictwem Marszałka Sejmu lub w jego zastępstwie Marszałka Senatu, działają jako Zgromadzenie Narodowe.

2. Zgromadzenie Narodowe uchwała swój regulamin.

Art. 115.

1. Prezes Rady Ministrów i pozostali członkowie Rady Ministrów mają obowiązek udzielenia odpowiedzi na interpelacje i zapytania poselskie w ciągu 21 dni.

2. Prezes Rady Ministrów i pozostali członkowie Rady Ministrów mają obowiązek udzielenia odpowiedzi w sprawach bieżących na każdym posiedzeniu Sejmu.

1. Prezes Rady Ministrów i pozostali członkowie Rady Ministrów mają obowiązek udzielenia odpowiedzi na interpelacje i zapytania poselskie, oraz inicjatywy obywatelskie w ciągu 21 dni. W przypadku braku odpowiedzi, wszystkie sprawy uznaje się na korzyść petenta.

2. Prezes Rady Ministrów i pozostali członkowie Rady Ministrów mają obowiązek udzielenia odpowiedzi w sprawach bieżących na każdym posiedzeniu Sejmu.

Art. 116.

1. Sejm decyduje w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej o stanie wojny i o zawarciu pokoju.

2. Sejm może podjąć uchwałę o stanie wojny jedynie w razie zbrojnej napaści na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub gdy z umów międzynarodowych wynika zobowiązanie do wspólnej obrony przeciwko agresji. Jeżeli Sejm nie może się zebrać na posiedzenie, o stanie wojny postanawia Prezydent Rzeczypospolitej.

1. Senat na wniosek Prezydenta Polski Rzeczypospolitej podejmuje decyzje w imieniu Polski Rzeczypospolitej o stanie wojny i o zawarciu pokoju.

2. Sejm na wniosek Senatu ma obowiązek podjąć uchwałę o stanie wojny jedynie w razie zbrojnej napaści na terytorium Polski Rzeczypospolitej lub gdy z umów międzynarodowych wynika zobowiązanie do wspólnej obrony przeciwko agresji.

3. Jeżeli Senat lub Sejm nie może się zebrać, o stanie wojny natychmiastowo postanawia Prezydent Polski Rzeczypospolitej.

Art. 117.

Zasady użycia Sił Zbrojnych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej określa ratyfikowana umowa międzynarodowa lub ustawa. Zasady pobytu obcych wojsk na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i zasady przemieszczania się ich przez to terytorium określają ratyfikowane umowy międzynarodowe lub ustawy.

1. Zasady użycia Sił Obronnych poza granicami Polski Rzeczypospolitej określa Naczelna Rada Dowództwa Sił Obronnych oraz Generalne dowództwo Sił Obronnych Kraju wraz z Prezydentem, a w określonych, szczególnych wypadkach [użycie Sił, określa] umowa międzynarodowa lub ustawa ratyfikowana, w oparciu o art. 87. ust. 3.

2. Zasady pobytu jednostek obronnych sojusznicznych państw na terytorium Polski Rzeczypospolitej i zasady przemieszczania się ich przez to terytorium określają umowy międzynarodowe lub ustawy ratyfikowane, w oparciu o art. 87. ust. 3. Jednostki obronne sojusznicznych państw na terenie Polski Rzeczypospolitej podlegają krajowemu dowództwu Sił Obronnych.

Art. 118.

1. Inicjatywa ustawodawcza przysługuje posłom, Senatowi, Prezydentowi Rzeczypospolitej i Radzie Ministrów.

2. Inicjatywa ustawodawcza przysługuje również grupie co najmniej 100.000 obywateli mających prawo wybierania do Sejmu. Tryb postępowania w tej sprawie określa ustawa.

3. Wnioskodawcy, przedkładając Sejmowi projekt ustawy, przedstawiają skutki finansowe jej wykonania.

1. Inicjatywa ustawodawcza przysługuje posłom, Senatowi, Prezydentowi Polski Rzeczypospolitej i Radzie Ministrów oraz rodowitym obywatelom, którzy mają bierne prawa wyborcze.

2. Inicjatywa ustawodawcza musi być jednocześnie prorozwojowa i konserwatywna, co oznacza, że jest narzędziem zapewniającym stabilność gospodarczą i kulturową Polski Rzeczypospolitej oraz jej mieszkańców. Każda ustawa, będąc dokumentem nakazującym, zarazem dba o interesy Polek, Polaków i Polski, promuje i wskazuje kierunek wzrostu państwa, przede wszystkim (*ale nie tylko*) wprowadzając innowacje, (zawsze) musi wspierać równomierny rozwój gospodarczy, infrastrukturalny i kulturowy kraju, zdrowie, edukację, przedsiębiorczość i wolności obywateli oraz mocno bronić niepodległości i interesów Ojczyzny.

3. Inicjatywa ustawodawcza z ust. 2 z uwzględnieniem ust. 4, w czasie do 90-ciu dni roboczych, od dnia przyjęcia inicjatyw przez urzędników, musi być doprowadzona przez Parlament do Projektu Ustawy zgodnego z Konstytucją i poddanego bezprogowemu referendum ogólnonarodowemu, by stać się wiążącą.

4. Inicjatywę obywatelską, a w szczególności ustawodawczą należy odrzucić, kiedy jest sprzeczna z ust. 2, lub zagraża suwerenności i niepodległości Polski Rzeczypospolitej, lub, gdy zagraża suwerenności i interesom Polek i Polaków. O sprzeczności decyduje referendum ogólnonarodowe.

5. Inicjatywa ustawodawcza przysługująca rodowitym obywatelom (grupie inicjatywnej) mających bierne prawa obywatelskie, wymaga zebrania z każdego województwa, minimum po dwanaście podpisów. Tryb postępowania w sprawie inicjatyw określa ustawa.

6. Inicjatorzy i Wnioskodawcy przedkładając Sejmowi Projekt Ustawy, przedstawiają wraz z nim skutki finansowe jej wykonania.

Art. 119.

1. Sejm rozpatruje projekt ustawy w trzech czytaniach.
2. Prawo wnoszenia poprawek do projektu ustawy w czasie rozpatrywania go przez Sejm przysługuje wnioskodawcy projektu, posłom i Radzie

Ministrów.

3. Marszałek Sejmu może odmówić poddania pod głosowanie poprawki, która uprzednio nie była przedłożona komisji.

4. Wnioskodawca może wycofać projekt ustawy w toku postępowania ustawodawczego w Sejmie do czasu zakończenia drugiego czytania projektu.

1. Sejm rozpatruje projekt ustawy w trzech czytaniach.

2. Prawo wnoszenia poprawek do projektu ustawy w czasie rozpatrywania go przez Sejm przysługuje wnioskodawcy projektu, posłom i Radzie Ministrów.

3. Marszałek Sejmu może odmówić poddania pod głosowanie poprawki, która uprzednio nie była przedłożona komisji.

4. Wnioskodawca może wycofać projekt ustawy w toku postępowania ustawodawczego w Sejmie do czasu zakończenia drugiego czytania projektu.

Art. 120.

Sejm uchwala ustawy zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów, chyba że Konstytucja przewiduje inną większość. W tym samym trybie Sejm podejmuje uchwały, jeżeli ustawa lub uchwała Sejmu nie stanowi inaczej.

Sejm uchwala ustawy większością 2/3 głosów w obecności minimum 3/4 ustawowej liczby posłów, chyba że Konstytucja przewiduje inną większość. W tym samym trybie Sejm podejmuje uchwały, jeżeli ustawa lub uchwała Sejmu nie stanowi inaczej.

Art. 121.

1. Ustawę uchwaloną przez Sejm Marszałek Sejmu przekazuje Senatowi.

2. Senat w ciągu 30 dni od dnia przekazania ustawy może ją przyjąć bez zmian, uchwalić poprawki albo uchwalić odrzucenie jej w całości. Jeżeli Senat w ciągu 30 dni od dnia przekazania ustawy nie podejmie stosownej uchwały, ustawę uznaje się za uchwaloną w brzmieniu przyjętym przez Sejm.

3. Uchwałę Senatu odrzucającą ustawę albo poprawkę zaproponowaną w uchwale Senatu uważa się za przyjętą, jeżeli Sejm nie odrzuci jej bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

1. Ustawę uchwaloną przez Sejm Marszałek Sejmu przekazuje Senatowi.

2. Senat w ciągu 30 dni od dnia przekazania ustawy może ją przyjąć bez zmian albo uchwalić z poprawkami. Jeżeli Senat w ciągu 30 dni od dnia przekazania ustawy nie podejmie stosownej uchwały, ustawę uznaje się za uchwaloną w brzmieniu przyjętym przez Sejm.

3. Ustawę uchwaloną bez zmian przez Senat Marszałek Senatu przedstawia do akceptacji Prezydentowi Polski Rzeczypospolitej.

Art. 122.

1. Po zakończeniu postępowania określonego w art. 121 Marszałek Sejmu przedstawia uchwaloną ustawę do podpisu Prezydentowi Rzeczypospolitej.

2. Prezydent Rzeczypospolitej podpisuje ustawę w ciągu 21 dni od dnia przedstawienia i zarządza jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Przed podpisaniem ustawy Prezydent Rzeczypospolitej może wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności ustawy z Konstytucją. Prezydent Rzeczypospolitej nie może odmówić podpisania ustawy, którą Trybunał Konstytucyjny uznał za zgodną z Konstytucją.

4. Prezydent Rzeczypospolitej odmawia podpisania ustawy, którą Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodną z Konstytucją. Jeżeli jednak niezgodność z Konstytucją dotyczy poszczególnych przepisów ustawy, a Trybunał Konstytucyjny nie orzeknie, że są one nierozdzielnie związane z całą ustawą, Prezydent Rzeczypospolitej, po zasięgnięciu opinii Marszałka Sejmu, podpisuje ustawę z pominięciem przepisów uznanych za niezgodne z Konstytucją albo zwraca ustawę Sejmowi w celu usunięcia niezgodności.

5. Jeżeli Prezydent Rzeczypospolitej nie wystąpił z wnioskiem do

Trybunału Konstytucyjnego w trybie ust. 3, może z umotywowanym wnioskiem przekazać ustawę Sejmowi do ponownego rozpatrzenia. Po ponownym uchwaleniu ustawy przez Sejm większością 3/5 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów Prezydent Rzeczypospolitej w ciągu 7 dni podpisuje ustawę i zarządza jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. W razie ponownego uchwalenia ustawy przez Sejm Prezydentowi Rzeczypospolitej nie przysługuje prawo wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego w trybie ust. 3.

6. Wystąpienie Prezydenta Rzeczypospolitej do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności ustawy z Konstytucją lub z wnioskiem do Sejmu o ponowne rozpatrzenie ustawy wstrzymuje bieg, określonego w ust. 2, terminu do podpisania ustawy.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej podpisuje ustawę w ciągu 21 dni od dnia ostatecznego przedstawienia i zarządza jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Polski Rzeczypospolitej.

2. W razie zaistnienia wątpliwości, co do konstytucyjności ustawy o zgodności ustawy z Konstytucją ostatecznie orzeka Senat działając zgodnie z art. 188-197.

3. W czasie przeprowadzanego przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej zgodnie z art. 88 lub art. 125 referendum ogólnonarodowego w sprawie zmian senackich do danej ustawy, bieg terminu określonego w ust. 1 zostaje wstrzymany.

Art. 123.

1. Rada Ministrów może uznać uchwalony przez siebie projekt ustawy za pilny, z wyjątkiem projektów ustaw podatkowych, ustaw dotyczących wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej, Sejmu, Senatu oraz organów samorządu terytorialnego, ustaw regulujących ustrój i właściwość władz publicznych, a także kodeksów.

2. Regulamin Sejmu oraz regulamin Senatu określają odrębności w postępowaniu ustawodawczym w sprawie projektu pilnego.

3. W postępowaniu w sprawie ustawy, której projekt został uznany za pilny, termin jej rozpatrzenia przez Senat wynosi 14 dni, a termin podpisania ustawy przez Prezydenta Rzeczypospolitej wynosi 7 dni.

1. Rada Ministrów może złożyć do Sejmu projekt ustawy jedynie przy poparciu 1000 Rodowitych Obywateli z każdego z Województw.

2. Rada Ministrów może uznać uchwalony przez siebie projekt ustawy za pilny, z wyjątkiem projektów ustaw podatkowych, ustaw dotyczących wyboru Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, Sejmu, Senatu oraz organów samorządu terytorialnego, ustaw regulujących ustrój i właściwość służb publicznych, a także kodeksów prawnych.

3. Regulamin Sejmu oraz regulamin Senatu określają odrębności w postępowaniu ustawodawczym w sprawie projektu pilnego.

4. W postępowaniu w sprawie ustawy, której projekt został uznany za pilny, termin jej rozpatrzenia przez Senat wynosi 14 dni, a termin podpisania ustawy przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej wynosi 7 dni.

Art. 124.

Do Senatu stosuje się odpowiednio przepisy art. 110, art. 112, art. 113 i art. 120.

Do Senatu stosuje się odpowiednio przepisy art. 110, art. 112, art. 113 i art. 120.

Referendum

Art. 125.

1. W sprawach o szczególnym znaczeniu dla państwa może być przeprowadzone referendum ogólnonarodowe.

2. Referendum ogólnonarodowe ma prawo zarządzić Sejm bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby

posłów lub Prezydent Rzeczypospolitej za zgodą Senatu wyrażoną bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

3. Jeżeli w referendum ogólnonarodowym wzięło udział więcej niż połowa uprawnionych do głosowania, wynik referendum jest wiążący.

4. Ważność referendum ogólnonarodowego oraz referendum, o którym mowa w art. 235 ust. 6, stwierdza Sąd Najwyższy.

5. Zasady i tryb przeprowadzania referendum określa ustawa.

1. W sprawach państwowych oraz narodowych, musi być przeprowadzone referendum ogólnonarodowe.

2. Z każdego Województwa musi zostać zgromadzonych co najmniej 1 000 podpisów rodowitych obywateli z biernym prawem wyborczym (grupa inicjatywna), aby można było przedstawić Prezydentowi Polski Rzeczypospolitej propozycję zmiany ustawy. W przypadku zmiany ustawy zasadniczej, zgodnie z art. 235, Prezydent ma obowiązek przeprowadzić referendum ogólnonarodowe, a w sposób opisany w ustępach 1 oraz 3-7 art. 125, powinien przeprowadzić referendum konstytucyjne.

3. Referendum ogólnonarodowe ma prawo zarządzić Sejm większością co najmniej 2/3 głosów z ustawowej liczby posłów lub Senat większością co najmniej 2/3 głosów z ustawowej liczby senatorów, oraz Prezydent Polski Rzeczypospolitej, za zgodą Sejmu lub Senatu popartą bezwzględną 1/3 głosów z ustawowej liczby odpowiednio posłów lub senatorów.

4. Referenda ogólnonarodowe są bez progowe, i wiążące.

5. Na wniosek Rodowitego Obywatela ważność każdego referendum stwierdza Sąd Najwyższy. Prezydent Polski Rzeczypospolitej desygnuje zmianę w Konstytucji wprowadzoną tym trybem.

6. Wynik referendum zobowiązuje rząd do jego bezpośredniego i natychmiastowego wdrożenia, maksymalnie w ciągu 30 dni, poprzez

formalne rozpoczęcie danego procesu.

7. O referendach regionalnych decydują służby danego regionu w porozumieniu z rodowitymi obywatelami zamieszkującymi ten region. Wyniki tych referendów są wiążące dla danego regionu.

8. Referenda, mogą być elektroniczne, a przeprowadzane są kwartalnie, w ciągu 90-dni, pozostałe zasady i tryb przeprowadzania referendum określa ustawa.

Rozdział V PREZYDENT POLSKI RZECZYPOSPOLITEJ

Art. 126.

1. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej jest najwyższym Przedstawicielem Rzeczypospolitej Polskiej i gwarantem ciągłości służby państwowej.

2. Prezydent Rzeczypospolitej czuwa nad przestrzeganiem Konstytucji, stoi na straży suwerenności i bezpieczeństwa państwa oraz nienaruszalności i niepodzielności jego terytorium.

3. Prezydent Rzeczypospolitej wykonuje swoje zadania w zakresie i na zasadach określonych w Konstytucji i ustawach.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej jest najwyższym Przedstawicielem Polski Rzeczypospolitej i gwarantem ciągłości służby państwowej. Za swą pracę odpowiada przed Narodem.

2. Prezydent Polski Rzeczypospolitej czuwa nad przestrzeganiem Konstytucji, stoi na straży suwerenności i bezpieczeństwa państwa oraz nienaruszalności i niepodzielności terytorium Polski.

3. Prezydent Polski Rzeczypospolitej wykonuje swoje zadania w zakresie i na zasadach określonych w Konstytucji.

Art. 127.

Prezydent Rzeczypospolitej jest wybierany przez Naród w wyborach powszechnych, równych, bezpośrednich i w głosowaniu tajnym.

2. Prezydent Rzeczypospolitej jest wybierany na pięcioletnią kadencję i może być ponownie wybrany tylko raz.

3. Na Prezydenta Rzeczypospolitej może być wybrany obywatel polski, który najpóźniej w dniu wyborów kończy 35 lat i korzysta z pełni praw wyborczych do Sejmu. Kandydata zgłasza co najmniej 100.000 obywateli mających prawo wybierania do Sejmu.

4. Na Prezydenta Rzeczypospolitej wybrany zostaje kandydat, który otrzymał więcej niż połowę ważnie oddanych głosów. Jeżeli żaden z

kandydatów nie uzyska wymaganej większości, czternastego dnia po pierwszym głosowaniu przeprowadza się ponowne głosowanie.

5. W ponownym głosowaniu wyboru dokonuje się spośród dwóch kandydatów, którzy w pierwszym głosowaniu otrzymali kolejno największą liczbę głosów. Jeżeli którykolwiek z tych dwóch kandydatów wycofa zgodę na kandydowanie, utraci prawo wyborcze lub umrze, w jego miejsce do wyborów w ponownym głosowaniu dopuszcza się kandydata, który otrzymał kolejno największą liczbę głosów w pierwszym głosowaniu. W takim przypadku datę ponownego głosowania odracza się o dalszych 14 dni.

6. Na Prezydenta Rzeczypospolitej wybrany zostaje kandydat, który w ponownym głosowaniu otrzymał więcej głosów.

7. Zasady i tryb zgłaszania kandydatów i przeprowadzania wyborów oraz warunki ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej określa ustawa.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej jest wybierany przez obywateli w wyborach ogólnonarodowych, powszechnych, równych, bezpośrednich i w głosowaniu jawnym lub tajnym w zależności od decyzji regionalnych komitetów wyborczych popartych w wyniku referendum w tej sprawie.

2. Prezydent Polski Rzeczypospolitej jest wybierany na pięcioletnią kadencję i może być ponownie wybierany tylko raz.

3. Na Prezydenta Polski Rzeczypospolitej wybierany jest rodowity obywatel, który najpóźniej w dniu wyborów kończy 40 lat i korzysta z pełni praw wyborczych. Kandydata zgłasza Komitet wyborczy zebrawszy, co najmniej po 1 000 podpisów mieszkańców z każdego z Województw.

4. Na Prezydenta Polski Rzeczypospolitej wybrany zostaje kandydat, który otrzymał więcej niż połowę ważnie oddanych głosów z co najmniej połowy uprawnionych do głosowania. Jeżeli żaden z kandydatów nie uzyska wymaganej większości, czternastego dnia po pierwszym głosowaniu przeprowadza się ponowne głosowanie.

5. W ponownym głosowaniu wyboru dokonuje się spośród dwóch

kandydatów, którzy w pierwszym głosowaniu otrzymali kolejno największą liczbę głosów. Jeżeli którykolwiek z tych dwóch kandydatów wycofa zgodę na kandydowanie, utraci prawo wyborcze lub umrze, w jego miejsce do wyborów w ponownym głosowaniu dopuszcza się kandydata, który otrzymał kolejno największą liczbę głosów w pierwszym głosowaniu. W takim przypadku datę ponownego głosowania odracza się o dalszych 14 dni.

6. Na Prezydenta Polski Rzeczypospolitej wybrany zostaje kandydat, który w ponownym głosowaniu otrzymał więcej głosów z co najmniej połowy uprawnionych do głosowania.

7. Zasady i tryb zgłaszania kandydatów i przeprowadzania wyborów oraz warunki ważności wyboru Prezydenta Polski Rzeczypospolitej określa, w oparciu o Konstytucję, Państwowa Komisja Wyborcza podając stosowną informację do opinii publicznej. Dopuszcza się możliwość głosowania elektronicznego.

8. Po wyborach karty do głosowania mają być zachowane w archiwum państwowym IPN, przez okres dziesięciu lat, z możliwością do wglądu.

Art. 128.

1. Kadencja Prezydenta Rzeczypospolitej rozpoczyna się w dniu objęcia przez niego urzędu.

2. Wybory Prezydenta Rzeczypospolitej zarządza Marszałek Sejmu na dzień przypadający nie wcześniej niż na 100 dni i nie później niż na 75 dni przed upływem kadencji urzędującego Prezydenta Rzeczypospolitej, a w razie opróżnienia urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej - nie później niż w czternastym dniu po opróżnieniu urzędu, wyznaczając datę wyborów na dzień wolny od pracy przypadający w ciągu 60 dni od dnia zarządzenia wyborów.

1. Kadencja Prezydenta Polski Rzeczypospolitej rozpoczyna się w dniu objęcia przez niego urzędu.

2. Wybory Prezydenta Polski Rzeczypospolitej zarządza Marszałek Sejmu na dzień przypadający nie wcześniej niż na 100 dni i nie później niż na 75 dni przed upływem kadencji urzędującego Prezydenta, a w razie opróżnienia urzędu Prezydenta Polski Rzeczypospolitej – dany zastępca elekcyjnego Prezydenta, nie później niż w czternastym dniu po opróżnieniu urzędu, wyznaczając datę wyborów na dzień wolny od pracy przypadający w ciągu 60 dni od dnia zarządzenia wyborów.

Art. 129.

1. Ważność wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej stwierdza Sąd Najwyższy.

2. Wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie.

3. W razie stwierdzenia nieważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej przeprowadza się nowe wybory, na zasadach przewidzianych w art. 128 ust. 2 dla przypadku opróżnienia urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej.

1. Ważność wyboru Prezydenta Polski Rzeczypospolitej stwierdza Sąd Najwyższy.

2. Wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyboru Prezydenta Polski Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie.

3. W razie stwierdzenia nieważności wyboru Prezydenta Polski Rzeczypospolitej przeprowadza się nowe wybory, na zasadach przewidzianych w art. 128 ust. 2 dla przypadku opróżnienia urzędu Prezydenta.

Art. 130.

Prezydent Rzeczypospolitej obejmuje urząd po złożeniu wobec Zgromadzenia Narodowego następującej przysięgi:

"Obejmując z woli Narodu urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, uroczyście przysięgam, że dochowam wierności postanowieniom Konstytucji, będę strzegł niezłomnie godności Narodu, niepodległości i bezpieczeństwa Państwa, a dobro Ojczyzny oraz pomyślność obywateli będą dla mnie zawsze najwyższym nakazem".

Przysięga może być złożona z dodaniem zdania *"Tak mi dopomóż Bóg"*.

Prezydent Polski Rzeczypospolitej obejmuje urząd po złożeniu wobec Zgromadzenia Narodowego następującej przysięgi:

"Obejmując z woli Narodu urząd Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, uroczyście przysięgam, że dochowam wierności postanowieniom Konstytucji, będę strzegł niezłomnie godności narodu, suwerenności, niepodległości i bezpieczeństwa Państwa oraz jego żywotnych interesów a dobro oraz pomyślność Ojczyzny i Polaków będą dla mnie zawsze najwyższym nakazem".

Ślubowanie może być złożone z dodaniem zdania:

**„Mam w sobie dość siły i wytrwałości by wypełnić to ślubowanie”
lub "Tak mi dopomóż Bóg".**

Art. 131.

1. Jeżeli Prezydent Rzeczypospolitej nie może przejściowo sprawować urzędu, zawiadamia o tym Marszałka Sejmu, który tymczasowo przejmuje obowiązki Prezydenta Rzeczypospolitej. Gdy Prezydent Rzeczypospolitej nie jest w stanie zawiadomić Marszałka Sejmu o niemożności sprawowania urzędu, wówczas o stwierdzeniu przeszkody w sprawowaniu urzędu przez Prezydenta Rzeczypospolitej rozstrzyga Trybunał Konstytucyjny na wniosek Marszałka Sejmu. W razie uznania przejściowej niemożności sprawowania urzędu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Trybunał Konstytucyjny powierza Marszałkowi Sejmu tymczasowe wykonywanie obowiązków Prezydenta Rzeczypospolitej.

2. Marszałek Sejmu tymczasowo, do czasu wyboru nowego Prezydenta

Rzeczypospolitej, wykonuje obowiązki Prezydenta Rzeczypospolitej w razie:

- 1) śmierci Prezydenta Rzeczypospolitej,
- 2) zrzeczenia się urzędu przez Prezydenta Rzeczypospolitej,
- 3) stwierdzenia nieważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej lub innych przyczyn nieobjęcia urzędu po wyborze,
- 4) uznania przez Zgromadzenie Narodowe trwałej niezdolności Prezydenta Rzeczypospolitej do sprawowania urzędu ze względu na stan zdrowia, uchwałą podjętą większością co najmniej 2/3 głosów ustawowej liczby członków Zgromadzenia Narodowego,
- 5) złożenia Prezydenta Rzeczypospolitej z urzędu orzeczeniem Trybunału Stanu.

3. Jeżeli Marszałek Sejmu nie może wykonywać obowiązków Prezydenta Rzeczypospolitej, obowiązki te przejmuje Marszałek Senatu.

4. Osoba wykonująca obowiązki Prezydenta Rzeczypospolitej nie może postanowić o skróceniu kadencji Sejmu.

1. Jeżeli Prezydent Polski Rzeczypospolitej nie może przejściowo sprawować urzędu, Kancelaria Prezydencka zawiadamia o tym Marszałków Sejmu i Senatu, oraz Zastępcę Prezydenta, który tymczasowo przejmuje obowiązki Prezydenta. Gdy Kancelaria Prezydenta Polski Rzeczypospolitej nie jest w stanie zawiadomić Marszałka Sejmu o niemożności sprawowania urzędu, wówczas o stwierdzeniu przeszkody w sprawowaniu urzędu przez Prezydenta rozstrzyga Senat na wniosek Marszałka Senatu. W razie uznania przejściowej niemożności sprawowania urzędu przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej Senat powierza Zastępcy Prezydenta, a pod jego nieobecność Marszałkowi Senatu tymczasowe wykonywanie obowiązków Prezydenta.

2. Zastępca Prezydenta, a pod jego nieobecność Marszałek Senatu tymczasowo, do czasu wyboru nowego Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, wykonuje obowiązki Prezydenta wyłącznie w

przypadku:

- 1) śmierci Prezydenta Polski Rzeczypospolitej,
- 2) dobrowolnego i osobistego zrzeczenia się urzędu przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej,
- 3) stwierdzenia nieważności wyboru Prezydenta Polski Rzeczypospolitej przez Sąd Najwyższy lub innych przyczyn nieobjęcia urzędu po wyborze,
- 4) uznania przez Zgromadzenie Narodowe trwałej niezdolności Prezydenta Polski Rzeczypospolitej do sprawowania urzędu ze względu na stan zdrowia potwierdzonej jednomyślnym orzeczeniem niezależnego konsylium lekarskiego powołanego przez Najwyższą Izbę Kontroli i uchwałą podjętą większością co najmniej 2/3 głosów ustawowej liczby członków Zgromadzenia Narodowego,
- 5) złożenia Prezydenta Polski Rzeczypospolitej z urzędu prawomocnym orzeczeniem Sądu Najwyższego (działającego w trybie Trybunału Stanu) za zdradę stanu lub rażące złamanie Konstytucji. Orzeczenie to ma jednak charakter tymczasowy i staje się ostateczne wyłącznie po zatwierdzeniu go przez obywateli w bezprogowym referendum ogólnokrajowym, które musi odbyć się w ciągu 45 dni. Odmowa zatwierdzenia orzeczenia przez Naród w referendum oznacza natychmiastowy powrót Prezydenta do pełnienia funkcji oraz automatyczne, natychmiastowe rozwiązanie Sejmu i Senatu obecnej kadencji.

3. Jeżeli Zastępca Prezydenta nie może wykonywać obowiązków, a w szczególności zorganizować wyborów w ustawowym czasie, jego obowiązki przejmuje Marszałek Senatu, a gdy ten nie może wykonywać obowiązków Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, tymczasowo obowiązki te przejmuje zastępca Marszałka Senatu, ostatecznie Samorządy w ścisłej współpracy z Naczelnym Dowództwem Sił Obronnych. Wszyscy tymczasowi zastępcy elekcyjnego Prezydenta Polski Rzeczypospolitej

mają obowiązek przeprowadzić wybory prezydenckie w ustawowym czasie. Każda próba celowego opóźnienia, zablokowania lub uniemożliwienia organizacji wyborów przez tymczasowych zastępców lub organy administracji traktowana jest jako zdrada stanu i kłamstwo konstytucyjne, podlegające karze z art. 44 ust. 1.

4. Wszyscy tymczasowi zastępcy elekcyjnego Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, wykonujący obowiązki Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, nie mają prawa postanawiać o skróceniu kadencji Sejmu lub Senatu ani wszelkich czynności do osób prawnych, fizycznych lub trzecich, ani w żadnym zakresie nie decydować o stanie wojny, ani o sferze budżetowej. Bezwzględnie zakazuje się im również wprowadzania jakichkolwiek zmian w strukturach Korpusu Służby Cywilnej, dowództwie Sił Obronnych oraz dysponowania rezerwami złota i metali szlachetnych pod rygorem oskarżenia o zdradę stanu.

Art. 132.

Prezydent Rzeczypospolitej nie może piastować żadnego innego urzędu ani pełnić żadnej funkcji publicznej, z wyjątkiem tych, które są związane ze sprawowanym urzędem.

Prezydent Polski Rzeczypospolitej w czasie trwania swojej kadencji nie może piastować żadnego innego urzędu ani pełnić żadnej funkcji publicznej, z wyjątkiem tych, które są związane ze sprawowanym urzędem.

Art. 133.

1. Prezydent Rzeczypospolitej jako reprezentant państwa w stosunkach zewnętrznych:

- 1) ratyfikuje i wypowiada umowy międzynarodowe, o czym zawiadamia Sejm i Senat,
- 2) mianuje i odwołuje pełnomocnych Przedstawicieli Rzeczypospolitej

Polskiej w innych państwach i przy organizacjach międzynarodowych,
3) przyjmuje listy uwierzytelniające i odwołujące akredytowanych przy nim Przedstawicieli dyplomatycznych innych państw i organizacji międzynarodowych.

2. Prezydent Rzeczypospolitej przed ratyfikowaniem umowy międzynarodowej może zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie jej zgodności z Konstytucją.

3. Prezydent Rzeczypospolitej w zakresie polityki zagranicznej współdziała z Prezesem Rady Ministrów i właściwym ministrem.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej jako reprezentant państwa w stosunkach zewnętrznych:

1) ratyfikuje umowy międzynarodowe, z woli Narodu, o czym zawiadamia Sejm i Senat z 3 dniowym wyprzedzeniem.

2) mianuje i odwołuje pełnomocnych Przedstawicieli Polski Rzeczypospolitej w innych państwach i przy organizacjach międzynarodowych,

3) przyjmuje listy uwierzytelniające i odwołujące akredytowanych przy nim Przedstawicieli dyplomatycznych innych państw i organizacji międzynarodowych.

2. Prezydent Polski Rzeczypospolitej przed ratyfikowaniem umowy międzynarodowej może zwrócić się do Senatu z wnioskiem w sprawie jej zgodności z Konstytucją.

3. Prezydent Polski Rzeczypospolitej w zakresie polityki zagranicznej współdziała z Prezesem Rady Ministrów i właściwym ministrem.

Art. 134.

1. Prezydent Rzeczypospolitej jest najwyższym zwierzchnikiem Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W czasie pokoju Prezydent Rzeczypospolitej sprawuje zwierzchnictwo nad Siłami Zbrojnymi za pośrednictwem Ministra Obrony Narodowej.

3. Prezydent Rzeczypospolitej mianuje Szefa Sztabu Generalnego i dowódców rodzajów Sił Zbrojnych na czas określony. Czas trwania kadencji, tryb i warunki odwołania przed jej upływem określa ustawa.

4. Na czas wojny Prezydent Rzeczypospolitej, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, mianuje Naczelnego Dowódcę Sił Zbrojnych. W tym samym trybie może on Naczelnego Dowódcę Sił Zbrojnych odwołać. Kompetencje Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasady jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej określa ustawa.

5. Prezydent Rzeczypospolitej, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, nadaje określone w ustawach stopnie wojskowe.

6. Kompetencje Prezydenta Rzeczypospolitej, związane ze zwierzchnictwem nad Siłami Zbrojnymi, szczegółowo określa ustawa.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej jest najwyższym zwierzchnikiem Sił Obronnych Polski Rzeczypospolitej.

2. W czasie pokoju Prezydent Polski Rzeczypospolitej sprawuje zwierzchnictwo nad Siłami Obronnymi za pośrednictwem Ministra Obrony Narodowej.

3. W czasie napaści obcych sił Prezydent Polski Rzeczypospolitej przewodniczy Radzie Obrony Polski, która ma obowiązek stacjonować w kraju.

4. Prezydent Polski Rzeczypospolitej mianuje Szefa Sztabu Generalnego i dowódców rodzajów Sił Obronnych na czas określony, zatwierdza ich Minister Obrony. Czas trwania kadencji, tryb i warunki odwołania przed jej upływem określa ustawa.

5. Na czas napaści obcych sił Prezydent Polski Rzeczypospolitej, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, wyznacza Naczelnego Dowódcę Sił Obronnych. W tym samym trybie może odwołać Naczelnego Dowódcę Sił Obronnych. Kompetencje Naczelnego Dowódcy Sił Obronnych i zasady jego podległości Konstytucji i konstytucyjnym organom służb państwowych Polski określa ustawa.

6. Prezydent Polski Rzeczypospolitej, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, nadaje określone w ustawach stopnie wojskowe.

7. Kompetencje Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, związane z przewodnictwem Radzie Obrony określa ustawa.

Art. 135.

Organem doradczym Prezydenta Rzeczypospolitej w zakresie wewnętrznego i zewnętrznego bezpieczeństwa państwa jest Rada Bezpieczeństwa Narodowego.

Organem doradczym Prezydenta Polski Rzeczypospolitej wybranym przez Niego samego, w zakresie wewnętrznego i zewnętrznego bezpieczeństwa państwa jest Rada Bezpieczeństwa Narodowego, których członkowie w wyniku ogólnonarodowego, państwowego konkursu są wyłaniani przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, spośród kompetentnych mieszkańców spoza służb publicznych, którzy wzięli udział w konkursie.

2. Przewodniczący Rady Bezpieczeństwa Narodowego, w wyniku zaprzysiężenia przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej staje się Zastępcą Prezydenta Polski Rzeczypospolitej.

3. Wszyscy członkowie Rady Bezpieczeństwa Narodowego i ich stanowiska w niej, przed zaprzysiężeniem, muszą być zatwierdzeni w wyniku Referendum ogólnonarodowego.

Art. 136.

W razie bezpośredniego, zewnętrznego zagrożenia państwa Prezydent Rzeczypospolitej, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, zarządza powszechną lub częściową mobilizację i użycie Sił Zbrojnych do obrony Rzeczypospolitej Polskiej.

W razie bezpośredniego, zewnętrznego zagrożenia Państwa Prezydent Polski Rzeczypospolitej, na wniosek Naczelnej Rady Sił

Obronnych, zarządza powszechną lub częściową mobilizację.

Art. 137.

Prezydent Rzeczypospolitej nadaje obywatelstwo polskie i wyraża zgodę na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej odbiera obywatelstwo polskie w oparciu o wyrok Sądu, zgodnie z art. 79.

2. Prezydent Polski Rzeczypospolitej przyjmuje osobiste zrzeczenie się obywatelstwa polskiego.

Art. 138.

Prezydent Rzeczypospolitej nadaje ordery i odznaczenia.

Prezydent Polski Rzeczypospolitej nadaje ordery i odznaczenia, na wniosek 12 rodowitych obywateli z każdego z Województw, i na zasadach opisanych w ustawie.

Art. 139.

Prezydent Rzeczypospolitej stosuje prawo łaski. Prawa łaski nie stosuje się do osób skazanych przez Trybunał Stanu.

Prezydent Polski Rzeczypospolitej stosuje prawo łaski jedynie poparte pozytywnym wynikiem referendum ogólnonarodowym.

Art. 140.

Prezydent Rzeczypospolitej może zwracać się z orędziem do Sejmu, do Senatu lub do Zgromadzenia Narodowego. Orędzia nie czyni się przedmiotem debaty.

Prezydent Polski Rzeczypospolitej może zwracać się z orędziem do Sejmu, do Senatu oraz do Zgromadzenia Narodowego lub mieszkańców. Orędzia nie czyni się przedmiotem debaty w urzędach państwowych , w szczególności w Sejmie lub Senacie.

Art. 141.

1. W sprawach szczególnej wagi Prezydent Rzeczypospolitej może zwołać Radę Gabinetową. Radę Gabinetową tworzy Rada Ministrów obradująca pod przewodnictwem Prezydenta Rzeczypospolitej.

2. Radzie Gabinetowej nie przysługują kompetencje Rady Ministrów.

1. W sprawach szczególnej wagi Prezydent Polski Rzeczypospolitej może zwołać Radę Gabinetową. Radę Gabinetową tworzy Rada Ministrów obradująca pod przewodnictwem Prezydenta Rzeczypospolitej.

2. Jednogłośnie ustalenia Rady Gabinetowej są wiążące dla Rady Ministrów. Zasady działania Rady Gabinetowej ustala Ustawa.

3. Wokół Prezydenta Polski Rzeczypospolitej nie może funkcjonować żadna inna Rada, za wyjątkiem Naczelnej Rady Sił Obronnych.

Art. 142.

1. Prezydent Rzeczypospolitej wydaje rozporządzenia i zarządzenia na zasadach określonych w art. 92 i art. 93.

2. Prezydent Rzeczypospolitej wydaje postanowienia w zakresie realizacji pozostałych swoich kompetencji.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej wydaje rozporządzenia i zarządzenia na zasadach określonych w art. 92 i art. 93.

2. Prezydent Polski Rzeczypospolitej wydaje postanowienia w zakresie realizacji pozostałych swoich kompetencji.

Art. 143.

Organem pomocniczym Prezydenta Rzeczypospolitej jest Kancelaria Prezydenta Rzeczypospolitej. Prezydent Rzeczypospolitej nadaje statut Kancelarii oraz powołuje i odwołuje Szefa Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej.

1. Organem pomocniczym Prezydenta Polski Rzeczypospolitej jest Kancelaria Prezydenta Polski Rzeczypospolitej. Prezydent Polski Rzeczypospolitej nadaje statut Kancelarii oraz powołuje i odwołuje Szefa Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej.

2. Ustawa określa skład Kancelarii oraz zasady jej działania.

Art. 144.

1. Prezydent Rzeczypospolitej, korzystając ze swoich konstytucyjnych i ustawowych kompetencji, wydaje akty urzędowe.

2. Akty urzędowe Prezydenta Rzeczypospolitej wymagają dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów, który przez podpisanie aktu ponosi odpowiedzialność przed Sejmem.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy:

- 1) zarządzania wyborów do Sejmu i Senatu,
- 2) zwoływania pierwszego posiedzenia nowo wybranych Sejmu i Senatu,
- 3) skracania kadencji Sejmu w przypadkach określonych w Konstytucji,
- 4) inicjatywy ustawodawczej,
- 5) zarządzania referendum ogólnonarodowego,
- 6) podpisywania albo odmowy podpisania ustawy,
- 7) zarządzania ogłoszenia ustawy oraz umowy międzynarodowej w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej,
- 8) zwracania się z orędziem do Sejmu, do Senatu lub do Zgromadzenia Narodowego,
- 9) wniosku do Trybunału Konstytucyjnego,
- 10) wniosku o przeprowadzenie kontroli przez Najwyższą Izbę Kontroli,
- 11) desygnowania i powoływania Prezesa Rady Ministrów,
- 12) przyjmowania dymisji Rady Ministrów i powierzania jej tymczasowego pełnienia obowiązków,
- 13) wniosku do Sejmu o pociągnięcie do odpowiedzialności przed Trybunałem Stanu członka Rady Ministrów,

- 14) odwoływania ministra, któremu Sejm wyraził wotum nieufności,
- 15) zwoływania Rady Gabinetowej,
- 16) nadawania orderów i odznaczeń,
- 17) powoływania sędziów,
- 18) stosowania prawa łaski,
- 19) nadawania obywatelstwa polskiego i wyrażania zgody na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego,
- 20) powoływania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
- 21) powoływania Prezesa i Wiceprezesa Trybunału Konstytucyjnego,
- 22) powoływania Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego,
- 23) powoływania prezesów Sądu Najwyższego oraz wiceprezesów Naczelnego Sądu Administracyjnego,
- 24) wniosku do Sejmu o powołanie Prezesa Narodowego Banku Polskiego,
- 25) powoływania członków Rady Polityki Pieniężnej,
- 26) powoływania i odwoływania członków Rady Bezpieczeństwa Narodowego,
- 27) powoływania członków Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji,
- 28) nadawania statutu Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej oraz powoływania i odwoływania Szefa Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej,
- 29) wydawania zarządzeń na zasadach określonych w art. 93,
- 30) zrzeczenia się urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej, korzystając ze swoich konstytucyjnych i ustawowych kompetencji, wydaje akty urzędowe.

2. Akty urzędowe Prezydenta Polski Rzeczypospolitej wymagają dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów, który przez podpisanie aktu ponosi odpowiedzialność wraz z Prezydentem przed Senatem i Narodem.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy:

1) zarządzania wyborów do Sejmu i Senatu,

- 2) zwoływania pierwszego posiedzenia nowo wybranych Sejmu i Senatu,
- 3) skracania kadencji Sejmu w przypadkach określonych w Konstytucji,
- 4) inicjatywy ustawodawczej,
- 5) zarządzania referendum ogólnonarodowego, oraz konstytucyjnego,
- 6) podpisywania albo odmowy podpisania ustawy,
- 7) zarządzania ogłoszenia ustawy oraz umowy międzynarodowej w Dzienniku Ustaw Polski Rzeczypospolitej,
- 8) zwracania się z orędyem do Sejmu, Senatu lub Zgromadzenia Narodowego oraz do mieszkańców,
- 9) wniosku do Senatu, lub Sądu Najwyższego w sprawach konstytucyjnych,
- 10) wniosku o przeprowadzenie kontroli przez Najwyższą Izbę Kontroli,
- 11) desygnowania Prezesa Rady Ministrów,
- 12) przyjmowania dymisji Rady Ministrów i powierzania jej tymczasowego pełnienia obowiązków,
- 13) wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności przed Sądem Najwyższym członka Rady Ministrów,
- 14) odwoływania ministra, któremu Sejm wyraził wotum nieufności,
- 15) zwoływania Rady Gabinetowej,
- 16) wręczania orderów i odznaczeń,
- 17) desygnowanie sędziów, (sygnuje sędziów wybranych w wyniku referendum ogólnokrajowego)
- 18) stosowania prawa łaski,
- 19) nadawania obywatelstwa polskiego i wyrażania zgody na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego,
- 20) powołania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,

- 21) uchylono,
- 22) powołania Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego,
- 23) powołania prezesów Sądu Najwyższego oraz wiceprezesów Naczelnego Sądu Administracyjnego,
- 24) wniosku do Premiera o powołanie Prezesa Narodowego Banku Polskiego,
- 25) wniosku do Prezesa Narodowego Banku Polskiego o powoływanie członków Rady Polityki Pieniężnej,
- 26) zgodnie z art. 135 powoływania i odwoływania członków Rady Bezpieczeństwa Narodowego, wśród nich wyznaczenie Przewodniczącego Rady jako Zastępcę Prezydenta Polski Rzeczypospolitej,
- 27) zarządzenie referendum ws. powołania członków Krajowej Rady Społecznej Mediów,
- 28) nadawania statutu Kancelarii Prezydenta Polski Rzeczypospolitej oraz powoływania i odwoływania Szefa Kancelarii Prezydenta Polski Rzeczypospolitej,
- 29) wydawania zarządzeń na zasadach określonych w art. 92, oraz art. 93,
- 30) zrzeczenia się urzędu Prezydenta Polski Rzeczypospolitej,
- 31) wniosku Rodowitego Obywatela kierującego Posła lub Senatora do Sądu Najwyższego zgodnie z art. 104 ust. 4 w związku ze złamaniem przysięgi,
- 32) zwołanie Naczelnej Rady Sił Obronnych wg art. 26.

Art. 145.

1. Prezydent Rzeczypospolitej za naruszenie Konstytucji, ustawy lub za popełnienie przestępstwa może być pociągnięty do odpowiedzialności przed Trybunałem Stanu.

2. Postawienie Prezydenta Rzeczypospolitej w stan oskarżenia może nastąpić uchwałą Zgromadzenia Narodowego, podjętą większością co

najmniej 2/3 głosów ustawowej liczby członków Zgromadzenia Narodowego na wniosek co najmniej 140 członków Zgromadzenia Narodowego.

3. Z dniem podjęcia uchwały o postawieniu Prezydenta Rzeczypospolitej w stan oskarżenia przed Trybunałem Stanu sprawowanie urzędu przez Prezydenta Rzeczypospolitej ulega zawieszeniu. Przepis art. 131 stosuje się odpowiednio.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej za naruszenie Konstytucji, ustawy lub za popełnienie przestępstwa musi być pociągnięty do odpowiedzialności przed Sądem Najwyższym.

2. Postawienie Prezydenta Polski Rzeczypospolitej w stan oskarżenia może nastąpić uchwałą Zgromadzenia Narodowego, podjętą większością co najmniej 2/3 głosów ustawowej liczby członków Zgromadzenia Narodowego na uzasadniony wniosek, co najmniej 5 posłów i 5 senatorów, którzy zebrali podpisy poparcia, co najmniej 12 Rodowitych mieszkańców z każdego z województw lub w wyniku referendum narodowego, a także decyzją dowolnego prokuratora sprawującego swoją funkcję w prokuraturze okręgowej lub wyższej.

3. Z dniem podjęcia uchwały o postawieniu Prezydenta Polski Rzeczypospolitej w stan oskarżenia przed Sądem Najwyższym sprawowanie urzędu przez Prezydenta ulega zawieszeniu. Przepis art. 131 stosuje się odpowiednio.

Rozdział VI RADA MINISTRÓW I ADMINISTRACJA RZĄDOWA

Art. 146.

1. Rada Ministrów prowadzi politykę wewnętrzną i zagraniczną Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Do Rady Ministrów należą sprawy polityki państwa nie zastrzeżone dla innych organów państwowych i samorządu terytorialnego.

3. Rada Ministrów kieruje administracją rządową.

4. W zakresie i na zasadach określonych w Konstytucji i ustawach Rada Ministrów w szczególności:

- 1) zapewnia wykonanie ustaw,
- 2) wydaje rozporządzenia,
- 3) koordynuje i kontroluje prace organów administracji rządowej,
- 4) chroni interesy Skarbu Państwa,
- 5) uchwała projekt budżetu państwa,
- 6) kieruje wykonaniem budżetu państwa oraz uchwała zamknięcie rachunków państwowych i sprawozdanie z wykonania budżetu,
- 7) zapewnia bezpieczeństwo wewnętrzne państwa oraz porządek publiczny,
- 8) zapewnia bezpieczeństwo zewnętrzne państwa,
- 9) sprawuje ogólne kierownictwo w dziedzinie stosunków z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi,
- 10) zawiera umowy międzynarodowe wymagające ratyfikacji oraz zatwierdza i wypowiada inne umowy międzynarodowe,
- 11) sprawuje ogólne kierownictwo w dziedzinie obronności kraju oraz określa corocznie liczbę obywateli powoływanych do czynnej służby wojskowej,
- 12) określa organizację i tryb swojej pracy.

1. Rada Ministrów prowadzi politykę wewnętrzną i zewnętrzną Polski Rzeczypospolitej.

2. Do Rady Ministrów należą sprawy polityki państwa niezastrzeżone dla innych organów państwowych i samorządu terytorialnego.

3. Na podstawie bilansu zasobów biologicznych i materialnych (zadanie NIK) Rada Ministrów sporządza plany i programy perspektywiczne, nieograniczające zasady wolności gospodarczej, zintegrowane plany i programy eksploatacyjne, plany rozwoju gospodarczego, plany rozwoju nauki i technologii oraz rozwoju w głównych sferach życia społecznego, określające cele i wynikające z nich zadania na bieżący rok budżetowy, a także w perspektywie kadencji rządu. Plany i programy podlegają dyskusji i ocenie publicznej w postaci referendum. Warunki i zasady planowania na wszystkich szczeblach kierowania państwem oraz ich udostępniania określa ustawa.

4. Rada Ministrów kieruje administracją służb publicznych.

5. W zakresie i na zasadach określonych w Konstytucji i ustawach Rada Ministrów w szczególności:

- 1) zapewnia wykonanie ustaw,
- 2) wydaje rozporządzenia,
- 3) koordynuje i kontroluje prace organów administracji służb publicznych,
- 4) chroni interesy Skarbu Państwa,
- 5) uchwała projekt budżetu państwa,
- 6) kieruje wykonaniem budżetu państwa oraz uchwała zamknięcie rachunków państwowych i obowiązkowo przedstawia do publicznej wiadomości sprawozdanie o stanie państwa oraz z wykonania budżetu na 30 dni przed uchwaleniem nowego budżetu,
- 7) zapewnia swobody obywatelskie i bezpieczeństwo wewnętrzne państwa oraz porządek publiczny poprzez permanentne dążenie do utrzymania stabilności i harmonijności funkcjonowania społeczeństwa,
- 8) zapewnia suwerenność i bezpieczeństwo zewnętrzne państwa poprzez wszechstronny rozwój wszystkich dziedzin gospodarki i życia społecznego oraz prowadzenie efektywnej polityki międzynarodowej i obronnej państwa,

9) w oparciu o punkt 7) i 8) sprawuje ogólne kierownictwo w dziedzinie stosunków z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi,

10) w oparciu o punkt 7) i 8) zawiera umowy międzynarodowe wymagające ratyfikacji oraz zatwierdza i wypowiada inne umowy międzynarodowe,

11) w oparciu o punkt 7) i 8) sprawuje ogólne kierownictwo w dziedzinie obronności kraju oraz określa corocznie liczbę obywateli powoływanych do czynnej służby obronnej,

12) w oparciu o Konstytucję określa organizację i tryb swojej pracy.

Art. 147.

1. Rada Ministrów składa się z Prezesa Rady Ministrów i ministrów.

2. W skład Rady Ministrów mogą być powoływani wiceprezesi Rady Ministrów.

3. Prezes i wiceprezes Rady Ministrów mogą pełnić także funkcję ministra.

4. W skład Rady Ministrów mogą być ponadto powoływani przewodniczący określonych w ustawach komitetów.

1. Rada Ministrów składa się z Prezesa Rady Ministrów i ministrów.

2. W skład Rady Ministrów mogą być powoływani wiceprezesi Rady Ministrów.

3. Prezes i wiceprezes Rady Ministrów nie mogą pełnić żadnej innej funkcji ministra.

4. W skład Rady Ministrów nie mogą wchodzić:

a) Prezydent Polski Rzeczypospolitej,

b) senatorowie,

c) zastępcy lub reprezentanci ministrów

d) ministrowie bez teki,

e) ani żadna inna osoba nie będąca ministrem.

5. Poseł z chwilą wejścia w skład Rady Ministrów traci poselstwo, a na jego miejsce wchodzi kolejny z listy.

Art. 148.

Prezes Rady Ministrów:

- 1) reprezentuje Radę Ministrów,
- 2) kieruje pracami Rady Ministrów,
- 3) wydaje rozporządzenia,
- 4) zapewnia wykonywanie polityki Rady Ministrów i określa sposoby jej wykonywania,
- 5) koordynuje i kontroluje pracę członków Rady Ministrów,
- 6) sprawuje nadzór nad samorządem terytorialnym w granicach i formach określonych w Konstytucji i ustawach,
- 7) jest zwierzchnikiem służbowym pracowników administracji rządowej.

Prezes Rady Ministrów:

- 1) reprezentuje Radę Ministrów,**
- 2) kieruje pracami Rady Ministrów,**
- 3) wydaje rozporządzenia,**
- 4) koordynuje i kontroluje pracę członków Rady Ministrów,**
- 5) współokreśla z poszczególnymi Ministrami sposoby wykonywania ich zadań, oraz zapewnia wykonywanie tych zadań przez Radę Ministrów.**
- 6) współpracuje z samorządami terytorialnymi poszczególnych Województw w granicach i formach określonych w Konstytucji,**
- 7) jest zwierzchnikiem służbowym pracowników administracji służb państwowych.**

Art. 149.

1. Ministrowie kierują określonymi działami administracji rządowej lub wypełniają zadania wyznaczone im przez Prezesa Rady Ministrów. Zakres

działania ministra kierującego działem administracji rządowej określają ustawy.

2. Minister kierujący działem administracji rządowej wydaje rozporządzenia. Rada Ministrów, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, może uchylić rozporządzenie lub zarządzenie ministra.

3. Do przewodniczącego komitetu, o którym mowa w art. 147 ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy odnoszące się do ministra kierującego działem administracji rządowej.

1. Ministrowie kierują określonymi działami administracji służb państwowych lub wypełniają zadania wyznaczone im przez Prezesa Rady Ministrów. Zakres działania ministra kierującego działem administracji służby państwowej określają ustawy.

2. Minister kierujący działem administracji służby państwowej wydaje rozporządzenia na podstawie ustawy. Rada Ministrów, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, może uchylić rozporządzenie lub zarządzenie ministra.

Art. 150.

Członek Rady Ministrów nie może prowadzić działalności sprzecznej z jego obowiązkami publicznymi.

1. Członek Rady Ministrów nie może prowadzić jakiejkolwiek działalności sprzecznej z jego obowiązkami publicznymi.

2. Członków Rady Ministrów, jak i Przedstawicieli wszystkich służb państwowych i społecznych obowiązuje zakaz łączenia stanowisk ze względu na sprzeczności interesów i efekt korupcjogenny.

3. W nawiązaniu do art. 104 i 105 wszystkie stanowiska kierownicze w służbie państwowej i publicznej są obejmowane jedynie przez kompetentnych Przedstawicieli wyłonionych na drodze konkursu. Zasady i tryb przeprowadzania konkursów określa ustawa. Każdy minister musi posiadać ciągle i aktywne doświadczenie zawodowe i

wykształcenie kierunkowe obranego ministerstwa.

Art. 151.

Prezes Rady Ministrów, wiceprezesi Rady Ministrów i ministrowie składają wobec Prezydenta Rzeczypospolitej następującą przysięgę:

"Obejmując urząd Prezesa Rady Ministrów (wiceprezesa Rady Ministrów, ministra), uroczyście przysięgam, że dochowam wierności postanowieniom Konstytucji i innym prawom Rzeczypospolitej Polskiej, a dobro Ojczyzny oraz pomyślność obywateli będą dla mnie zawsze najwyższym nakazem".

Przysięga może być złożona z dodaniem zdania *"Tak mi dopomóż Bóg"*.

1. Prezes Rady Ministrów, wiceprezesi Rady Ministrów i ministrowie składają wobec Senatu i Prezydenta Polski Rzeczypospolitej następującą przysięgę:

Obejmując urząd Prezesa Rady Ministrów (wiceprezesa Rady Ministrów, ministra), uroczyście przysięgam, że dochowam wierności postanowieniom Konstytucji i innym prawom Polski Rzeczypospolitej a dobro oraz pomyślność Ojczyzny i Polaków będą dla mnie zawsze najwyższym nakazem i będę niezłomnie strzegł ich godności oraz suwerenności, niepodległości i bezpieczeństwa Państwa.

Ślubowanie może być złożone z dodaniem zdania:

„Mam w sobie dość siły i wytrwałości by wypełnić to ślubowanie”

lub „Tak mi dopomóż Bóg”.

2. Odmowa złożenia ślubowania oznacza odrzucenie służby.

Art. 152.

1. Przedstawicielem Rady Ministrów w województwie jest wojewoda.
2. Tryb powoływania i odwoływania oraz zakres działania wojewodów określa ustawa.

1. Przedstawicielem mieszkańców województwa jako regionu jest

wojewoda.

2. Wszystkie działania podejmowane przez wojewodę muszą być zgodne z niniejszą Konstytucją.

3. Wojewoda jest Zwierzchnikiem Sił Obronnych danego regionu i bierze pełen udział w decyzjach i działaniach Rady Obrony. Pozostałe uprawnienia określa ustawa.

4. Tryb powoływania i odwoływania oraz zakres działania wojewodów określa ustawa w zakresie zgodnym z art. 4 i art. 10 (służba Przedstawicieli), art. 15 (decentralizacja państwa), art. 16 (samorząd terytorialny), art. 104 (wybory regionalne), art. 150 (zakaz łączenia stanowisk), art. 170 (odwołanie za pomocą referendum).

Art. 153.

1. W celu zapewnienia zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa, w urzędach administracji rządowej działa korpus służby cywilnej.

2. Prezes Rady Ministrów jest zwierzchnikiem korpusu służby cywilnej.

1. W celu zapewnienia zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań Państwa, w urzędach administracji rządowej działa Korpus Służby Cywilnej powołany metodą konkursową. Wszyscy pracownicy korpusu muszą spełniać wymagania określające ich kompetencje i dopuszczalną liczebność wskazuje Ustawa.

2. Prezes Rady Ministrów jest opiekunem Korpusu Służby Cywilnej.

Art. 154.

1. Prezydent Rzeczypospolitej desygnuje Prezesa Rady Ministrów, który proponuje skład Rady Ministrów. Prezydent Rzeczypospolitej powołuje Prezesa Rady Ministrów wraz z pozostałymi członkami Rady Ministrów w ciągu 14 dni od dnia pierwszego posiedzenia Sejmu lub przyjęcia dymisji poprzedniej Rady Ministrów i odbiera przysięgę od członków nowo

powołanej Rady Ministrów.

2. Prezes Rady Ministrów, w ciągu 14 dni od dnia powołania przez Prezydenta Rzeczypospolitej, przedstawia Sejmowi program działania Rady Ministrów z wnioskiem o udzielenie jej wotum zaufania. Wotum zaufania Sejm uchwala bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

3. W razie niepowołania Rady Ministrów w trybie ust. 1 lub nieudzielenia jej wotum zaufania w trybie ust. 2 Sejm w ciągu 14 dni od upływu terminów określonych w ust. 1 lub ust. 2 wybiera Prezesa Rady Ministrów oraz proponowanych przez niego członków Rady Ministrów bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów. Prezydent Rzeczypospolitej powołuje tak wybraną Radę Ministrów i odbiera przysięgę od jej członków.

1. Posłowie z danego województwa mogą ze swego grona wystawić jednego kandydata na Prezesa Rady Ministrów.

2. Kandydaci na Prezesa zobowiązani są do przedstawienia Sejmowi planu działania Rady Ministrów. Każdemu kandydatowi przysługuje jedna godzina prezentacji, po której Sejm ma dwie kolejne godziny aby zadawać pytania danemu Kandydatowi. Kolejność prezentacji według kolejności zgłoszeń. Całość przesłuchań odbyć się ma w ciągu 6 dni, po których Sejm, aż do skutku zobowiązany jest jednogłośnie wybrać Premiera.

3. Prezydent Polski Rzeczypospolitej desygnuje Prezesa Rady Ministrów, który proponuje skład Rady Ministrów. Prezydent zaprzysięga Prezesa Rady Ministrów wraz z pozostałymi członkami Rady Ministrów w ciągu 14 dni od dnia pierwszego posiedzenia Sejmu lub przyjęcia dymisji poprzedniej Rady Ministrów i odbiera przysięgę od członków nowo powołanej Rady Ministrów.

4. Wszyscy ministrowie muszą musi być powoływani z grona Posłów.

5. Z chwilą zaprzysiężenia Rady Ministrów posłowie wchodzący w

skład Rady Ministrów tracą mandat poselski, a miejsce tych posłów, którzy przeszli do składu Rady Ministrów, zajmują następni w kolejności z list wyborczych.

Art. 155.

1. W razie niepowołania Rady Ministrów w trybie art. 154 ust. 3 Prezydent Rzeczypospolitej w ciągu 14 dni powołuje Prezesa Rady Ministrów i na jego wniosek pozostałych członków Rady Ministrów oraz odbiera od nich przysięgę. Sejm w ciągu 14 dni od dnia powołania Rady Ministrów przez Prezydenta Rzeczypospolitej udziela jej wotum zaufania większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

2. W razie nieudzielenia Radzie Ministrów wotum zaufania w trybie określonym w ust. 1, Prezydent Rzeczypospolitej skraca kadencję Sejmu i zarządza wybory.

1. Uchylony na podstawie art. 154.

Art. 156.

1. Członkowie Rady Ministrów ponoszą odpowiedzialność przed Trybunałem Stanu za naruszenie Konstytucji lub ustaw, a także za przestępstwa popełnione w związku z zajmowanym stanowiskiem.

2. Uchwałą o pociągnięciu członka Rady Ministrów do odpowiedzialności przed Trybunałem Stanu Sejm podejmuje na wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej lub co najmniej 115 posłów większością 3/5 ustawowej liczby posłów.

1. Zgodnie z art. 42 (odpowiedzialność karna), art. 86 (ochrona środowiska), oraz art. 144 (pociągnięcie do odpowiedzialności) członkowie Rady Ministrów ponoszą odpowiedzialność przed Sądem Najwyższym za naruszenie Konstytucji lub ustaw.

2. Uchwałą o pociągnięciu członka Rady Ministrów do odpowiedzialności przed Sądem Najwyższym podejmuje Senat na

zasadach i w trybie określonym przez ustawę.

Art. 157.

1. Członkowie Rady Ministrów ponoszą przed Sejmem solidarną odpowiedzialność za działalność Rady Ministrów.

2. Członkowie Rady Ministrów ponoszą przed Sejmem również odpowiedzialność indywidualną za sprawy należące do ich kompetencji lub powierzone im przez Prezesa Rady Ministrów.

1. W oparciu o art. 156 Ministrowie ponoszą pełną odpowiedzialność przed Prezesem Rady Ministrów za działanie Ministerstwa oraz osobistą działalność w Radzie Ministrów.

2. W oparciu o art. 156 Prezes Rady Ministrów ponosi przed Prezydentem Polski Rzeczypospolitej odpowiedzialność za działalność w Radzie Ministrów, oraz za działalność poszczególnych Ministerstw.

Art. 158.

1. Sejm wyraża Radzie Ministrów wotum nieufności większością ustawowej liczby posłów na wniosek zgłoszony przez co najmniej 46 posłów i wskazujący imiennie kandydata na Prezesa Rady Ministrów. Jeżeli uchwała została przyjęta przez Sejm, Prezydent Rzeczypospolitej przyjmuje dymisję Rady Ministrów i powołuje wybranego przez Sejm nowego Prezesa Rady Ministrów, a na jego wniosek pozostałych członków Rady Ministrów oraz odbiera od nich przysięgę.

2. Wniosek o podjęcie uchwały, o której mowa w ust. 1, może być poddany pod głosowanie nie wcześniej niż po upływie 7 dni od dnia jego zgłoszenia. Powtórny wniosek może być zgłoszony nie wcześniej niż po upływie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia poprzedniego wniosku. Powtórny wniosek może być zgłoszony przed upływem 3 miesięcy, jeżeli wystąpi z nim co najmniej 115 posłów.

Uchylony na podstawie art. 154.

*Zobacz hasło **WOTUM NIEUFNOŚCI** w Słowniku konstytucyjnym*

Art. 159.

1. Sejm może wyrazić ministrowi wotum nieufności. Wniosek o wyrażenie wotum nieufności może być zgłoszony przez co najmniej 69 posłów. Przepis art. 158 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Prezydent Rzeczypospolitej odwołuje ministra, któremu Sejm wyraził wotum nieufności większością głosów ustawowej liczby posłów.

Uchylony

Art. 160.

Prezes Rady Ministrów może zwrócić się do Sejmu o wyrażenie Radzie Ministrów wotum zaufania. Udzielenie wotum zaufania Radzie Ministrów następuje większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

Uchylony

Art. 161.

Prezydent Rzeczypospolitej, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, dokonuje zmian w składzie Rady Ministrów.

Prezes Rady Ministrów, dokonuje zmian w składzie Rady Ministrów w oparciu o orzeczenie Sądu Najwyższego działającego zgodnie z art. 156 i art. 157 w sprawie o odwołanie danego Ministra z Rady Ministrów.

Art. 162.

1. Prezes Rady Ministrów składa dymisję Rady Ministrów na pierwszym posiedzeniu nowo wybranego Sejmu.

2. Prezes Rady Ministrów składa dymisję Rady Ministrów również w razie:

- 1) nieuchwalenia przez Sejm wotum zaufania dla Rady Ministrów,
- 2) wyrażenia Radzie Ministrów wotum nieufności,
- 3) rezygnacji Prezesa Rady Ministrów.

3. Prezydent Rzeczypospolitej, przyjmując dymisję Rady Ministrów, powierza jej dalsze sprawowanie obowiązków do czasu powołania nowej Rady Ministrów.

4. Prezydent Rzeczypospolitej, w przypadku określonym w ust. 2 pkt. 3, może odmówić przyjęcia dymisji Rady Ministrów.

1. Prezes Rady Ministrów z poprzedniego rządu składa dymisję Rady Ministrów na pierwszym posiedzeniu nowo wybranego Sejmu.

2. Prezes Rady Ministrów składa dymisję Rady Ministrów w razie rezygnacji Prezesa Rady Ministrów.

3. Prezydent Polski Rzeczypospolitej, przyjmując dymisję Rady Ministrów, powierza jej dalsze sprawowanie obowiązków do czasu powołania nowej Rady Ministrów.

4. Prezydent Polski Rzeczypospolitej, w przypadku określonym w ust. 2 pkt. 3, może odmówić przyjęcia dymisji Rady Ministrów. W takiej sytuacji Premier jest zobowiązany do uzupełnienia składu Rady Ministrów w trybie art. 154.

Rozdział VII SAMORZĄD TERYTORIALNY

Art. 163.

Samorząd terytorialny wykonuje zadania publiczne nie zastrzeżone przez Konstytucję lub ustawy dla organów innych władz publicznych.

Z mocy prawa jedynie rodowici obywatele zamieszkujący daną gminę, powiat i województwo tworzą wspólnotę samorządową. Samorząd terytorialny wykonuje zadania publiczne w oparciu o Konstytucję.

Art. 164.

1. Podstawową jednostką samorządu terytorialnego jest gmina.
2. Inne jednostki samorządu regionalnego albo lokalnego i regionalnego określa ustawa.
3. Gmina wykonuje wszystkie zadania samorządu terytorialnego nie zastrzeżone dla innych jednostek samorządu terytorialnego.

1. Podstawową jednostką samorządu terytorialnego jest gmina. Działalność samorządu gminnego reguluje ustawa.

2. Mniejsze, skupione na jednolitym terenie jednostki samorządu terytorialnego tworzą powiaty i regiony (województwa). Prowadzą one działalność na mocy ustawy.

3. Gmina wykonuje wszystkie zadania samorządu terytorialnego niezastrzeżone dla innych jednostek samorządu terytorialnego. Ta zasada podziału zadań obowiązuje pozostałe jednostki samorządu terytorialnego: powiaty i regiony.

Art. 165.

1. Jednostki samorządu terytorialnego mają osobowość prawną. Przysługują im prawo własności i inne prawa majątkowe.
2. Samodzielność jednostek samorządu terytorialnego podlega ochronie sądowej.

1. Jednostki samorządu terytorialnego są podmiotem posiadającym zdolności prawne. Przysługują im autonomia własności i inne rozporządzanie majątkowe.

2. Samodzielność jednostek samorządu terytorialnego podlega ochronie sądowej.

Art. 166.

1. Zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej są wykonywane przez jednostkę samorządu terytorialnego jako zadania własne.

2. Jeżeli wynika to z uzasadnionych potrzeb państwa, ustawa może zlecić jednostkom samorządu terytorialnego wykonywanie innych zadań publicznych. Ustawa określa tryb przekazywania i sposób wykonywania zadań zleconych.

3. Spory kompetencyjne między organami samorządu terytorialnego i administracji rządowej rozstrzygają sądy administracyjne.

1. Zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej są wykonywane przez jednostkę samorządu terytorialnego jako zadania własne.

2. Jeżeli wynika to z uzasadnionych potrzeb państwa, ustawa może zlecić jednostkom samorządu terytorialnego wykonywanie innych zadań publicznych. Ustawa określa tryb przekazywania i sposób wykonywania zadań zleconych.

3. Spory kompetencyjne między organami samorządu terytorialnego i administracji Służby publicznej państwa rozstrzygają sądy administracyjne.

Art. 167.

1. Jednostkom samorządu terytorialnego zapewnia się udział w dochodach publicznych odpowiednio do przypadających im zadań.

2. Dochodami jednostek samorządu terytorialnego są ich dochody własne oraz subwencje ogólne i dotacje celowe z budżetu państwa.

3. Źródła dochodów jednostek samorządu terytorialnego są określone w ustawie.

4. Zmiany w zakresie zadań i kompetencji jednostek samorządu terytorialnego następują wraz z odpowiednimi zmianami w podziale dochodów publicznych.

1. Jednostkom samorządu terytorialnego zgodnie z art. 84, ust. 2 i 3 zapewnia się udział w dochodach publicznych odpowiednio do przypadających im zadań.

2. Dochodami jednostek samorządu terytorialnego są ich dochody własne oraz subwencje ogólne i dotacje celowe z budżetu państwa.

3. Źródła dochodów jednostek samorządu terytorialnego są określone w ustawie.

4. Zmiany w zakresie zadań i kompetencji jednostek samorządu terytorialnego następują wraz z odpowiednimi zmianami w podziale dochodów publicznych.

Art. 168.

Jednostki samorządu terytorialnego mają prawo ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie określonym w ustawie.

1. Jednostki samorządu terytorialnego mają prawo ustalania w obrębie swych kompetencji wysokości nakładanych podatków i opłat, zgodnie z art. 84, ust. 2 i 3, nieprzekraczających 10% dochodów danego gospodarstwa domowego, w zakresie określonym w ustawie.

2. Każda forma obowiązku ponoszenia kwot pieniężnych na rzecz samorządu, musi być ustalona w drodze referendum danego regionu.

Art. 169.

1. Jednostki samorządu terytorialnego wykonują swoje zadania za

pośrednictwem organów stanowiących i wykonawczych.

2. Wybory do organów stanowiących są powszechne, równe, bezpośrednie i odbywają się w głosowaniu tajnym. Zasady i tryb zgłaszania kandydatów i przeprowadzania wyborów oraz warunki ważności wyborów określa ustawa.

3. Zasady i tryb wyborów oraz odwoływania organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego określa ustawa.

4. Ustrój wewnętrzny jednostek samorządu terytorialnego określają, w granicach ustaw, ich organy stanowiące.

1. Jednostki samorządu terytorialnego wykonują swoje zadania za pośrednictwem organów stanowiących i wykonawczych.

2. Wybory do organów stanowiących są powszechne, bezpośrednie i odbywają się w głosowaniu tajnym lub jawnym w zależności od decyzji regionalnych komitetów wyborczych popartych w wyniku referendum w tej sprawie. Zasady i tryb zgłaszania kandydatów i przeprowadzania wyborów oraz warunki ważności wyborów określa ustawa.

3. Osoby pełniące funkcje publiczne w samorządach mogą sprawować urząd maksymalnie przez dwie kadencje, z których każda trwa pięć lat.

4. Zasady i tryb wyborów oraz odwoływania organów jednostek samorządu terytorialnego w oparciu o art. 170 i art. 171 ust 1, określa ustawa.

5. Ustrój wewnętrzny jednostek samorządu terytorialnego określają, w granicach Konstytucji, ich organy stanowiące.

Art. 170.

Członkowie wspólnoty samorządowej mogą decydować, w drodze referendum, o sprawach dotyczących tej wspólnoty, w tym o odwołaniu pochodzącego z wyborów bezpośrednich organu samorządu terytorialnego. Zasady i tryb przeprowadzania referendum lokalnego określa ustawa.

Rodowici obywatele lokalnej wspólnoty samorządowej mogą

decydować, w drodze referendum, o sprawach dotyczących tej wspólnoty, w tym o odwołaniu pochodzącego z wyborów bezpośrednich organu samorządu terytorialnego. Zasady i tryb przeprowadzania referendum lokalnego, w tym regionalnego, określa ustawa.

Art. 171.

1. Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności.

2. Organami nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego są Prezes Rady Ministrów i wojewodowie, a w zakresie spraw finansowych regionalne izby obrachunkowe.

3. Sejm, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, może rozwiązać organ stanowiący samorządu terytorialnego, jeżeli organ ten rażąco narusza Konstytucję lub ustawy.

1. Senat zgodnie z art. 122, ust. 2 sprawdza zgodność działania samorządu terytorialnego z Konstytucją jedynie na wniosek Rodowitego Obywatela zamieszkującego dane terytorium samorządowe.

2. Organem nadzoru nad działalnością danej jednostki samorządu terytorialnego jest wojewoda właściwy dla tej jednostki.

3. Funkcjonariusze samorządu terytorialnego ponoszą osobistą odpowiedzialność dyscyplinarną, karną i materialną za nieprawidłową działalność i jej skutki.

Art. 172.

1. Jednostki samorządu terytorialnego mają prawo zrzeszania się.

2. Jednostka samorządu terytorialnego ma prawo przystępowania do międzynarodowych zrzeszeń społeczności lokalnych i regionalnych oraz współpracy ze społecznościami lokalnymi i regionalnymi innych państw.

3. Zasady, na jakich jednostki samorządu terytorialnego mogą korzystać z praw, o których mowa w ust. 1 i 2, określa ustawa.

- 1. Jednostki samorządu terytorialnego mają prawo zrzeszania się.**
- 2. Jednostka samorządu terytorialnego ma prawo współpracy z międzynarodowymi zrzeszeniami społeczności lokalnych i regionalnych oraz ze społecznościami lokalnymi i regionalnymi innych państw.**

Rozdział VIII SĄDY I TRYBUNAŁY

Rozdział VIII SĄDOWNICTWO

Służba sądownicza

Art. 173.

Sądy i Trybunały są władzą odrębną i niezależną od innych władz.

Sądy są wyodrębnioną służbą państwową, niezależną od innych służb działającą w myśl art. 7 i art. 10 Konstytucji.

Art. 174.

Sądy i Trybunały wydają wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Sędziowie polskiej służby sądowniczej, działając w granicach Konstytucji, wydają wyroki w imieniu Polski Rzeczypospolitej na rzecz dobra Narodu. Jednocześnie ponoszą osobistą odpowiedzialność za całokształt swojej pracy, zarówno pod względem karnym, jak i majątkowym, za wszelkie szkody wyrządzone mieszkańcom lub samej Polsce, a w szczególności z tytułu art. 44 i art. 198.

Sądy

Art. 175.

1. Wymiar sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe.

2. Sąd wyjątkowy lub tryb doraźny może być ustanowiony tylko na czas wojny.

1. Wymiar sprawiedliwości Polski Rzeczypospolitej sprawują Rodowici Obywatele zasiadający w:

- a) Senacie, jako Rada Rewizyjna,
 - b) sądach państwowych: Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe, jako sędziowie publiczni lub państwowi,
 - c) sądach obywatelskich: Własnosąd, jako Sędziowie Pokoju.
2. Sąd wyjątkowy lub tryb doraźny może być ustanowiony tylko w czasie wojny.

Art. 176.

1. Postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne.
2. Ustrój i właściwość sądów oraz postępowanie przed sądami określają ustawy.

1. Postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne.

2. Ustrój i właściwości sądów oraz postępowanie przed sądami określają sprawiedliwe ustawy oparte w szczególności na art. 7, art. 30, art. 32, art. 42 niniejszej Konstytucji.

3. Wszelkie wątpliwości interpretacyjne oraz proceduralne w toku każdego postępowania rozstrzyga się bezwzględnie na korzyść oskarżonego.

4. Sąd, własnosąd ani ława przysięgłych nie mogą orzekać kary śmierci na podstawie dowodów miękkich, w tym wyłącznie na podstawie zeznań, opinii psychologicznych, relacji świadków powiązanych emocjonalnie lub rodzinnie, ani jakichkolwiek innych dowodów pośrednich (poszlakowych).

5. Ostatnią instancją sądowniczą, działającą na podstawie art. 188-197, jako Rada Rewizyjna jest Senat, który sprawdza zgodność orzeczenia instancji niższej z treścią Konstytucji.

Art. 177.

Sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości we wszystkich

sprawach, z wyjątkiem spraw ustawowo zastrzeżonych dla właściwości innych sądów.

1. Sędziowie Sądów polskich, działając w służbie Narodu orzekają zgodnie z zakresem kompetencji.

2. Każdy Sąd stoi na Straży Prawa i Konstytucji, wraz z Prezydentem Polski Rzeczypospolitej oraz Radą Rewizyjną.

3. Sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości cywilnej w pełnym zakresie, przy czym Sąd Najwyższy jest odwoławczym, a Senat ostatecznym.

Art. 178.

1. Sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawiśli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom.

2. Sędziom zapewnia się warunki pracy i wynagrodzenie odpowiadające godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków.

3. Sędzia nie może należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej nie dającej się pogodzić z zasadami niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

1. Sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawiśli i podlegli porządkowi konstytucyjnemu, w szczególności przestrzegając zapisu prawa w art. 7. Jego naruszenie zagraża postawieniem przed Sądem Najwyższym.

2. Sędziom zapewnia się warunki pracy i wynagrodzenia odpowiadające godności urzędu oraz zakresowi kompetencyjnych obowiązków.

3. Sędzia nie może należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić jakiejkolwiek działalności publicznej niedającej się pogodzić z zasadami niezależności sądów i niezawisłości sędziów; nie może wyrażać publicznie własnych opinii politycznych, światopoglądowych z wyjątkiem spraw związanych bezpośrednio z

Prawem i przepisami.

Art. 179.

Sędziowie są powoływani przez Prezydenta Rzeczypospolitej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, na czas nieoznaczony.

1. Sędziowie, w oparciu o art. 4 i art. 7 Konstytucji, są powoływani do służby na podstawie przeprowadzonych wyborów powszechnych.

2. Sędziowie są powoływani spośród Rodowitych Obywateli Polski Rzeczypospolitej, z odpowiednim wykształceniem zawodowym, w drodze wyborów ogólnonarodowych, do okresu emerytalnego, za wyjątkiem Sędziów Pokoju, którzy są wybierani tymczasowo, z Rodowitych obywateli bez względu na wykształcenie.

3. Kandydaci zgłaszają swój wniosek z kompetencjami do Krajowej Rady Sądownictwa, który reguluje ustawa.

4. Kadencja sędziów trwa 6 lat. Wyjątek stanowi sędzia pokoju, którego czas kadencji wyznaczony jest przez okres trwania procesu.

5. Kandydaci wyłonieni w wyborach są zaprzysiężeni składając przysięgę przed Narodem i Prezydentem Polski Rzeczypospolitej.

Art. 180.

1. Sędziowie są nieusuwalni.

2. Złożenie sędziego z urzędu, zawieszenie w urzędowaniu, przeniesienie do innej siedziby lub na inne stanowisko wbrew jego woli może nastąpić jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie.

3. Sędzia może być przeniesiony w stan spoczynku na skutek uniemożliwiających mu sprawowanie jego urzędu choroby lub utraty sił. Tryb postępowania oraz sposób odwołania się do sądu określa ustawa.

4. Ustawa określa granicę wieku, po osiągnięciu której sędziowie przechodzą w stan spoczynku.

5. W razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych wolno sędziego przenosić do innego sądu lub w stan spoczynku z pozostawieniem mu pełnego uposażenia.

1. Sędziowie są usuwalni zgodnie z ust. 2. i ust. 3.

2. Złożenie sędziego z urzędu, zawieszenie w urzędowaniu, przeniesienie do innej siedziby lub na inne stanowisko wbrew jego woli następuje na mocy orzeczenia sądu (art. 181) w przypadkach łamania prawa i niesprawiedliwych orzeczeń, lub wskutek utraty kompetencji.

3. Kadencja sędziego przerwana może być także w skutek dobrowolnego wniosku samego sędziego, a także orzeczenia lekarskiego lub innego biegłego na podstawie corocznych badań zawodowych, lub ostatecznie w wyniku referendum ogólnonarodowego.

Art. 181.

Sędzia nie może być, bez uprzedniej zgody sądu określonego w ustawie, pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności. Sędzia nie może być zatrzymany lub aresztowany, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa, jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się prezesa właściwego miejscowo sądu, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

1. Sędzia może być za zgodą sądu pociągnięty do odpowiedzialności karnej i pozbawiony wolności lub majątku.

2. Sędzia może być za zgodą sądu podciągnięty do odpowiedzialności karnej i pozbawiony wolności za przekroczenie Prawa i Konstytucji.

3. Sędzia może być zatrzymany lub aresztowany przekraczając Prawo i Konstytucję ujęty na gorącym uczynku przestępstwa, jeżeli zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się prezesa miejscowego sądu. Proces ten opisuje ustawa.

Art. 182.

Udział obywateli w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości określa ustawa.

1. Rodowici obywatele mają udział w wyborze sędziów nominowanych przez siebie samych.

2. Rodowici obywatele wybierają z pośród siebie sędziów przysięgłych i pokoju, którzy są w trakcie wykonywania tej pracy równi pozostałym sędziom.

3. W sprawach o gwałt dokonany oraz zabójstwo z premedytacją, orzeczenie najwyższego wymiaru kary w postaci kary śmierci wymaga bezwzględnej jednomyślności całej ławy przysięgłych oraz wszystkich sędziów pokoju biorących udział w sprawie, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 45 ust. 6.

4. Składanie fałszywych zeznań, fabrykowanie dowodów lub zatajanie prawdy w sprawach zagrożonych karą śmierci, podlega bezwzględnej karze śmierci, zgodnie z art. 44 ust. 6

5. Wybory o których mowa ust.1 i ust. 2 przeprowadza KRS.

6. Po wyborach karty do głosowania mają być zachowane w archiwum państwowym IPN, przez okres trzech lat.

7. W wyjątkowych okolicznościach Rodowity Obywatel Polski może zwołać własnosąd. Zasady określa ustawa.

Art. 183.

1. Sąd Najwyższy sprawuje nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania.

2. Sąd Najwyższy wykonuje także inne czynności określone w Konstytucji i ustawach.

3. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na sześcioletnią kadencję spośród kandydatów

przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego.

1. Sąd Najwyższy w zakresie orzekania sprawuje nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych oraz Własnosądów.

2. Sąd Najwyższy wykonuje także inne czynności określone w Konstytucji i ustawach.

3. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wraz z całym składem Sądu Najwyższego powołuje się w wyniku wyborów powszechnych, a następnie zaprzysięża i sygnuje Prezydent Polski Rzeczypospolitej.

Art. 184.

Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne sprawują, w zakresie określonym w ustawie, kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta obejmuje również orzekanie o zgodności z ustawami uchwał organów samorządu terytorialnego i aktów normatywnych terenowych organów administracji rządowej.

Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne sprawują, w zakresie określonym Prawem i Konstytucją, kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta obejmuje również orzekanie o zgodności z Prawem i ustawami lub uchwałami organów samorządu terytorialnego i aktów normatywnych terenowych organów administracji rządowej.

Art. 185.

Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na sześcioletnią kadencję spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, na sześcioletnią kadencję powołuje się w wyniku

lokalnych wyborów powszechnych, danej administracji, a zaprzysięża Prezydent Polski Rzeczypospolitej.

Art. 186.

1. Krajowa Rada Sądownictwa stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

2. Krajowa Rada Sądownictwa może wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych w zakresie, w jakim dotyczą one niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

1. Krajowa Rada Sądownictwa stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

2. Krajowa Rada Sądownictwa może wystąpić do Senatu z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych w zakresie, w jakim dotyczą one niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Art. 187.

1. Krajowa Rada Sądownictwa składa się z:

- 1) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Ministra Sprawiedliwości, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego i osoby powołanej przez Prezydenta Rzeczypospolitej,
- 2) piętnastu członków wybranych spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych,
- 3) czterech członków wybranych przez Sejm spośród posłów oraz dwóch członków wybranych przez Senat spośród senatorów.

2. Krajowa Rada Sądownictwa wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących.

3. Kadencja wybranych członków Krajowej Rady Sądownictwa trwa cztery lata.

4. Ustrój, zakres działania i tryb pracy Krajowej Rady Sądownictwa oraz

sposób wyboru jej członków określa ustawa.

1. Krajowa Rada Sądownictwa składa się z:

1) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Ministra Sprawiedliwości, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego i osoby zaprzysiężonej przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej,

2) piętnastu członków wybranych spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych,

3) czterech członków wybranych przez Sejm spośród posłów oraz dwóch członków wybranych przez Senat spośród senatorów.

2. Krajowa Rada Sądownictwa wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących.

3. Kadencja wybranych członków Krajowej Rady Sądownictwa trwa cztery lata.

4. Ustrój, zakres działania i tryb pracy Krajowej Rady Sądownictwa oraz sposób wyboru jej członków w oparciu o art. 174-178 (służba sądownicza) określa ustawa.

Trybunał Konstytucyjny

Trybunał Konstytucyjny Senat w trybie Rady Rewizyjnej

Zobacz hasło SENAT, jako Rada Rewizyjna w Słowniku konstytucyjnym

Art. 188.

Trybunał Konstytucyjny orzeka w sprawach:

- 1) zgodności ustaw i umów międzynarodowych z Konstytucją,
- 2) zgodności ustaw z ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, których ratyfikacja wymagała uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie,
- 3) zgodności przepisów prawa, wydawanych przez centralne organy państwowe, z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi

i ustawami,

- 4) zgodności z Konstytucją celów lub działalności partii politycznych,
- 5) skargi konstytucyjnej, o której mowa w art. 79 ust. 1.

1. Senat stojąc na straży równości, sprawiedliwości, wolności, ochrony pracy, zdrowia i życia człowieka jako Rada Rewizyjna orzeka w sprawach:

- 1) zgodności ustaw i umów międzynarodowych z Konstytucją,**
- 2) zgodności ratyfikowanych umów międzynarodowych z Konstytucją,**
- 3) zgodności przepisów prawa, wydawanych przez organy państwowe z Konstytucją,**
- 4) zgodności z Konstytucją celów lub działalności zrzeszeń zgodnie z art. 11, art. 12, art. 13, oraz art. 58,**
- 5) skargi konstytucyjnej, o której mowa w art. 79 ust. 1.,**
- 6) sprzeciwu obywatelskiego.**

2. Senat działając jako Rada Rewizyjna wykonuje działania audytoryjne współpracując z NIK.

3. Radę Rewizyjną stanowi min. 2/3 Senatu.

Art. 189.

Trybunał Konstytucyjny rozstrzyga spory kompetencyjne pomiędzy centralnymi konstytucyjnymi organami państwa.

Z inicjatywy Prezydenta Polski Rzeczypospolitej Sąd Najwyższy rozstrzyga spory kompetencyjne pomiędzy konstytucyjnymi organami służb państwowych.

Art. 190.

1. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

2. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawach wymienionych w

art. 188 podlegają niezwłocznemu ogłoszeniu w organie urzędowym, w którym akt normatywny był ogłoszony. Jeżeli akt nie był ogłoszony, orzeczenie ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

3. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów.

4. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

5. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zapadają większością głosów.

1. Orzeczenia Senatu mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

2. Orzeczenia Senatu w sprawach wymienionych w art. 188 podlegają niezwłocznemu ogłoszeniu w organie urzędowym, w którym akt normatywny był ogłoszony. Jeżeli akt nie był ogłoszony, orzeczenie ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Polski Rzeczypospolitej „Monitor Polski”.

3. Orzeczenie Senatu wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Senat może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy,

gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny – dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Senat określa termin utraty obowiązującej mocy aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów.

4. Orzeczenie Senatu o niezgodności z Konstytucją, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

5. Orzeczenia Senatu zapadają większością co najmniej 2/3 głosów z ustawowej liczby senatorów.

6. Każde orzeczenie Senatu wydane w trybie Rady Rewizyjnej podlega obowiązkowemu referendum ogólnonarodowemu. Prezydent Polski Rzeczypospolitej ma obowiązek zarządzić referendum niezwłocznie po ogłoszeniu orzeczenia. Wynik referendum stanowi ostateczne rozstrzygnięcie i zastępuje moc orzeczenia Senatu.

Art. 191.

1. Z wnioskiem w sprawach, o których mowa w art. 188, do Trybunału Konstytucyjnego wystąpić mogą:

- 1) Prezydent Rzeczypospolitej, Marszałek Sejmu, Marszałek Senatu, Prezes Rady Ministrów, 50 posłów, 30 senatorów, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, Prokurator Generalny, Prezes Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznik Praw Obywatelskich,
- 2) Krajowa Rada Sądownictwa w zakresie, o którym mowa w art. 186 ust. 2,
- 3) organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego,
- 4) ogólnokrajowe organy związków zawodowych oraz ogólnokrajowe władze organizacji pracodawców i organizacji zawodowych,
- 5) kościoły i inne związki wyznaniowe,

6) podmioty określone w art. 79 w zakresie w nim wskazanym.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 3-5, mogą wystąpić z takim wnioskiem, jeżeli akt normatywny dotyczy spraw objętych ich zakresem działania.

1. Z wnioskiem w sprawach, o których mowa w art. 188, do Senatu wystąpić mogą:

1) Rodowity Obywatel (Suweren) z biernym prawem wyborczym, Prezydent Polski Rzeczypospolitej, Marszałek Sejmu, Prezes Rady Ministrów, 50 posłów, 30 senatorów, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, Prokurator Generalny, Prezes Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznik Praw Człowieka,

2) Krajowa Rada Sądownictwa w zakresie, o którym mowa w art. 186 ust. 2,

3) organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego,

4) ogólnokrajowe organy związków zawodowych oraz ogólnokrajowe władze organizacji pracodawców i organizacji zawodowych,

5) Kościoły i inne związki wyznaniowe,

6) podmioty określone w art. 79 w zakresie w nim wskazanym.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 3-5, mogą wystąpić z takim wnioskiem, jeżeli akt normatywny dotyczy spraw objętych ich zakresem działania.

Art. 192.

Z wnioskiem w sprawach, o których mowa w art. 189, do Trybunału Konstytucyjnego wystąpić mogą: Prezydent Rzeczypospolitej, Marszałek Sejmu, Marszałek Senatu, Prezes Rady Ministrów, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego i Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

wnioskiem w sprawach, o których mowa w art. 189, do Senatu

wystąpić mogą: Prezydent Polski Rzeczypospolitej, Marszałek Sejmu, Marszałek Senatu, Prezes Rady Ministrów, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego i Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 193.

Każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Każdy sąd może przedstawić Senatowi pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Art. 194.

1. Trybunał Konstytucyjny składa się z 15 sędziów, wybieranych indywidualnie przez Sejm na 9 lat spośród osób wyróżniających się wiedzą prawniczą. Ponowny wybór do składu Trybunału jest niedopuszczalny.

2. Prezesa i Wiceprezesa Trybunału Konstytucyjnego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Trybunału Konstytucyjnego.

Zakres i obowiązki Senatu jako Rady Rewizyjnej w zakresie służby sądowniczej oparty jest na art. 111 (komisja śledcza) i art. 122 (zgodność z Konstytucją), oraz działa zgodnie z art. 188-198 (Senat jako Rada Rewizyjna).

Art. 195.

1. Sędziowie Trybunału Konstytucyjnego w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji.

2. Sędziom Trybunału Konstytucyjnego zapewnia się warunki pracy i

wynagrodzenie odpowiadające godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków.

3. Sędziowie Trybunału Konstytucyjnego w okresie zajmowania stanowiska nie mogą należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej nie dającej się pogodzić z zasadami niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Senatorowie w sprawowaniu Rady Rewizyjnej podlegają Konstytucji oraz bezpośrednio Narodowi.

Art. 196.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego nie może być, bez uprzedniej zgody Trybunału Konstytucyjnego, pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności. Sędzia nie może być zatrzymany lub aresztowany, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa, jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Prezesa Trybunału Konstytucyjnego, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

Senator nie może być, bez uprzedniej zgody Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności, zgodnie z art. 104 i art. 108.

Art. 197.

Organizację Trybunału Konstytucyjnego oraz tryb postępowania przed Trybunałem określa ustawa.

Organizację Senatu, jako Rady Rewizyjnej oraz tryb postępowania przed Senatem w tym zakresie określa ustawa.

Trybunał Stanu

Trybunał Stanu - Sąd Najwyższy

Art. 198.

1. Za naruszenie Konstytucji lub ustawy, w związku z zajmowanym stanowiskiem lub w zakresie swojego urzędowania, odpowiedzialność konstytucyjną przed Trybunałem Stanu ponoszą: Prezydent Rzeczypospolitej, Prezes Rady Ministrów oraz członkowie Rady Ministrów, Prezes Narodowego Banku Polskiego, Prezes Najwyższej Izby Kontroli, członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, osoby, którym Prezes Rady Ministrów powierzył kierowanie ministerstwem, oraz Naczelnny Dowódca Sił Zbrojnych.

2. Odpowiedzialność konstytucyjną przed Trybunałem Stanu ponoszą również posłowie i senatorowie w zakresie określonym w art. 107.

3. Rodzaje kar orzekanych przez Trybunał Stanu określa ustawa.

1. Za naruszenie Konstytucji lub ustawy, w związku z zajmowanym stanowiskiem lub w zakresie swojej służby, odpowiedzialność konstytucyjną przed Sądem Najwyższym ponoszą wszyscy funkcjonariusze służb publicznych i państwowych na równi z każdym innym mieszkańcem Polski.

2. Odpowiedzialność konstytucyjną przed Sądem Najwyższym posłowie i senatorowie ponoszą w zakresie określonym w art. 7, art. 10, art. 32, art. 41 - 44 oraz art. 105 art. i art. 108.

3. Rodzaje kar orzekanych przez Sąd Najwyższy w oparciu o art. 44 określa Ustawa.

4. Każde orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w trybie odpowiedzialności konstytucyjnej podlega obowiązkowemu referendum ogólnonarodowemu. Prezydent Polski Rzeczypospolitej ma obowiązek zarządzić referendum niezwłocznie po ogłoszeniu orzeczenia. Wynik referendum stanowi ostateczne rozstrzygnięcie i zastępuje moc orzeczenia Sądu Najwyższego.

Art. 199.

1. Trybunał Stanu składa się z przewodniczącego, 2 zastępców przewodniczącego i 16 członków wybieranych przez Sejm spoza grona posłów i senatorów na czas kadencji Sejmu. Zastępcy przewodniczącego Trybunału oraz co najmniej połowa członków Trybunału Stanu powinni mieć kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska sędziego.

2. Przewodniczącym Trybunału Stanu jest Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

3. Członkowie Trybunału Stanu w sprawowaniu funkcji sędziego Trybunału Stanu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom.

1. Sąd Najwyższy składa się z przewodniczącego, 2 zastępców przewodniczącego i 16 członków, w oparciu o art. 183 desygnowanych w wyniku wyborów powszechnych spoza grona posłów i senatorów, oraz asygnowanych przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej na czas sześcioletniej kadencji. Wszyscy członkowie Sądu Najwyższego muszą mieć kwalifikacje wymagane do zajmowania czynnego stanowiska sędziego i być czynnymi sędziami.

2. Przewodniczącym Sądu Najwyższego jest Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

3. Przedstawiciele do Sądu Najwyższego z chwilą asygnowania składają przed Zgromadzeniem Narodowym następujące ślubowanie:

„Obejmując z woli Obywateli służbę sędziego uroczyście ślubuję rzetelnie i sumiennie wykonywać obowiązki sędziowskie wobec wszystkich ludzi, zobowiązuję się przestrzegać postanowienia Konstytucji i pozostałe prawa Polski Rzeczypospolitej oraz niezłomnie strzec poszanowania godności i wolności obywateli, a sprawiedliwość i równość wobec prawa oraz ich dobro i dobro wspólne będą dla mnie zawsze najwyższą powinnością.

Mam w sobie dość siły i wytrwałości by wypełnić to ślubowanie pracować zgodnie z obowiązującym w Polsce Prawem.”

4. Odmowa złożenia ślubowania oznacza odrzucenie służby.

5. Przedstawiciele Sądu Najwyższego w sprawowaniu funkcji sędziego działają z zgodnie z art. 173, art. 174 i podlegają Konstytucji oraz ustawom.

Art. 200.

Członek Trybunału Stanu nie może być bez uprzedniej zgody Trybunału Stanu pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności. Członek Trybunału Stanu nie może być zatrzymany lub aresztowany, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa, jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się przewodniczącego Trybunału Stanu, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

Przedstawiciel Sądu Najwyższego nie może być bez uprzedniej asygnacji Zgromadzenia Narodowego pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności. Przedstawiciel Sądu Najwyższego nie może być zatrzymany lub aresztowany, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa, lub gdy jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, który może nakazać zwolnienie zatrzymanego po obiektywnym zbadaniu sprawy.

Art. 201.

Organizację Trybunału Stanu oraz tryb postępowania przed Trybunałem określa ustawa.

Organizację Sądu Najwyższego oraz tryb postępowania przed Sądem Najwyższym w oparciu o art. 173-174 oraz art. 176-178 (służba sądownicza) określa ustawa.

Rozdział IX ORGANY KONTROLI PAŃSTWOWEJ I OCHRONY PRAWA

Najwyższa Izba Kontroli

Art. 202.

1. Najwyższa Izba Kontroli jest naczelnym organem kontroli państwowej.
2. Najwyższa Izba Kontroli podlega Sejmowi.
3. Najwyższa Izba Kontroli działa na zasadach kolegalności.

1. Najwyższa Izba Kontroli jest organem służby kontroli państwowej, którego najważniejszym zadaniem jest stanie na straży praworządności i transparentności oraz efektywności i jakości pracy we wszystkich dziedzinach życia społeczno-gospodarczego a także przeciwdziałanie korupcji i lobbingowi.

2. Najwyższa Izba Kontroli podlega Senatowi.

3. Najwyższa Izba Kontroli działa na zasadach kolegalności opisanych w art. 32. Dopuszcza się by Najwyższa Izba Kontroli tworzyła oddziały lokalne, o tych samych obowiązkach.

Art. 203.

1. Najwyższa Izba Kontroli kontroluje działalność organów administracji rządowej, Narodowego Banku Polskiego, państwowych osób prawnych i innych państwowych jednostek organizacyjnych z punktu widzenia legalności, gospodarności, celowości i rzetelności.

2. Najwyższa Izba Kontroli może kontrolować działalność organów samorządu terytorialnego, komunalnych osób prawnych i innych komunalnych jednostek organizacyjnych z punktu widzenia legalności, gospodarności i rzetelności.

3. Najwyższa Izba Kontroli może również kontrolować z punktu widzenia

legalności i gospodarności działalność innych jednostek organizacyjnych i podmiotów gospodarczych w zakresie, w jakim wykorzystują one majątek lub środki państwowe lub komunalne oraz wywiązują się z zobowiązań finansowych na rzecz państwa.

1. Najwyższa Izba Kontroli kontroluje działalność organów służb administracji państwowej, Narodowego Banku Polskiego i innych banków działających w Polsce, państwowych osób prawnych i innych państwowych jednostek organizacyjnych z punktu widzenia legalności, gospodarności, celowości i rzetelności działania oraz kompetencji w oparciu o art. 32.2.

2. Najwyższa Izba Kontroli może kontrolować działalność organów samorządu terytorialnego, komunalnych osób prawnych i innych komunalnych jednostek organizacyjnych z punktu widzenia legalności, gospodarności i rzetelności.

3. Najwyższa Izba Kontroli może również kontrolować z punktu widzenia legalności i gospodarności działalność innych jednostek organizacyjnych i podmiotów gospodarczych w zakresie, w jakim wykorzystują one majątek lub środki państwowe lub komunalne oraz wywiązują się z zobowiązań finansowych na rzecz państwa.

4. Najwyższa Izba Kontroli przeciwdziała korupcji i lobbingowi poprzez audyty, a w razie wykrycia nieprawidłowości niezwłocznie zgłasza je organom ścigania i Prokuraturze.

Art. 204.

1. Najwyższa Izba Kontroli przedkłada Sejmowi:

- 1) analizę wykonania budżetu państwa i założeń polityki pieniężnej,
- 2) opinię w przedmiocie absolutorium dla Rady Ministrów,
- 3) informacje o wynikach kontroli, wnioski i wystąpienia, określone w ustawie.

2. Najwyższa Izba Kontroli przedstawia Sejmowi coroczne sprawozdanie

ze swojej działalności.

1. Najwyższa Izba Kontroli przedkłada do zatwierdzenia na corocznym posiedzeniu jawnym Prezydentowi Polski Rzeczypospolitej i Zgromadzeniu Narodowemu:

- 1) analizę założeń polityki pieniężnej i wykonania budżetu państwa,**
- 2) informacje o wynikach kontroli, wnioski i wystąpienia, określone w ustawie,**
- 3) roczny plan pracy,**
- 4) sprawozdanie ze swojej działalności za poprzedni rok,**
- 5) raport z audytów działania poszczególnych służb państwowych,**
- 6) opinię w przedmiocie absolutorium dla Rady Ministrów.**

Art. 205.

1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli jest powoływany przez Sejm za zgodą Senatu na 6 lat i może być ponownie powołany tylko raz.

2. Prezes Najwyższej Izby Kontroli nie może zajmować innego stanowiska, z wyjątkiem stanowiska profesora szkoły wyższej, ani wykonywać innych zajęć zawodowych.

3. Prezes Najwyższej Izby Kontroli nie może należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej nie dającej się pogodzić z godnością jego urzędu.

1. Najwyższa Izba Kontroli składa się z przewodniczącego, dwóch zastępców przewodniczącego i dyrektorów generalnych odpowiednich do przeprowadzenia kontroli poszczególnych ministerstw, desygnowanych w wyniku wyborów powszechnych spoza grona posłów i senatorów, oraz asygnowanych przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej na pięcioletnią kadencję. Wszyscy Przedstawiciele w służbie Najwyższej Izby Kontroli powinni mieć kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska kontrolera w danej dziedzinie, które mogą zajmować dwukrotnie.

2. Przewodniczącym Najwyższej Izby Kontroli jest Pierwszy Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

3. Przedstawiciele powołani do Najwyższej Izby Kontroli składają przed Zgromadzeniem Narodowym następujące ślubowanie:

„Obejmując z woli Obywateli służbę w Najwyższej Izbie Kontroli, tą uroczystą przysięgą zobowiązuję się, że rzetelnie i sumiennie dochowam wierności w przestrzeganiu postanowień Konstytucji, oraz będę niezłomnie strzegł legalności, gospodarności, celowości i rzetelności działania całego aparatu państwowego, samorządowego i gospodarczego oraz działalności indywidualnej a także godności mieszkańców Polski Rzeczypospolitej, niepodległości i bezpieczeństwa Państwa, a dobro oraz pomyślność Ojczyzny i jej mieszkańców będą dla mnie zawsze najwyższym nakazem.

Mam w sobie dość siły i wytrwałości by wypełnić to ślubowanie”

4. Odmowa złożenia ślubowania oznacza odrzucenie służby.

5. Przedstawiciele Najwyższej Izby Kontroli nie mogą zajmować innego stanowiska.

6. Przedstawiciele Najwyższej Izby Kontroli nie mogą należeć do żadnej grupy politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej i gospodarczej.

Art. 206.

Prezes Najwyższej Izby Kontroli nie może być bez uprzedniej zgody Sejmu pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności. Prezes Najwyższej Izby Kontroli nie może być zatrzymany lub aresztowany, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa i jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Marszałka Sejmu, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

Przedstawiciel Najwyższej Izby Kontroli nie może być bez uprzedniej akceptacji Zgromadzenia Narodowego pociągnięty do odpowiedzialności

karnej ani pozbawiony wolności. Przedstawiciel Najwyższej Izby Kontroli nie może być zatrzymany lub aresztowany, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa, lub gdy jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, który może nakazać zwolnienie zatrzymanego po zbadaniu sprawy.

Art. 207.

Organizację oraz tryb działania Najwyższej Izby Kontroli określa ustawa.

1. Całość organizacji oraz tryb działania Najwyższej Izby Kontroli w oparciu o art. 34 (status mieszkańca), art. 103 (rozłączność służb), art. 144 ust. 3 (wniosek ws. kontroli), art. 146. (raport stanu Państwa) art. 191-192 (wniosek ws. kontroli) oraz art. 202-207 (działanie NIK) i art. 226 (audyt NIK) określa ustawa.

2. W przypadku wniesienia przez mieszkańca Polski Rzeczypospolitej wniosku ws. kontroli w zakresie kompetencji NIK, ten musi podjąć odpowiednie działanie. Odpowiedź musi nastąpić w ciągu 30 dni, resztę opisuje Ustawa.

Rzecznik Praw Obywatelskich

Rzecznik Praw Człowieka w Polsce

Art. 208.

1. Rzecznik Praw Obywatelskich stoi na straży wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji oraz w innych aktach normatywnych.

2. Zakres i sposób działania Rzecznika Praw Obywatelskich określa ustawa.

1. Rzecznik Praw Człowieka w Polsce Rzeczypospolitej (dalej

Rzecznik Praw Człowieka) w oparciu o art. 7 i zgodnie z art. 30 oraz art. 32 stoi na straży zdrowia i życia, pracy, miłości, wolności, sprawiedliwości i równości wszystkich mieszkańców Polski.

2. Zakres i sposób działania Rzecznika Praw Człowieka oparte na art. 30 - 87 oraz art. 208 - 212 określa ustawa.

Art. 209.

1. Rzecznik Praw Obywatelskich jest powoływany przez Sejm za zgodą Senatu na 5 lat.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich nie może zajmować innego stanowiska, z wyjątkiem stanowiska profesora szkoły wyższej, ani wykonywać innych zajęć zawodowych.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich nie może należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej nie dającej się pogodzić z godnością jego urzędu.

1. Rzecznik Praw Człowieka jest powoływany przez Sejm za zgodą Senatu na 5 lat.

2. Rzecznik Praw Człowieka nie może zajmować innego stanowiska ani wykonywać innych zajęć zawodowych.

3. Rzecznik Praw Człowieka nie może należeć do żadnej grupy politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej i gospodarczej.

Art. 210.

Rzecznik Praw Obywatelskich jest w swojej działalności niezawisły, niezależny od innych organów państwowych i odpowiada jedynie przed Sejmem na zasadach określonych w ustawie.

Rzecznik Praw Człowieka jest w swojej działalności niezawisły, niezależny od innych organów państwowych i odpowiada jedynie przed Zgromadzeniem Narodowym i Prezydentem Polski Rzeczypospolitej.

Art. 211.

Rzecznik Praw Obywatelskich nie może być bez uprzedniej zgody Sejmu pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności. Rzecznik Praw Obywatelskich nie może być zatrzymany lub aresztowany, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa i jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Marszałka Sejmu, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

Rzecznik Praw Człowieka może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej lub pozbawiony wolności bez uprzedniej zgody Prezydenta Polski Rzeczypospolitej i Zgromadzenia Narodowego. Rzecznik Praw Człowieka może być zatrzymany lub aresztowany jedynie w okolicznościach ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa i jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Prezydenta Polski, który może nakazać zwolnienie zatrzymanego po zbadaniu sprawy.

Art. 212.

Rzecznik Praw Obywatelskich corocznie informuje Sejm i Senat o swojej działalności oraz o stanie przestrzegania wolności i praw człowieka i obywatela.

Rzecznik Praw Człowieka co kwartał informuje na posiedzeniu jawnym Prezydenta Polski Rzeczypospolitej i Zgromadzenie Narodowe o swojej działalności oraz o stanie przestrzegania równości prawa wobec mieszkańców Polski.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji

Cywilna Rada Medialna

Art. 213.

1. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji stoi na straży wolności słowa, prawa do informacji oraz interesu publicznego w radiofonii i telewizji.

2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wydaje rozporządzenia, a w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały.

1. Cywilna Rada Medialna będąca własność społeczeństwa reprezentuje mieszkańców Polski w ramach Systemu Komunikacji Społecznej, który obejmuje koordynację współdziałania w tym komunikacji między wszystkimi mediami a każdym mieszkańcem. System ten funkcjonuje, jako struktura niezależna od służb państwowych. Kształt oraz szczegółowe zasady działania Systemu Komunikacji Społecznej, w tym definicje i klasyfikacja mediów, są określone w odrębnej ustawie.

2. Cywilna Rada Medialna stoi na straży powszechnego i bezpiecznego dostępu do wszystkich mediów, niezależnie od ich rodzaju, regulowanych zgodnie z ustawą. Sprawy obronności wyłączone z tego dostępu określają przepisy odrębnej ustawy.

3. Aby zapewnić zgodność działań dystrybutorów mediów z zapisami Konstytucji i ustaw, Cywilna Rada Medialna udziela im koncesji na prowadzenie działalności. Każda umowa dotycząca koncesji lub zmiany w systemie komunikacyjnym musi zostać poddana referendum na poziomie, którego sprawa dotyczy (lokalnym, regionalnym lub ogólnokrajowym), a jej wynik jest wiążący.

4. Cywilna Rada Medialna wydaje rozporządzenia dotyczące funkcjonowania mediów oraz podejmuje uchwały w sprawach indywidualnych, mając na celu ochronę interesu społecznego.

Zobacz hasło MEDIA w Słowniku konstytucyjnym

Art. 214.

1. Członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji są powoływani przez Sejm, Senat i Prezydenta Rzeczypospolitej.

2. Członek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nie może należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej nie dającej się pogodzić z godnością pełnionej funkcji.

1. Cywilna Rada Medialna składa się z przewodniczącego, 2 zastępców przewodniczącego i radców generalnych, wyłonionych spoza grona posłów i senatorów na drodze referendum ogólnonarodowego oraz powołanych przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej i Zgromadzenie Narodowe. Dopuszcza się wyznaczenie rodowitych obywateli na Radnych do Cywilna Rada Medialna , przez obywateli mających bierne prawo wyborcze, którzy uzyskali po 100 podpisów, ze wszystkich województw, popierających ich kandydatury. Wszyscy zatrudnieni w służbie Cywilna Rada Medialna powinni mieć kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska radnego w danej dziedzinie mediów, a radcowie generalni kompetencje w zakresie działalności ministerstwa które reprezentują. Członkowie Cywilna Rada Medialna są powoływani na trzyletnią kadencję. Mogą być powoływani dwukrotnie.

2. Przewodniczącym Cywilnej Rady Medialnej jest Pierwszy Prezes Cywilnej Rady Medialnej .

3. Przedstawiciele Cywilnej Rady Medialnej nie mogą zajmować innego stanowiska.

4. Przedstawiciele Cywilnej Rady Medialnej nie mogą należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej lub gospodarczej.

Art. 215.

Zasady i tryb działania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, jej organizację oraz szczegółowe zasady powoływania jej członków określa ustawa.

Zasady i tryb działania Cywilnej Rady Medialnej, jej organizację oraz szczegółowe zasady powoływania jej członków, w oparciu o art. 62, art. 104, art. 125, oraz art. 213 - 215 określa ustawa.

Rozdział X FINANSE PUBLICZNE

Art. 216.

1. Środki finansowe na cele publiczne są gromadzone i wydatkowane w sposób określony w ustawie.

2. Nabywanie, zbywanie i obciążanie nieruchomości, udziałów lub akcji oraz emisja papierów wartościowych przez Skarb Państwa, Narodowy Bank Polski lub inne państwowe osoby prawne następuje na zasadach i w trybie określonych w ustawie.

3. Ustanowienie monopolu następuje w drodze ustawy.

4. Zaciąganie pożyczek oraz udzielanie gwarancji i poręczeń finansowych przez państwo następuje na zasadach i w trybie określonych w ustawie.

5. Nie wolno zaciągać pożyczek lub udzielać gwarancji i poręczeń finansowych, w następstwie których państwowy dług publiczny przekroczy 3/5 wartości rocznego produktu krajowego brutto. Sposób obliczania wartości rocznego produktu krajowego brutto oraz państwowego długu publicznego określa ustawa.

1. W oparciu o art. 20, art. 24 i art. 76 Polska chroni działalności gospodarcze i usługowe, oraz służy wsparciem w uzyskiwaniu przez mieszkańców środków finansowych dla trwałego i godnego zaspakajania ich osobistych potrzeb dobrami materialnymi i niematerialnymi. Państwo otacza mecenatem w postaci środków finansowych wybitne jednostki, które działają w imieniu Polski oraz na korzyść Narodu. Kryteria i sposoby realizacji tego zadania określa Ustawa Budżetowa.

2. Przychód z produkcji dóbr materialnych jest dystrybuowany na podstawie art. 64-76 za pośrednictwem środków finansowych gromadzonych i wydatkowanych w sposób określony w ustawie.

3. Środki finansowe na cele państwowe (publiczne / budżetowe) muszą być gromadzone i wydatkowane jedynie w sposób określony w Ustawie Budżetowej, jednakże wszystkim Przedstawicielom będącym w

czynnej służbie państwowej zapewnia się godziwe warunki pracy i wynagrodzenie odpowiadające proporcjonalnie budżetowi państwa, zależne od zakresu obowiązków, odpowiedzialności i ich wykonania.

4. Państwo jedynie w celu realizowania zapisów ust. 1 i 2 ma możliwość nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości, udziałów lub akcji oraz emisji papierów wartościowych na zasadach i w trybie określonych w ustawie.

5. Ustanowienie monopolu następuje w oparciu o ust. 1 i 3 oraz zgodnie z art. 213 i wolą Narodu wyrażoną w referendum ogólnokrajowym.

6. Państwo jedynie w celu realizowania zapisów ust. 1 i 3 ma możliwość zaciągania nieoprocentowanych pożyczek oraz udzielania gwarancji i poręczeń finansowych na zasadach i w trybie określonych w ustawie.

7. Dopuszcza się realizację zapisów ust. 4 i 6, jeśli w ich przewidywanym wyniku państwowy dług publiczny zmaleje o minimum 3/100 wartości rocznego produktu krajowego netto. Sposób obliczania wartości rocznego produktu krajowego brutto/netto oraz państwowego długu publicznego określa ustawa.

8. Oficjalne rezerwy metali szlachetnych Polski Rzeczypospolitej, w szczególności złota, stanowią nienaruszalne dobro wspólne i muszą być przechowywane wyłącznie na terytorium Polski, w instytucjach państwowych – w skarbcach Narodowego Banku Polskiego oraz jego filii wojewódzkich, zgodnie z zasadą rozproszenia strategicznego.

9. Zakazuje się sprzedaży, zastawu, depozytu zagranicznego lub jakiegokolwiek formy wywozu złota narodowego poza granice Polski pod jakąkolwiek formą. Każdy, kto dopuszcza się wyprowadzenia złota narodowego, podlega odpowiedzialności za zdradę stanu w rozumieniu art. 44.

10. Narodowy Bank Polski prowadzi obowiązkowo filię w każdym

Województwie, wyposażoną w lokalne rezerwy złota proporcjonalne do liczby mieszkańców, w celu zapewnienia bezpieczeństwa finansowego w sytuacjach kryzysowych lub konfliktowych oraz minimalizowania ryzyka utraty w razie konfliktu zbrojnego, napaści obcych wojsk i służb lub sabotażu.

11. Każdy Rodowity Obywatel Polski, którego status został potwierdzony zgodnie z art. 34, otrzymuje jedną uncję złota jako osobistą rezerwę narodową i swój udział w narodowym zasobie oraz majątku wspólnym. Złoto to stanowi jego własność osobistą i podlega dziedziczeniu.

12. Każdy nieletni Rodak, od chwili urodzenia i uzyskania Karty Rodaka, otrzymuje jedną uncję złota, przechowywaną w depozycie przez rodziców do osiągnięcia pełnoletności. W przypadku śmierci nieletniego przed 18. rokiem życia, uncja ta przepada na rzecz Skarbu Państwa.

13. Złoto przekazane Rodakom stanowi ich osobistą i nienaruszalną własność i nie może być przedmiotem roszczeń i zajęć ze strony instytucji finansowych, komorniczych ani państw obcych.

14. Skarb Państwa ma obowiązek systematycznego zwiększania oficjalnych rezerw metali szlachetnych przechowywanych wyłącznie na terytorium Polski, w rozproszeniu regionalnym. Wydatki na ten cel nie mogą naruszać limitów deficytu budżetowego, a Państwo może nabywać metale szlachetne wyłącznie w celu zwiększenia rezerw strategicznych.

15. Polska Rzeczpospolita zakazuje wszelkich form ekonomicznej presji, wyzysku, lichwiarstwa oraz działań prowadzących do podporządkowania mieszkańców lub Państwa interesom korporacyjnych systemów finansowych, w tym banków krajowych i zagranicznych, zgodnie z zasadą zakazu ekonomicznej ingerencji. Żaden podmiot finansowy nie może wywierać wpływu na politykę Państwa, jego suwerenność, majątek narodowy lub bezpieczeństwo ekonomiczne mieszkańców.

Art. 217.

Nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

1. Wyłączne prawo nakładania podatków, innych danin publicznych, określania podmiotów, przedmiotów opodatkowania oraz stawek podatkowych, a także ustanawiania zasad przyznawania ulg i zwolnień przysługuje Państwu w drodze ustawy, opartej na sztywnych granicach określonych w art. 84. Autonomiczne regiony i samorządy mogą nakładać podatki i opłaty lokalne wyłącznie na podstawie i w głąb upoważnień zawartych w ustawie państwowej, w wymiarze nieprzekraczającym łącznie 10% dochodów danego gospodarstwa domowego, po uprzednim zatwierdzeniu w lokalnym referendum.

2. Złoto narodowe, rezerwy strategiczne oraz prywatne zasoby kruszcowe Rodaków, przechowywane, wydawane i odkupywane zgodnie z art. 34 oraz art. 227, bezwzględnie nie podlegają żadnym podatkom, daninom, cłom ani obciążeniom publicznym na terytorium Rzeczypospolitej

Art. 218.

Organizację Skarbu Państwa oraz sposób zarządzania majątkiem Skarbu Państwa określa ustawa.

Organizację Skarbu Państwa oraz sposób zarządzania majątkiem Skarbu Państwa w oparciu o Konstytucję określa Ustawa Budżetowa.

Art. 219.

1. Sejm uchwała budżet państwa na rok budżetowy w formie ustawy budżetowej.

2. Zasady i tryb opracowania projektu budżetu państwa, stopień jego

szczegółowości oraz wymagania, którym powinien odpowiadać projekt ustawy budżetowej, a także zasady i tryb wykonywania ustawy budżetowej określa ustawa.

3. W wyjątkowych przypadkach dochody i wydatki państwa w okresie krótszym niż rok może określać ustawa o prowizorium budżetowym. Przepisy dotyczące projektu ustawy budżetowej stosuje się odpowiednio do projektu ustawy o prowizorium budżetowym.

4. Jeżeli ustawa budżetowa albo ustawa o prowizorium budżetowym nie weszły w życie w dniu rozpoczęcia roku budżetowego, Rada Ministrów prowadzi gospodarkę finansową na podstawie przedłożonego projektu ustawy.

1. Rada Ministrów przedkłada Sejmowi projekt budżetu państwa na rok budżetowy w formie Projektu Ustawy Budżetowej spełniającej zapisy art. 216-218. Sejm uchwala budżet państwa na rok budżetowy w formie Ustawy Budżetowej.

2. Zasady i tryb opracowania projektu budżetu państwa, stopień jego szczegółowości oraz wymagania, którym powinien odpowiadać projekt ustawy budżetowej, a także zasady i tryb wykonywania ustawy budżetowej zgodnie z art. 121, art. 122, art. 216-218 oraz art. 224 określa ustawa.

3. W oparciu o art. 216-218 w stanach nadzwyczajnych (za art. 228) dochody i wydatki państwa w okresie krótszym niż rok może określać ustawa o prowizorium budżetowym. Przepisy dotyczące projektu ustawy budżetowej stosuje się odpowiednio do projektu ustawy o prowizorium budżetowym. Środki przewidziane w tej ustawie powinny być kierowane w pierwszym rzędzie do osób i regionów najbardziej poszkodowanych.

4. Jeżeli ustawa budżetowa albo ustawa o prowizorium budżetowym nie weszły w życie w dniu rozpoczęcia roku budżetowego, Prezydent Polski Rzeczypospolitej ma obowiązek rozpisać ponowne wybory do Sejmu.

Art. 220.

1. Zwiększenie wydatków lub ograniczenie dochodów planowanych przez Radę Ministrów nie może powodować ustalenia przez Sejm większego deficytu budżetowego niż przewidziany w projekcie ustawy budżetowej.

2. Ustawa budżetowa nie może przewidywać pokrywania deficytu budżetowego przez zaciąganie zobowiązania w centralnym banku państwa.

1. W oparciu o art. 216 i art. 217 zwiększenie wydatków lub ograniczenie dochodów planowanych przez Radę Ministrów nie może powodować większego deficytu budżetowego niż przewidziany w projekcie Ustawy Budżetowej.

2. W oparciu o art. 216 ust. 6 Ustawa Budżetowa może przewidywać pokrycie deficytu budżetowego przez zaciąganie zobowiązań tylko w Spółkach Skarbu Państwa.

3. Skarb Państwa ma obowiązek systematycznego zwiększania oficjalnych rezerw metali szlachetnych, w szczególności złota, które musi być przechowywane wyłącznie na terytorium Polski i rozproszone pomiędzy filie NBP zgodnie z art. 216, przy czym wydatki na ten cel nie mogą naruszać limitów deficytu budżetowego, o których mowa w ust. 1. Szczegółowe zasady zarządzania tymi rezerwami oraz dopuszczalne formy ich pomnażania określa ustawa.

4. W celu realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 3, organy zarządzające rezerwami mają konstytucyjny nakaz fizycznego przechowywania oficjalnych rezerw metali szlachetnych wyłącznie na terytorium Polski, w strukturze rozproszonej, zgodnie z zasadami określonymi w art. 216 i art. 227.

5. Rezerwy złota oraz strategiczne zasoby finansowe państwa muszą być zabezpieczone geograficznie i proceduralnie w sposób uniemożliwiający ich przejęcie, zablokowanie lub zamrożenie przez obce państwa, organizacje międzynarodowe lub zagraniczne banki.

Art. 221.

Inicjatywa ustawodawcza w zakresie ustawy budżetowej, ustawy o prowizorium budżetowym, zmiany ustawy budżetowej, ustawy o zaciąganiu długu publicznego oraz ustawy o udzielaniu gwarancji finansowych przez państwo przysługuje wyłącznie Radzie Ministrów.

Inicjatywa ustawodawcza w zakresie Ustawy Budżetowej, Ustawy o Prowizorium Budżetowym, zmiany Ustawy Budżetowej, Ustawy o Zaciąganiu Długu Publicznego Oraz Ustawy o Udzielaniu Gwarancji Finansowych przez państwo przysługuje wyłącznie Radzie Ministrów.

Art. 222.

Rada Ministrów przedkłada Sejmowi najpóźniej na 3 miesiące przed rozpoczęciem roku budżetowego projekt ustawy budżetowej na rok następny. W wyjątkowych przypadkach możliwe jest późniejsze przedłożenie projektu.

1. Rada Ministrów przedkłada Sejmowi najpóźniej na 2 miesiące przed rozpoczęciem roku budżetowego Projekt Ustawy Budżetowej na rok następny. W wyjątkowych przypadkach możliwe jest późniejsze przedłożenie projektu, lecz nie może przekroczyć dnia zakończenia roku budżetowego.

2. Sejm może w ciągu 7 dni od dnia otrzymania Projektu Ustawy Budżetowej przedłożyć uwagi do projektu, które po wprowadzeniu poprawek przez Radę Ministrów muszą być ponownie przedłożone Sejmowi. Sejm w przypadku braku uwag przestawia Ustawę Budżetową do akceptacji przez Senat. Rada Ministrów ma 7 dni na wprowadzenie poprawek.

Art. 223.

Senat może uchwalić poprawki do ustawy budżetowej w ciągu 20 dni od dnia przekazania jej Senatowi.

1. Senat może uchwalić poprawki do ustawy budżetowej w ciągu 7 dni

od dnia jej otrzymania. Senat w przypadku braku uwag przedkłada Ustawę Budżetową do jej asygnaty Prezydenta Polski Rzeczypospolitej w oparciu o art. 121, art. 122 oraz art. 224.

2. Jednocześnie Senat ma obowiązek sprawdzić zgodność Ustaw Budżetowej i o Prowizorium Budżetowym z Konstytucją przed przekazaniem jej do Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, Senat orzeka w tej sprawie nie później niż w ciągu 7 dni od dnia otrzymania.

Art. 224.

1. Prezydent Rzeczypospolitej podpisuje w ciągu 7 dni ustawę budżetową albo ustawę o prowizorium budżetowym przedstawioną przez Marszałka Sejmu. Do ustawy budżetowej i ustawy o prowizorium budżetowym nie stosuje się przepisu art. 122 ust. 5.

2. W przypadku zwrócenia się Prezydenta Rzeczypospolitej do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy budżetowej albo ustawy o prowizorium budżetowym przed jej podpisaniem, Trybunał orzeka w tej sprawie nie później niż w ciągu 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku w Trybunale.

1. Prezydent Polski Rzeczypospolitej ma obowiązek rozpisać bezprogowe, ogólnonarodowe Referendum w sprawie Ustawy Budżetowej, wynik jest wiążący.

2. Prezydent Polski Rzeczypospolitej podpisuje w ciągu 7 dni Ustawę Budżetową albo Ustawę o Prowizorium Budżetowym przedstawioną przez Marszałka Sejmu i zatwierdzoną we wiążącym referendum.

Art. 225.

Jeżeli w ciągu 4 miesięcy od dnia przedłożenia Sejmowi projektu ustawy budżetowej nie zostanie ona przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej do podpisu, Prezydent Rzeczypospolitej może w ciągu 14 dni zarządzić skrócenie kadencji Sejmu.

Jeżeli w ciągu 1 miesiąca od dnia przedłożenia Projektu Ustawy Budżetowej nie zostanie ona przedstawiona Prezydentowi Polski Rzeczypospolitej do podpisu, Prezydent musi w ciągu 3 dni zarządzić nowe wybory do Sejmu.

Art. 226.

1. Rada Ministrów w ciągu 5 miesięcy od zakończenia roku budżetowego przedkłada Sejmowi sprawozdanie z wykonania ustawy budżetowej wraz z informacją o stanie zadłużenia państwa.

2. Sejm rozpatruje przedłożone sprawozdanie i po zapoznaniu się z opinią Najwyższej Izby Kontroli podejmuje, w ciągu 90 dni od dnia przedłożenia Sejmowi sprawozdania, uchwałę o udzieleniu lub o odmowie udzielenia Radzie Ministrów absolutorium.

1. Rada Ministrów w ciągu 1 miesiąca od zakończenia roku budżetowego przedkłada Sejmowi sprawozdanie z wykonania ustawy budżetowej wraz z informacją o stanie finansowym państwa.

2. Sejm rozpatruje przedłożone sprawozdanie i po zapoznaniu się z opinią po audycie Najwyższej Izby Kontroli podejmuje, w ciągu 30 dni od dnia przedłożenia Sejmowi sprawozdania, uchwałę o udzieleniu absolutorium Radzie Ministrów. W przypadku wskazanych przez Sejm wszelkich rozbieżności między sprawozdaniem i audytem, wskazanych przez Sejm, Rada Ministrów jest zobowiązana do korekty wszystkich rozbieżności w ciągu 7 dni.

Art. 227.

. Centralnym bankiem państwa jest Narodowy Bank Polski. Przysługuje mu wyłączne prawo emisji pieniądza oraz ustalania i realizowania polityki pieniężnej. Narodowy Bank Polski odpowiada za wartość polskiego pieniądza.

2. Organami Narodowego Banku Polskiego są: Prezes Narodowego

Banku Polskiego, Rada Polityki Pieniężnej oraz Zarząd Narodowego Banku Polskiego.

3. Prezes Narodowego Banku Polskiego jest powoływany przez Sejm na wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej na 6 lat.

4. Prezes Narodowego Banku Polskiego nie może należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej nie dającej się pogodzić z godnością jego urzędu.

5. W skład Rady Polityki Pieniężnej wchodzi Prezes Narodowego Banku Polskiego jako przewodniczący oraz osoby wyróżniające się wiedzą z zakresu finansów, powoływane na 6 lat, w równej liczbie przez Prezydenta Rzeczypospolitej, Sejm i Senat.

6. Rada Polityki Pieniężnej ustala corocznie założenia polityki pieniężnej i przedkłada je do wiadomości Sejmowi równocześnie z przedłożeniem przez Radę Ministrów projektu ustawy budżetowej. Rada Polityki Pieniężnej, w ciągu 5 miesięcy od zakończenia roku budżetowego, składa Sejmowi sprawozdanie z wykonania założeń polityki pieniężnej.

7. Organizację i zasady działania Narodowego Banku Polskiego oraz szczegółowe zasady powoływania i odwoływania jego organów określa ustawa.

1. Centralnym bankiem państwa jest Narodowy Bank Polski. Posiada on obowiązkowe filie w każdym Województwie, wyposażone w lokalne skarbcze rezerw zdolne do bezpiecznego przechowywania części rezerw złota i metali szlachetnych, zapewniające ciągłość działania państwa w sytuacjach nadzwyczajnych.

2. Narodowy Bank Polski posiada wyłączne i nienaruszalne prawo produkcji i emisji pieniądza krajowego, a także wyłączny monopol na produkcję, bicie, oparcie kruszcowe oraz emisję walut regionalnych dla poszczególnych województw, zgodnie z art. 15 ust. 4. Emisja waluty regionalnej jest technicznym i prawnym obowiązkiem NBP na wniosek samorządu województwa zatwierdzony w lokalnym referendum, przy

czym wielkość tej emisji jest ściśle limitowana wartością rezerw złota fizycznie zdeponowanych w danym Skarbcu Wojewódzkim. Rodacy w drodze regionalnego referendum decydują o uruchomieniu i wolumenie obiegowym tej waluty, a NBP gwarantuje nienaruszalność jej parytetu i chroni ją przed zewnętrzną spekulacją. Rada Ministrów, Narodowy Bank Polski oraz właściwe Skarby Wojewódzkie odpowiadają solidarnie za wartość polskiego pieniądza i powiązanych z nim walut regionalnych.

3. Organami Narodowego Banku Polskiego są: Prezes Narodowego Banku Polskiego, Rada Polityki Pieniężnej oraz Zarząd Narodowego Banku Polskiego.

4. Prezes Narodowego Banku Polskiego jest powoływany przez Zgromadzenie Narodowe na wniosek Prezydenta Polski Rzeczypospolitej na okres 4 lat.

5. Prezes Narodowego Banku Polskiego nie może należeć do żadnej grupy politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej, czy gospodarczej.

6. W skład Rady Polityki Pieniężnej wchodzi Prezes Narodowego Banku Polskiego jako przewodniczący oraz osoby wyróżniające się kompetencjami z zakresu finansów, powoływane na okres 6 lat, w liczbie 9: po 3 osoby wyznaczone przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, Sejm i Senat, a zatwierdzane przez Zgromadzenie Narodowe.

7. Na podstawie audytu Najwyższej Izby Kontroli, absolutorium ustawy budżetowej Rady Ministrów i zatwierdzonej przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej ustawy budżetowej, Rada Polityki Pieniężnej ustala corocznie założenia polityki pieniężnej i przedkłada je do wiadomości Zgromadzeniu Narodowemu. Rada Polityki Pieniężnej, w ciągu 3 miesięcy od zakończenia roku budżetowego, składa Prezydentowi i Zgromadzeniu Narodowemu sprawozdanie z wykonania założeń polityki pieniężnej.

8. Narodowy Bank Polski ma konstytucyjny obowiązek

utrzymywania rozproszonej, wojewódzkiej struktury rezerw, tak aby w razie konfliktu zbrojnego, napaści, presji zewnętrznej lub sabotażu nie istniała możliwość przejęcia całości państwowych zasobów przez wroga lub podmioty trzecie. Filie wojewódzkie NBP są bezpośrednio odpowiedzialne za lokalne bezpieczeństwo rezerw, ich dystrybucję oraz natychmiastową mobilizację zasobów w razie zagrożenia państwa. Złoto narodowe zgromadzone w Skarbcu Wojewódzkim stanowi nienaruszalne i wyłączone zabezpieczenie dla wyemitowanej na danym terytorium waluty regionalnej i nie może zostać scentralizowane ani przesunięte bez zgody mieszkańców wyrażonej w lokalnym referendum.

9. Bezwzględnie zakazuje się lokowania państwowych zasobów złota i metali szlachetnych w bankach zagranicznych, a także zawierania jakichkolwiek międzynarodowych umów depozytowych, powierniczych lub zabezpieczających poza granicami Polski. Całość strategicznych rezerw narodowych musi fizycznie znajdować się na terytorium Rzeczypospolitej.

10. Rezerwy złota oraz metali szlachetnych jako dobro strategiczne państwa podlegają bezwzględnej ochronie i obronie fizycznej ze strony Sił Obronnych Polski Rzeczypospolitej.

11. Wszelkie decyzje dotyczące przemieszczania złota oraz metali szlachetnych między skarbcami wojewódzkimi wymagają uprzedniej zgody Senatu oraz jawnego, natychmiastowego wpisu do ogólnodostępnego rejestru publicznego.

12. Organizację i zasady działania Narodowego Banku Polskiego oraz szczegółowe zasady powoływania i odwoływania jego organów na podstawie art. 103 (rozłączność służby), art. 144 (powołanie prezesa NBP), art. 203 (kontrola NIK) oraz art. 216 (finanse państwa) określa ustawa.

Rozdział XI STANY NADZWYCZAJNE

Art. 228.

1. W sytuacjach szczególnych zagrożeń, jeżeli zwykłe środki konstytucyjne są niewystarczające, może zostać wprowadzony odpowiedni stan nadzwyczajny: stan wojenny, stan wyjątkowy lub stan klęski żywiołowej.

2. Stan nadzwyczajny może być wprowadzony tylko na podstawie ustawy, w drodze rozporządzenia, które podlega dodatkowemu podaniu do publicznej wiadomości.

3. Zasady działania organów służby publicznej oraz zakres, w jakim mogą zostać ograniczone wolności i prawa człowieka i obywatela w czasie poszczególnych stanów nadzwyczajnych, określa ustawa.

4. Ustawa może określić podstawy, zakres i tryb wyrównywania strat majątkowych wynikających z ograniczenia w czasie stanu nadzwyczajnego wolności i praw człowieka i obywatela.

5. Działania podjęte w wyniku wprowadzenia stanu nadzwyczajnego muszą odpowiadać stopniowi zagrożenia i powinny zmierzać do jak najszybszego przywrócenia normalnego funkcjonowania państwa.

6. W czasie stanu nadzwyczajnego nie mogą być zmienione: Konstytucja, ordynacje wyborcze do Sejmu, Senatu i organów samorządu terytorialnego, ustawa o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej oraz ustawy o stanach nadzwyczajnych.

7. W czasie stanu nadzwyczajnego oraz w ciągu 90 dni po jego zakończeniu nie może być skrócona kadencja Sejmu, przeprowadzone referendum ogólnonarodowe, nie mogą być przeprowadzane wybory do Sejmu, Senatu, organów samorządu terytorialnego oraz wybory Prezydenta Rzeczypospolitej, a kadencje tych organów ulegają odpowiedniemu przedłużeniu. Wybory do organów samorządu terytorialnego są możliwe tylko tam, gdzie nie został wprowadzony stan nadzwyczajny.

1. W oparciu o art. 38 ust. 2 i art. 68, art. 76 w sytuacjach szczególnych zagrożeń, jeżeli zwykłe środki konstytucyjne są niewystarczające, może zostać wprowadzony lokalnie lub ogólnonarodowo odpowiedni stan nadzwyczajny: klęski żywiołowe, stan wyjątkowy, stan wojenny (obronny).

2. Stan nadzwyczajny może być wprowadzony tylko na podstawie ustawy, w drodze rozporządzenia, które podlega dodatkowemu podaniu do publicznej wiadomości. Każde użycie wojska w granicach państwa do innych czynności niż obrona granic jest wprowadzeniem stanu obrony narodowej.

3. Zasady działania organów służby publicznej oraz zakres, w jakim mogą zostać ograniczone prawa mieszkańca w czasie poszczególnych stanów nadzwyczajnych, zgodnie z art. 38 - 40 określa ustawa.

4. Podstawy, zakres i tryb wyrównywania strat majątkowych wynikających z ograniczenia praw mieszkańca w czasie stanu nadzwyczajnego określa ustawa.

5. Działania podjęte w wyniku wprowadzenia stanu nadzwyczajnego muszą odpowiadać stopniowi zagrożenia i powinny zmierzać do jak najbezpieczniejszego i trwałego przywrócenia efektywnego funkcjonowania gospodarstw domowych, w tym rolniczych.

6. W czasie stanu nadzwyczajnego nie mogą być zmienione: Konstytucja, ordynacje wyborcze do Sejmu, Senatu i organów samorządu terytorialnego, ustawa o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej oraz ustawy o stanach nadzwyczajnych.

7. W czasie stanu nadzwyczajnego oraz w ciągu 30 dni po jego zakończeniu nie może być skrócona kadencja Sejmu, przeprowadzone referendum, nie mogą być przeprowadzane wybory do Sejmu, Senatu, organów samorządu terytorialnego oraz wybory Prezydenta Polski Rzeczypospolitej, a kadencje tych organów ulegają odpowiedniemu przedłużeniu. Wybory do organów samorządu terytorialnego są możliwe

tylko tam, gdzie nie został wprowadzony stan nadzwyczajny.

8. W razie stanu wojennego wszyscy pracownicy służ cywilnych, publicznych i państwowych mają obowiązek w pierwszej kolejności zgłosić się do odpowiednich wojskowych jednostek poborowych, celem poboru.

9. W czasie stanu nadzwyczajnego Polska Rzeczypospolita działa zgodnie z zasadą powstrzymania się od groźby lub użycia siły oraz zobowiązaniem do pokojowego rozwiązywania sporów, zgodnie z prawem międzynarodowym

Art. 229.

W razie zewnętrznego zagrożenia państwa, zbrojnej napaści na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub gdy z umowy międzynarodowej wynika zobowiązanie do wspólnej obrony przeciwko agresji, Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów może wprowadzić stan wojenny na części albo na całym terytorium państwa.

W razie zagrożenia państwa, napaści obcych sił na terytorium Polski Rzeczypospolitej lub gdy z umowy międzynarodowej wynika zobowiązanie do wspólnego działania przeciwko zagrożeniom lub/i napaści, Prezydent Polski Rzeczypospolitej musi na wniosek Rady Ministrów wprowadzić stan wojenny (obrony narodowej) na części albo na całym terytorium państwa.

Art. 230.

1. W razie zagrożenia konstytucyjnego ustroju państwa, bezpieczeństwa obywateli lub porządku publicznego, Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów może wprowadzić, na czas oznaczony, nie dłuższy niż 90 dni, stan wyjątkowy na części albo na całym terytorium państwa.

2. Przedłużenie stanu wyjątkowego może nastąpić tylko raz, za zgodą Sejmu i na czas nie dłuższy niż 60 dni.

W razie zagrożenia konstytucyjnego ustroju państwa, bezpieczeństwa mieszkańców lub porządku publicznego, Prezydent Polski Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów musi wprowadzić stan wyjątkowy na części albo na całym terytorium państwa. Koniec stanu wyjątkowego następuje zgodnie z art. 228 ust. 5.

Art. 231.

Rozporządzenie o wprowadzeniu stanu wojennego lub wyjątkowego Prezydent Rzeczypospolitej przedstawia Sejmowi w ciągu 48 godzin od podpisania rozporządzenia. Sejm niezwłocznie rozpatruje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej. Sejm może je uchylić bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

1. Rozporządzenie o wprowadzeniu stanu wojennego lub wyjątkowego Prezydent Polski Rzeczypospolitej przedstawia Zgromadzeniu Narodowemu w ciągu 24 godzin od jego podpisania i podaje w orędziu do wiadomości publicznej.

2. Zgromadzenie Narodowe niezwłocznie rozpatruje rozporządzenie Prezydenta Polski Rzeczypospolitej. Zgromadzenie Narodowe może je zatwierdzić, uchylić lub zmienić bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów i senatorów.

Art. 232.

W celu zapobieżenia skutkom katastrof naturalnych lub awarii technicznych noszących znamiona klęski żywiołowej oraz w celu ich usunięcia Rada Ministrów może wprowadzić na czas oznaczony, nie dłuższy niż 30 dni, stan klęski żywiołowej na części albo na całym terytorium państwa. Przedłużenie tego stanu może nastąpić za zgodą Sejmu.

1. W celu zapobiegania przyczynom i skutkom stanów nadzwyczajnych oraz w celu ich usunięcia Rada Ministrów wraz z Prezydentem Polski Rzeczypospolitej przedstawia Zgromadzeniu

Narodowemu Rozporządzenie o zapobieganiu stanom nadzwyczajnym na czas oznaczony, nie dłuższy niż 30 dni, na części albo na całym terytorium państwa.

2. Zgromadzenie Narodowe niezwłocznie rozpatruje Rozporządzenie Prezydenta Polski Rzeczypospolitej. Na wniosek Zgromadzenia Narodowego Rada Ministrów i Prezydent wprowadzają poprawki i zatwierdzają je.

3. Zgromadzenie Narodowe zatwierdza lub uchyla Rozporządzenie bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów i senatorów.

4. Przedłużenie tego stanu może nastąpić zgodnie z art. 228 ust. 5.

Art. 233.

1. Ustawa określająca zakres ograniczeń wolności i praw człowieka i obywatela w czasie stanu wojennego i wyjątkowego nie może ograniczać wolności i praw określonych w art. 30 (godność człowieka), art. 34 i art. 36 (obywatelstwo), art. 38 (ochrona życia), art. 39, art. 40 i art. 41 ust. 4 (humanitarne traktowanie), art. 42 (ponoszenie odpowiedzialności karnej), art. 45 (dostęp do sądu), art. 47 (dobra osobiste), art. 53 (sumienie i religia), art. 63 (petycje) oraz art. 48 i art. 72 (rodzina i dziecko).

2. Niedopuszczalne jest ograniczenie wolności i praw człowieka i obywatela wyłącznie z powodu rasy, płci, języka, wyznania lub jego braku, pochodzenia społecznego, urodzenia oraz majątku.

3. Ustawa określająca zakres ograniczeń wolności i praw człowieka i obywatela w stanie klęski żywiołowej może ograniczać wolności i prawa określone w art. 22 (wolność działalności gospodarczej), art. 41 ust. 1, 3 i 5 (wolność osobista), art. 50 (nienaruszalność mieszkania), art. 52 ust. 1 (wolność poruszania się i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej), art. 59 ust. 3 (prawo do strajku), art. 64 (prawo własności), art. 65 ust. 1 (wolność pracy), art. 66 ust. 1 (prawo do bezpiecznych i higienicznych

warunków pracy) oraz art. 66 ust. 2 (prawo do wypoczynku).

Ustawa zalecająca ograniczenia (w nawiązaniu do art. 31) w prawach mieszkańca i obywatela w czasie stanu nadzwyczajnego nie może ograniczać praw określonych w art. 1-5 (prawa obywatelskie) art. 8, art. 12, art. 14, art. 17-22 (wolność działalności gospodarczej), art. 25 ust. 1, art. 30-42 (godność człowieka; obywatelstwo; ochrona życia; humanitarne traktowanie; ponoszenie odpowiedzialności karnej), art. 44, art. 45 (dostęp do sądu), art. 47 (dobra osobiste), art. 48-55 (sumienie i religia; nienaruszalność mieszkania; wolność poruszania się i pobytu), art. 57-64 (prawo do strajku; petycje; prawo własności), art. 66 (prawo do bezpiecznych i higienicznych warunków pracy; prawo do wypoczynku), art. 67-69 (bezpieczeństwo, ochrona i opieka nad życiem i zdrowiem), art. 70 (wolność nauki i wyznania), art. 71-73 (rodzina i dziecko), art. 74 ust. 3 i 4 (dostęp do informacji), art. 75 ust. 2 (wolność samostanowienia), art. 77-80 (prawne środki ochrony równości), art. 82-86 (obowiązki mieszkańca), art. 100-101 (udział w wyborach), art. 104 (udział w wyborach), art. 118 ust. 2 (inicjatywa ustawodawcza), art. 125 i art. 170 (referendum), art. 191 (wnioskowanie), art. 235 (inicjatywa obywatelska).

Art. 234.

1. Jeżeli w czasie stanu wojennego Sejm nie może zebrać się na posiedzenie, Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów wydaje rozporządzenia z mocą ustawy w zakresie i w granicach określonych w art. 228 ust. 3-5. Rozporządzenia te podlegają zatwierdzeniu przez Sejm na najbliższym posiedzeniu.

2. Rozporządzenia, o których mowa w ust. 1, mają charakter źródeł powszechnie obowiązującego prawa.

Jeżeli w czasie stanu nadzwyczajnego Sejm nie może się zebrać na posiedzenie, Prezydent Polski Rzeczypospolitej na wniosek Rady

Ministrów wydaje rozporządzenia z mocą ustawy w zakresie i w granicach określonych w art. 228 ust. 3-5. Rozporządzenia najpierw poddane muszą być ogólnonarodowej referendalnej ocenie, następnie podlegają zatwierdzeniu przez Sejm na najbliższym posiedzeniu.

Rozdział XII ZMIANA KONSTYTUCJI

Art. 235.

1. Projekt ustawy o zmianie Konstytucji może przedłożyć co najmniej 1/5 ustawowej liczby posłów, Senat lub Prezydent Rzeczypospolitej.

2. Zmiana Konstytucji następuje w drodze ustawy uchwalonej w jednakowym brzmieniu przez Sejm i następnie w terminie nie dłuższym niż 60 dni przez Senat.

3. Pierwsze czytanie projektu ustawy o zmianie Konstytucji może odbyć się nie wcześniej niż trzydziestego dnia od dnia przedłożenia Sejmowi projektu ustawy.

4. Ustawę o zmianie Konstytucji uchwała Sejm większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz Senat bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

5. Uchwalenie przez Sejm ustawy zmieniającej przepisy rozdziałów I, II lub XII Konstytucji może odbyć się nie wcześniej niż sześćdziesiątego dnia po pierwszym czytaniu projektu tej ustawy.

6. Jeżeli ustawa o zmianie Konstytucji dotyczy przepisów rozdziału I, II lub XII, podmioty określone w ust. 1 mogą zażądać, w terminie 45 dni od dnia uchwalenia ustawy przez Senat, przeprowadzenia referendum zatwierdzającego. Z wnioskiem w tej sprawie podmioty te zwracają się do Marszałka Sejmu, który zarządza niezwłocznie przeprowadzenie referendum w ciągu 60 dni od dnia złożenia wniosku. Zmiana Konstytucji zostaje przyjęta, jeżeli za tą zmianą opowiedziała się większość głosujących.

7. Po zakończeniu postępowania określonego w ust. 4 i 6 Marszałek

Sejmu przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej uchwaloną ustawę do podpisu. Prezydent Rzeczypospolitej podpisuje ustawę w ciągu 21 dni od dnia przedstawienia i zarządza jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

1. Projekt ustawy o zmianie Konstytucji może przedłożyć Sejm większością co najmniej połowy głosów z ustawowej liczby posłów, lub Senat większością co najmniej połowy głosów z ustawowej liczby senatorów, lub Prezydent Polski Rzeczypospolitej zebrawszy 1 000 podpisów rodowitych obywateli z każdego z województwa, a także sami rodowici obywatele w myśl art. 4, poprzez referendum zgodnie art. 125.

2. Pierwsze czytanie projektu ustawy o zmianie Konstytucji może odbyć się nie później niż trzydziestego dnia od dnia przedłożenia Sejmowi projektu ustawy, w przypadku projektu rodowitych obywateli czytanie bezwzględnie powinno odbywać się przy współudziale 100 delegatów z właściwej grupy inicjatywnej.

3. Praca Sejmu nad projektem ustawy o zmianie Konstytucji, wraz z zakończeniem prac przy poparciu co najmniej 2/3 głosów z ustawowej liczby posłów i przekazaniem projektu do Senatu powinny trwać do 60 dni od pierwszego czytania, w przypadku projektu rodowitych obywateli zadanie to powinno odbywać się przy współudziale 100 delegatów z właściwej grupy inicjatywnej.

4. Praca Senatu nad projektem ustawy o zmianie Konstytucji, wraz z zakończeniem prac przy poparciu co najmniej 2/3 głosów z ustawowej liczby senatorów i przekazaniem projektu do Prezydenta Polski Rzeczypospolitej może trwać do 60 dni od przekazania projektu do Senatu przez Sejm, w przypadku projektu rodowitych mieszkańców zadanie te powinno odbywać się przy współudziale 100 delegatów z właściwej grupy inicjatywnej.

5.1. Praca Prezydenta Polski Rzeczypospolitej nad projektem ustawy o zmianie Konstytucji, wraz z zakończeniem prac i przekazaniem do

Sejmu celem dalszych prac dążących do uchwalenia ustawy o zmianie Konstytucji powinny trwać do 60 dni. W przypadku braku zatwierdzenia lub niezrealizowania zadania w tym czasie projekt wraca do ponownego opracowania w trybie art. 235 ust. od 2 do 5.1 lub 5.2, lecz w czasie ograniczonym do połowy.

5.2. W przypadku projektu rodowitych obywateli zadanie opisane w ust. 5.1 powinno odbywać się przy współpracy ze 100 delegatami z właściwej grupy inicjatywnej. Prezydent Polski Rzeczypospolitej po zakończeniu prac i zatwierdzeniu projektu w ustalonym czasie przekazuje go do zatwierdzenia przez grupę inicjatywną, która ma na to 30 dni. W przypadku braku zatwierdzenia lub niezrealizowania zadania przez Prezydenta w tym czasie projekt wraca do ponownego opracowania w trybie art. 235 ust. od 2 do 5.1 lub 5.2, lecz w czasie ograniczonym do połowy.

5.3. W przypadku powtórnego wpłynięcia projektu rodowitych mieszkańców do Senatu zgodnie z trybem ust 5.2. i drugiego braku akceptacji projektu przez Prezydenta Polski Rzeczypospolitej ma On obowiązek ogłoszenia Referendum konstytucyjnego do 30 dni i przeprowadzenia tego referendum w ciągu 60 dni. Prezydent ma 7 dni na ogłoszenie wyniku referendum konstytucyjnego. W przypadku pozytywnego wyniku referendalnego przy udziale minimum 50 % uprawnionych do głosowania i uzyskania poparcia przez większość bezwzględną projekt zmiany Konstytucji w czasie kolejnych 7 dni Prezydent przekazuje do prac Sejmu nad uchwaleniem Ustawy o zmianie Konstytucji.

6. Pierwsze czytanie ustawy o zmianie Konstytucji powinno odbyć się nie później niż 15-tego dnia od dnia przedłożenia Sejmowi ustawy, w przypadku projektu rodowitych mieszkańców czytanie to powinno odbywać się przy współudziale 100 delegatów z właściwej grupy inicjatywnej.

7. Praca i zatwierdzenie przez Sejm ustawy o zmianie Konstytucji, wraz z zakończeniem prac przy poparciu co najmniej 2/3 głosów z ustawowej liczby posłów i przekazaniem ustawy do Senatu nie może trwać dłużej niż 30 dni od pierwszego czytania, w przypadku propozycji ustawy (na podstawie projektu Rodaków) zadanie to powinno odbywać się przy współudziale 100 delegatów z właściwej grupy inicjatywnej.

8. Praca i zatwierdzenie w drodze uchwały przez Senat ustawy o zmianie Konstytucji, wraz z zakończeniem prac przy poparciu co najmniej 2/3 głosów z ustawowej liczby senatorów i przekazaniem ustawy do Prezydenta Polski Rzeczypospolitej powinno trwać do 30 dni od przekazania do Senatu przez Sejm, w przypadku projektu Rodaków (rodowici obywatele) zadanie te bezwzględnie powinno odbywać się przy współudziale 100 delegatów z właściwej grupy inicjatywnej.

9. Po zakończeniu postępowania określonego w ust. od 2 do 8 Marszałek Senatu przedstawia Prezydentowi Polski Rzeczypospolitej uchwaloną ustawę do podpisu. Prezydent podpisuje ustawę w ciągu 14 dni od dnia przedstawienia i zarządza jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Polski Rzeczypospolitej.

10. Zgodnie z art. 125 ust. 3 ważność referendum konstytucyjnego stwierdza Sąd Najwyższy.

Rozdział XIII PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Art. 236.

1. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji Rada Ministrów przedstawi Sejmowi projekty ustaw niezbędnych do stosowania Konstytucji.

2. Ustawy wprowadzające w życie art. 176 ust. 1 w zakresie dotyczącym postępowania przed sądami administracyjnymi zostaną uchwalone przed upływem 5 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji. Do czasu wejścia w życie tych ustaw obowiązują przepisy dotyczące rewizji nadzwyczajnej od orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego.

1. W okresie 1 roku od dnia wejścia w życie Konstytucji Sejm przedstawia Zgromadzeniu Narodowemu projekty ustaw niezbędnych do stosowania Konstytucji.

2. W każdym przypadku i w każdym zakresie Senat jest ostatnią instancją sądowniczą.

Art. 237.

1. W okresie 4 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji w sprawach o wykroczenia orzekają kolegia do spraw wykroczeń przy sądach rejonowych, przy czym o karze aresztu orzeka sąd.

2. Odwołanie od orzeczenia kolegium rozpoznaje sąd.

1. W okresie 1 roku od dnia wejścia w życie Konstytucji w sprawach o wykroczenia orzekają kolegia do spraw wykroczeń przy sądach rejonowych, przy czym o karze aresztu orzeka sąd.

2. Odwołanie od orzeczenia kolegium rozpoznaje sąd.

Art. 238.

1. Kadencja konstytucyjnych organów służby publicznej i osób wchodzących w ich skład wybranych lub powołanych przed wejściem w życie Konstytucji kończy się z upływem okresu ustalonego w przepisach

obowiązujących przed dniem wejścia w życie Konstytucji.

2. W przypadku gdy przepisy obowiązujące przed dniem wejścia w życie Konstytucji nie ustalały tej kadencji, a od dnia wyboru lub powołania upłynął okres dłuższy niż ustalony przez Konstytucję, kadencja konstytucyjna organów służby publicznej lub osób wchodzących w ich skład upływa po roku od dnia wejścia w życie Konstytucji.

3. W przypadku gdy przepisy obowiązujące przed dniem wejścia w życie Konstytucji nie ustalały tej kadencji, a od dnia wyboru lub powołania upłynął okres krótszy niż ustalony przez Konstytucję dla konstytucyjnych organów służby publicznej lub osób wchodzących w ich skład, czas, w którym organy te lub osoby pełniły funkcje według przepisów dotychczasowych, wlicza się do kadencji ustalonej w Konstytucji.

1. Kadencja konstytucyjnych organów służby publicznej i osób wchodzących w ich skład wybranych lub powołanych przed wejściem w życie Konstytucji kończy się z upływem okresu ustalonego w przepisach obowiązujących przed dniem wejścia w życie Konstytucji.

2. Kadencja niewymienionych organów służby publicznej i osób wchodzących w ich skład wybranych lub powołanych przed wejściem w życie Konstytucji kończy się z upływem 1 roku od dnia wejścia w życie Konstytucji.

3. W przypadku gdy przepisy obowiązujące przed dniem wejścia w życie Konstytucji nie ustalały kadencji konstytucyjnych organów służby publicznej lub osób wchodzących w ich skład, a od dnia wyboru lub powołania upłynął okres krótszy niż ustalony przez Konstytucję, czas, w którym organy te lub osoby pełniły funkcje według przepisów dotychczasowych, wlicza się do kadencji ustalonej w Konstytucji.

Art. 239.

1. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją ustaw

uchwalonych przed dniem jej wejścia w życie nie są ostateczne i podlegają rozpatrzeniu przez Sejm, który może odrzucić orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego większością 2/3 głosów, w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów. Nie dotyczy to orzeczeń wydanych w następstwie pytań prawnych do Trybunału Konstytucyjnego.

2. Postępowanie w sprawach o ustalenie przez Trybunał Konstytucyjny powszechnie obowiązującej wykładni ustaw, wszczęte przed wejściem w życie Konstytucji, podlega umorzeniu.

3. Z dniem wejścia w życie Konstytucji uchwały Trybunału Konstytucyjnego w sprawie ustalenia wykładni ustaw tracą moc powszechnie obowiązującą. W mocy pozostają prawomocne wyroki sądu oraz inne prawomocne decyzje organów służby publicznej, podjęte z uwzględnieniem znaczenia przepisów ustalonego przez Trybunał Konstytucyjny w drodze powszechnie obowiązującej wykładni ustaw.

1. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji orzeczenia Senatu o niezgodności z Konstytucją ustaw uchwalonych przed dniem jej wejścia w życie są ostateczne.

2. Postępowanie w sprawach o ustalenie przez Trybunał Konstytucyjny powszechnie obowiązującej wykładni ustaw, wszczęte przed wejściem w życie Konstytucji, podlega rewizji Senatu.

3. Z dniem wejścia w życie Konstytucji uchwały Trybunału Konstytucyjnego w sprawie ustalenia wykładni ustaw tracą moc powszechnie obowiązującą. W mocy pozostają prawomocne wyroki sądu oraz inne prawomocne decyzje organów służby publicznej, jeżeli zgodnie z art. 236 ust. 2 Senat nie orzeknie inaczej.

Art. 240.

W okresie roku od dnia wejścia w życie Konstytucji ustawa budżetowa może przewidywać pokrywanie deficytu budżetowego przez zaciąganie zobowiązań w centralnym banku państwa.

W okresie roku od dnia wejścia w życie Konstytucji ustawa budżetowa może i powinna przewidywać zaciąganie zobowiązań w centralnym banku państwa, jeśli w przewidywanym wyniku państwowy dług publiczny zmaleje o minimum 1/100 wartości rocznego produktu krajowego netto.

Art. 241.

1. Umowy międzynarodowe ratyfikowane dotychczas przez Rzeczypospolitą Polską na podstawie obowiązujących w czasie ich ratyfikacji przepisów konstytucyjnych i ogłoszone w Dzienniku Ustaw uznaje się za umowy ratyfikowane za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie i stosuje się do nich przepisy art. 91 Konstytucji, jeżeli z treści umowy międzynarodowej wynika, że dotyczą one kategorii spraw wymienionych w art. 89 ust. 1 Konstytucji.

2. Rada Ministrów w ciągu 2 lat od wejścia w życie Konstytucji przedstawi Sejmowi wykaz umów międzynarodowych zawierających postanowienia niezgodne z Konstytucją.

3. Senatorowie wybrani przed dniem wejścia w życie Konstytucji, którzy nie ukończyli 30 lat, zachowują swoje mandaty do końca kadencji, na którą zostali wybrani.

4. Połączenie mandatu posła lub senatora z funkcją lub zatrudnieniem, których dotyczy zakaz określony w art. 103, powoduje wygaśnięcie mandatu po upływie miesiąca od dnia wejścia w życie Konstytucji, chyba że poseł albo senator wcześniej zrzeknie się funkcji albo ustanie zatrudnienie.

5. Sprawy będące przedmiotem postępowania ustawodawczego albo przed Trybunałem Konstytucyjnym bądź Trybunałem Stanu, a rozpoczęte przed wejściem w życie Konstytucji, są prowadzone zgodnie z przepisami konstytucyjnymi obowiązującymi w dniu rozpoczęcia sprawy.

6. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji Rada Ministrów ustali, które z uchwał Rady Ministrów oraz zarządzeń ministrów lub innych

organów administracji rządowej, podjęte lub wydane przed dniem wejścia w życie Konstytucji, wymagają - stosownie do warunków określonych w art. 87 ust. 1 i art. 92 Konstytucji - zastąpienia ich przez rozporządzenia wydane na podstawie upoważnienia ustawy, której projekt w odpowiednim czasie Rada Ministrów przedstawi Sejmowi. W tym samym okresie Rada Ministrów przedstawi Sejmowi projekt ustawy określającej, które akty normatywne organów administracji rządowej, wydane przed dniem wejścia w życie Konstytucji, stają się uchwałami albo zarządzeniami w rozumieniu art. 93 Konstytucji.

7. Obowiązujące w dniu wejścia w życie Konstytucji akty prawa miejscowego oraz przepisy gminne stają się aktami prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 2 Konstytucji.

1. Umowy międzynarodowe ratyfikowane dotychczas przez Polskę Rzeczypospolitą na podstawie obowiązujących w czasie ich ratyfikacji przepisów konstytucyjnych i ogłoszone w Dzienniku Ustaw uznaje się za umowy ratyfikowane za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie i stosuje się do nich przepisy art. 91 Konstytucji, jeżeli z treści umowy międzynarodowej wynika, że dotyczą one kategorii spraw wymienionych w art. 89 ust. 1 Konstytucji. Wszystkie umowy międzynarodowe podlegają ogólnonarodowej ocenie referendalnej.

2. Rada Ministrów w ciągu 1 roku od wejścia w życie Konstytucji przedstawia Zgromadzeniu Narodowemu wykaz umów międzynarodowych zawierających postanowienia niezgodne z Konstytucją, wraz z wnioskami ich naprawy. W takim wypadku Rada Ministrów za zgodą Zgromadzenia Narodowego musi daną umowę wypowiedzieć, renegocjować lub wprowadzić zmiany do prawa krajowego, jednakże procedura ta wymaga ostatecznego zatwierdzenia referendum ogólnonarodowego.

3. Połączenie mandatu posła lub senatora z funkcją lub zatrudnieniem, których dotyczy zakaz określony w art. 103, powoduje

wygaśnięcie mandatu po upływie miesiąca od dnia wejścia w życie Konstytucji, chyba że poseł albo senator wcześniej zrzeknie się funkcji albo ustanie zatrudnienie.

4. Sprawy będące przedmiotem postępowania ustawodawczego albo przed Senatem w trybie Rady Rewizyjnej (daw. Trybunałem Konstytucyjnym) bądź Sądem Najwyższym (daw. Trybunałem Stanu), a rozpoczęte przed wejściem w życie Konstytucji, są prowadzone zgodnie z przepisami konstytucyjnymi w tym art. 236 ust. 2, art. 238, art. 239.

5. W ciągu 1 roku od dnia wejścia w życie Konstytucji Sejm ustali, które z uchwał Rady Ministrów oraz zarządzeń ministrów lub innych organów administracji rządowej, podjęte lub wydane przed dniem wejścia w życie Konstytucji, wymagają – stosownie do warunków określonych w art. 87 i art. 92 Konstytucji – zastąpienia ich przez rozporządzenia wydane na podstawie upoważnienia ustawy, której projekt w odpowiednim czasie Sejm desygnuje Zgromadzeniu Narodowemu. W tym samym okresie Sejm desygnuje Zgromadzeniu Narodowemu projekt ustawy określającej, które akty normatywne organów administracji rządowej, wydane przed dniem wejścia w życie Konstytucji, stają się uchwałami albo zarządzeniami w rozumieniu art. 93 Konstytucji.

6. Obowiązujące w dniu wejścia w życie Konstytucji akty prawa miejscowego oraz przepisy gminne stają się aktami prawa lokalnego w rozumieniu art. 87, art. 170 i art. 171 ust. 1 Konstytucji.

Art. 242.

Tracą moc:

- 1) ustawa konstytucyjna z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 84, poz. 426, z 1995 r. Nr 38, poz. 184 i Nr 150, poz. 729 oraz z 1996 r.

Nr 106, poz. 488),

- 2) ustawa konstytucyjna z dnia 23 kwietnia 1992 r. o trybie przygotowania i uchwalenia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 67, poz. 336 i z 1994 r. Nr 61, poz. 251).

Z chwilą ustanowienia i wejścia w życie niniejszej Konstytucji następuje uchylenie wszystkich przepisów poprzednich Konstytucji, przy jednoczesnym zachowaniu ciągłości i jednolitości państwa.

Art. 243.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia jej ogłoszenia.

Konstytucja Polski Rzeczypospolitej wchodzi w życie po upływie 2 miesięcy od dnia jej ogłoszenia.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
PREZYDENT POLSKI RZECZYPOSPOLITEJ

Słownik konstytucyjny

AUTONOMIA REGIONÓW.

zawarta w Art. 15 treść rozszerza prawa województw do samorządności, gospodarności i samodzielnego rozstrzygania spraw wewnętrznych danej zbiorowości, w oparciu o amerykańskie, szwajcarskie i niemieckie wzorce systemów federalnych. Każdemu z suwerennych i autonomicznych województw przysługuje bezwzględne prawo do wyboru własnych, stałych przedstawicieli do władz centralnych, w sztywnej liczbie 10 posłów do Sejmu (Art. 96 ust. 1) oraz 3 senatorów do Senatu (Art. 97 ust. 1), co gwarantuje równy i nienaruszalny wpływ każdego regionu na politykę całej Rzeczypospolitej.

Dla właściwego zrozumienia tej idei przez współczesnych jurystów, ustrój ten odwołuje się do klasycznej rzymskiej zasady Ius Foederati (Prawa Przymierza). W starożytnym Rzymie *fœdus* stanowiło święty, nienaruszalny pakt łączący suwerenne i odrębne dotąd społeczności we wspólną, potężną unię. Na mocy tej rzymskiej doktryny, poszczególne regiony zachowują swoją wewnętrzną podmiotowość prawną i rzemieślniczą (Małe Konstytucje), lecz dobrowolnie i wieczyście przelewają swoją najwyższą suwerenność zewnętrzną oraz obronną na rzecz jednej, nadrzędnej i nienaruszalnej potęgi państwa (łac. *Maiestas Populi Romani* – tutaj: Majestat i Suwerenność Narodu Polskiego).

Dla zapewnienia pełnego bezpieczeństwa i pancernej zwartości przymierza (*fœdus*), przywilej ten zostaje udoskonalony poprzez powiązanie go z centralnymi bezpiecznikami państwa:

- **Małe Konstytucje** są uchwalane oddolnie w drodze referendum lokalnych, ale ich treść podlega sztywnej weryfikacji i ostatecznemu zatwierdzeniu przez Senat (Radę Rewizyjną), co wyklucza samowolę prawną, chaos legislacyjny czy próby secesji.

- **Waluty Regionalne** stanowią wewnętrzny instrument płatniczy pobudzania lokalnego rzemiosła i handlu, jednak ich emisja, produkcja, parytet oraz zabezpieczenie kruszcowe są wyłącznym, konstytucyjnym monopolem Narodowego Banku Polskiego i jego skarbców wojewódzkich (Art. 227 ust. 2), co uniemożliwia spekulacje, pętle zadłużenia lub oderwanie regionu od suwerennego systemu finansowego Rzeczypospolitej.

Autonomia regionów utrzymuje najwyższą stabilność, spójność i jednolitość państwową w myśl zasady: *Silni obywatele = silne samorządy = silne regiony = silne Państwo*, będąc formą podporządkowaną, lojalną i zjednoczoną świętym węzłem prawnym wobec suwerennej i nierozdzielnej całości Ojczyzny. [MR]

CYWILNA RADA MEDIALNA

Dzisiejsze media głównego nurtu zawłaszczone są przez środowiska działające na zasadach komercji i mają wymiar globalny. Społeczeństwa są więc atakowane przez ten układ z myślą, aby nie mogła się wytworzyć jasna świadomość społeczna. To, co socjologia nazywa systemem komunikacji społecznej, w państwowo-partyjnych mediach nie jest ani wyrazem poglądów społeczeństwa, ani też one same nie są własnością społeczną. Głosem społeczeństwa mogą być tylko wówczas, gdy w sensie dosłownym staną się własnością społeczną. Takiego suwerennego systemu komunikacji społecznej jeszcze nie ma, więc trzeba tworzyć go od podstaw. Takie zadanie otrzymuje przemianowana na Cywilną Radę Medialną (CRM) dotychczasowa Krajowa Rada Radiofonii i telewizji. Cały system zorganizowany jest na zasadzie płynnej demokracji z bieżącą weryfikacją liczby powołujących. Takie rozwiązanie jest kompatybilne z wprowadzeniem mechanizmów władzy opartych na oddolnej demokracji (Art. 4.), która w myśl zasady subsydiarności zapewnia społeczeństwu partycypację w sprawowaniu władzy (zob. hasła ZASADA SUBSYDIARNOŚCI i DEMOKRACJA ODDOLNA).

Nieefektywne decyzje przedstawicieli w KRKS redukują ich uprawnienia, aż do usunięcia z systemu, co powoduje odpowiednie przegrupowania na szczeblach lokalnych i na szczycie systemu. KRKS reprezentuje mieszkańców Rzeczypospolitej Polski w systemie komunikacji we wszystkich rodzajach mediów (w tym sieci elektryczne, wodociągowe i ciepłownicze itp.) są ich własnością (Art. 213.) i w ten sposób chroni społeczeństwo przed ich przekształcaniem się w filar tzw. czwartej władzy. [MC]

DEMOKRACJA ODDOLNA (sprawowanie władzy bezpośrednio)

to polityka przekazywania w ręce jak najmniejszych terytorialnych wspólnot międzyludzkich możliwie jak największych kompetencji. Mniejsza jest tu skala władzy i jej źródło, ale zamiast opierać się tylko na wybieranych przedstawicielach, zachęca członków lokalnej społeczności do wypowiedzenia się na temat jej problemów i zadań. Opiera się na trzech składowych: sprzeciwu (weta) obywatelskiego, inicjatywy obywatelskiej oraz referendum. Tworzą one podstawy komplementarnego modelu ustroju, prezentującego formy demokracji oddolnej, którego wdrożenie pozwala na odejście od elitarnego i odgórnego rządzenia państwem uwzględniając rolę społeczeństwa jako rzeczywistego suwerena w procesie współrządzenia i współdecydowania o kierunku rozwoju państwa. Spełniają więc normy Konstytucji umieszczone w Art. 4, które są przecież tylko rzeczowym rozwinięciem jego odpowiednika w Konstytucji z 1997 r.

1. **(Weto) Sprzeciw obywatelski (Art. 79)** dany na mocy niniejszej ustawy zasadniczej, przybiera formę Obywatelskiej Skargi Ustrojowej oraz Weta wobec działań służb publicznych i Skarbu Państwa. Daje on obywatelom (grupie inicjatywnej reprezentującej województwa) niezbywalne prawo do wyrażenia formalnego sprzeciwu wobec rozwiązań istniejących w obowiązującym systemie prawa oraz działań urzędników zagrażających niepodległości, zdrowiu lub suwerenności Rzeczypospolitej. Uruchomienie procedury skargowej z Art. 79

nakłada na Prezydenta bezwzględny obowiązek zarządzenia referendum, a jego wynik wiąże i obliguje Sąd Najwyższy do natychmiastowego rozpatrzenia sprawy i ewentualnego zatrzymania winnych funkcjonariuszy publicznych.

2. **Inicjatywa obywatelska (Art. 118 ust. 2 i 5 oraz Art. 235)** to narzędzie polityczne dające obywatelom oraz ugrupowaniom społeczno-politycznym prawo do inicjatywy ustawodawczej oraz ustawowej zmiany samej Konstytucji Krajowej. Mogą oni wystąpić o wprowadzenie poprawek albo uchylenie zapisów już funkcjonujących aktów prawnych, lub zaproponować nowe rozwiązania, o ile inicjatywa ta wykazuje charakter prorozwojowy i konserwatywny. Każda inicjatywa, która uzyska wymaganą prawem minimalną liczbę podpisów Rodaków w województwach, musi zostać przez Parlament w ciągu 90 dni roboczych doprowadzona do formy projektu i poddana pod powszechne głosowanie.
3. **Referendum (Art. 125 i Art. 170)** mające charakter powszechnego głosowania jest najbliższe ideałowi demokracji bezpośredniej, w której mogą brać udział wszyscy obywatele mający czynne prawo wyborcze. W czasie referendum obywatele całego państwa (Art. 125) lub dowolnej jego administracyjnej części (Art. 170 – referenda lokalne i regionalne) wyrażają swoją wolę w kwestii poddawanej głosowaniu. Konstytucja nadaje referendum charakter bezprogowy i bezwzględnie wiążący dla rządu i wszystkich służb państwa, czyniąc z nich ostateczną i najwyższą instancję weryfikacji prawa. Dla zachowania cybernetycznej sprawności i optymalizacji kosztów ustrukturyzowanego aparatu państwa, referenda przeprowadzane są cyklicznie i zbiorczo w stałych, kwartalnych terminach, z dopuszczeniem bezpiecznego głosowania elektronicznego.

Model, oparty w dużej mierze na sprawdzonych w praktyce doświadczeniach szwajcarskich, może być relatywnie łatwo zrealizowany na

drodze ewolucji obecnego systemu polityczno-decyzyjnego i prawnego w Polsce. Wszelkie próby podważenia, zablokowania lub ograniczenia oddolnych uprawnień referendalnych i inicjatywnych Suwerena przez aparat państwowy lub partie polityczne, stanowią kłamstwo konstytucyjne i podlegają bezwzględnemu ściganiu z urzędu na mocy Art. 10 ust. 11 oraz Art. 44 ust. 1 lit. f. [MC]

DYWIDENDA NARODOWA

(od łac. *dividenda* = rzeczy do podziału, zgrana z rzymską zasadą *consortium omnis vitae* = wspólnota całego życia i majątku). Fundamentalne, niezbywalne uprawnienie ekonomiczne każdego Rodowitego Obywatela (Suwerena), stanowiące bezpośredni, materialny wyraz jego współwłasności nad całością zasobów naturalnych, przyrody oraz majątku trwałego Polski Rzeczypospolitej, określone w Art. 1 ust. 1.

W ujęciu cybernetycznym i teorii systemów autonomicznych, Dywidenda Narodowa nie jest państwowym zapomogowym „zasiłkiem socjalnym” ani jałmużną rozdzielaną według uznania urzędników, lecz oficjalnym, konstytucyjnym udziałem w zyskach i przychodach wypracowanych przez suwerenny system gospodarczy państwa. Odrzuca się kolonialną doktrynę, w której państwo gromadzi nadwyżki finansowe w celu centralnego sterowania społeczeństwem. Dywidenda materialnie urzeczywistnia status Suwerena, gwarantując mu niezależność bytową od aparatu biurokratycznego.

W mądrości prawa rzymskiego system ten opiera się na paremii *Iure naturae aequum est neminem cum alterius detrimento et iniuria fieri locupletiozem* (Z prawa natury sprawiedliwe jest, aby nikt nie bogacił się z krzywdą i szkodą drugiego). Bogactwa ziemi (Art. 1 ust. 1) i rezerwy kruszczowe stanowią dobro wspólne (*res communis*), a ich niesprawiedliwe zawłaszczanie przez korporacyjne systemy finansowe lub kasty polityczne jest ustrojowym bezprawiem. Środki z Dywidendy Narodowej stanowią nienaruszalną podstawę wypłaty emerytur i gwarancji socjalnych (Art. 67),

przywracając homeostazę i sprawiedliwość w rozdziale dóbr wspólnych Narodu. [MR]

EKSTRADYCJA

(łac. *ex* = z, *od* + *trado* = wydaję) W prawodawstwie wydawanie przestępcy lub zbiega władzom innego państwa, na którego terytorium popełnił on przestępstwo, lub który naruszył jego prawa.

Dopuszcza się w Konstytucji RP z 97 r. wydawanie osób przebywających na terenie kraju, pod obcy sąd na podstawie wniosku lub listu gończego, zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami.

Jednakże w obecnym projekcie K2020 postuluje się, by o ekstradycji w każdym przypadku, po przeprowadzeniu procesu, decydował Sąd Najwyższy, przy czym Rodowity Obywatel zawsze może odwołać się do Senatu, który weryfikuje pod kątem zgodności z konstytucją. [MR]

GODNOŚĆ

człowieka to poczucie własnej wartości i szacunek dla samego siebie, co wyraża się w pragnieniu posiadania także szacunku ze strony innych z uwagi na swoje walory duchowe, moralne czy też zasługi społeczne. Godność, podobnie jak sens, życiu człowieka nadaje, zdaniem filozofa B. Crocego, jedynie udział w wytwarzaniu kultury. Charakteryzuje ją dwoistość wynikająca z jej należności z samego faktu urodzenia się człowiekiem, ale też jej nabywania w życiowym rozwoju. Człowiek nie może być nigdy środkiem do jakiegoś celu, lecz zawsze musi być celem samym w sobie. Człowiek ma wyjątkową wartość, a godność jest wartością najwyższą (I. Kant). Godność jest wartością, o której mówimy nawet, że jest absolutna. Jej posiadacz ma rozum i wolę, które stawiające go na najwyższej i najważniejszej pozycji w świecie natury. Po przejściu z myśli oświeceniowej na chrześcijańską ujrzymy człowieka szanowanego od poczęcia do śmierci, ale wtedy zbyt zaniedbamy jego prawo do szukania własnej drogi życiowej i prawdy. Z kolei

jej odrzucenie grozi formalizacją godności, indywidualizmem, relatywizuje prawo jako zależne i pochodne tylko od ustanawiających prawo pozytywne.

Istniejąca ogromna literatura na temat pojęcia godności co czyni wręcz niemożliwym jej wyraziste scharakteryzowanie. Jednak taka niejasność nie jest wadą. Godność w zapisie art. 30 Konstytucji z 1997 roku zdaje się zdecydowanie przerastać dowolne określenia jej przymiotów uzasadniających potrzebę prawnego jej poszanowania i ochrony. To samo dotyczy uznania jej jako wartości nienaruszalnej. Zresztą, gdyby rzeczywiście była nienaruszalna, to przecież nie byłoby potrzeby jej prawnej ochrony. Dla uzmysłowania sobie jak wielką wartością jest godność człowieka proponuję przeprowadzenie prostego eksperymentu dowiedzmy się, co oznacza jej brak wyszukując w dowolnym słowniku jej antonimów. Wśród nich znajdziemy: pogardę, podłość, niegodziwość, prostactwo. Wymowa dużej ilości przeciwieństw godności jest wręcz przerażająca. Nie powinno więc dziwić, że niektórzy prawnicy zajmujący się zagadnieniem godności widzą w niej rodzaj macierzy wartości konstytucyjnych, bez której prawa stanowione tracą swój głębszy sens i zrozumiałość. [MC]

KŁAMSTWO KONSTYTUCYJNE

(od łac. *crimen laesae maiestatis* = zbrodnia obrazy majestatu, w tym przypadku Majestatu Narodu jako najwyższego Suwerena). Świadome, celowe i udowodnione przed sądami lub zweryfikowane w trybie weta obywatelskiego (Art. 79) wprowadzenie w błąd mieszkańców Rzeczypospolitej, zatajenie prawdy, fałszowanie danych publicznych lub składanie obietnic politycznych bez realnego pokrycia majątkowego przez jakiegokolwiek posła, senatora, członka Rady Ministrów lub urzędnika Korpusu Służby Cywilnej (Art. 104 ust. 3).

W ujęciu cybernetycznym, kłamstwo w przestrzeni informacyjnej państwa generuje szum i dezinformację, co niszczy kanały sprzężenia zwrotnego pomiędzy Narodem a jego Przedstawicielami, prowadząc do

destabilizacji i utraty sterowności całego ustroju. Kłamstwo konstytucyjne jest aktem wrogiej agresji informacyjnej, bez względu na to, czy wynika z zawinionego niedbalstwa, czy jest inspirowane przez obce służby.

Rzymska jurysprudencja określała taką postawę jako rażące złamanie fundamentalnej zasady *Fides* (Świętej Wiary i Zaufania Publicznego), na której opierało się całe przymierze obywatelskie (*fædus*). Klasyczne prawo rzymskie uczy: *Fraus omnia corrumpit* (*Oszustwo psuje wszystko*), a kłamca publiczny z mocy samego prawa stawał się *infamis* – pozbawiony czci i praw. W strukturze niniejszej Konstytucji kłamstwo konstytucyjne uderza w fundament zaufania publicznego, dlatego sankcją za jego popełnienie jest natychmiastowe, dożywotnie usunięcie ze służby i zakaz pełnienia funkcji publicznych, a także rygorystyczne więzienie do 35 lat oraz całkowity, bezwzględny przepadek majątku i mienia na rzecz Skarbu Państwa (Art. 44 ust. 1 lit. f). [WS]

MEDIA (Art. 213)

zorganizowane systemy, sieci oraz powszechne środki masowego dostarczania informacji, danych, kluczowych zasobów oraz usług o charakterze strategicznym, które decydują o suwerenności informacyjnej, technologicznej i ekonomicznej mieszkańców Polski Rzeczypospolitej.

Likwiduje się dotychczasową Krajową Radę Radiofonii i Telewizji jako organ skrajnie upolityczniony, stanowiący w praktyce narzędzie partyjnej propagandy, cenzury i walki o władzę w systemie partiokracji. W jej miejsce powołuje się Cywilną Radę Medialną (CRM), realizując ustrojowe odebranie mediów i infrastruktury z rąk polityków oraz oddanie ich pod bezpośredni, suwerenny zarząd całego Społeczeństwa (korpusu cywilnego). Przekazanie tej władzy obywatelom ma na celu zagwarantowanie bezwzględnej wolności słowa, transparentności oraz uniemożliwienie przekształcenia systemów informatycznych i przesyłowych w tzw. czwartą władzę lub narzędzie ekonomicznego wyzysku ze strony państwa i międzynarodowych korporacji.

Zgodnie z literą nowelizacji (Art. 213 ust. 1), pojęcie Mediów w strukturze ustrojowej państwa obejmuje dwa nierozdzielne filary strategiczne, nad którymi nadzór właścicielski i koncesyjny sprawuje CRM:

Środki Społecznego Przekazu (Media Informacyjne i Cyfrowe) – systemy odpowiedzialne za wolność słowa, debatę publiczną oraz kształtowanie tożsamości narodowej (w tym: prasa, radio, telewizja, sieć Internet, portale społecznościowe oraz nowoczesne technologie przesyłu danych, takie jak algorytmy sztucznej inteligencji, blockchain czy holografia). Działają one w oparciu o bezwzględny zakaz cenzury prewencyjnej (Art. 54 ust. 2) i są finansowane wyłącznie ze źródeł krajowych.

Infrastruktura Przesyłowa i Sieciowa (Media Techniczne i Strategiczne) – uniwersalne systemy dostarczania zasobów kluczowych dla egzystencji mieszkańców i suwerenności gospodarki rynkowej, wymienione w Art. 213 ust. 1 (w tym: publiczne sieci elektryczne, wodociągowe, gazowe, paliwowe oraz ciepłownicze), stanowiące nienaruszalne dobro wspólne Narodu.

Wszelkie decyzje Cywilnej Rady Medialnej dotyczące struktury Systemu Komunikacji Społecznej, nadawania lub cofania koncesji oraz zarządzania sieciami technicznymi mają charakter tymczasowy i dla swojej ostatecznej ważności wymagają bezwzględnego zatwierdzenia przez obywateli w bezprogowym referendum ogólnokrajowym lub lokalnym, zgodnie z Art. 213 ust. 3. Społeczeństwo zachowuje pełne prawo do odwołania członków CRM w trybie weta obywatelskiego (Art. 79), co gwarantuje, że to obywatele, a nie politycy, decydują o tym, kto i na jakich zasadach dostarcza im media. [MR]

NARODOWOŚĆ / OBYWATELSTWO (Art. 34.)

idea regulatywna określająca rodzaj więzi prawnej między podmiotem indywidualnym (osobą fizyczną) a podmiotem instytucjonalnym – państwem, jaka powstaje w wyniku nabycia przez jednostkę zamieszkującą na terenie danego państwa określonego statusu (prawnego, politycznego, ekonomicznego i społeczno-kulturowego) oraz związanych z nim praw i

obowiązków (mieszkańca).

W celu zachowania bezwzględnej przejrzystości ustrojowej i ochrony substancji narodowej, wprowadza się sztywny trójpodział statusu społeczno-prawnego osób przebywających na terytorium Rzeczypospolitej:

- Mieszkaniec (kraju) – osoba fizyczna (w tym dzieci i nieletni) przebywająca legalnie na terytorium państwa, zobowiązana do szanowania dobra wspólnego oraz przestrzegania porządku konstytucyjnego Rzeczypospolitej.
- Rodak (Suweren) – osoba fizyczna (w tym dzieci i nieletni) posiadająca władzę zwierzchnią opartą o więzy ziemi (*ius soli*), według których o narodowości decyduje miejsce urodzenia w granicach historycznej Polski, oraz o więzy krwi (*ius sanguinis*), według których o narodowości dziecka decyduje udokumentowane pochodzenie od polskich przodków do trzeciego pokolenia wstecz. Status ten ma charakter przyrodzony i niezbywalny; prawo polskie nie dopuszcza możliwości utraty narodowości, to jest przynależności do Narodu polskiego. Narodowość z chwilą urodzenia, na wniosek rodziców lub opiekunów prawnych, ustala Urząd Stanu Cywilnego (USC), który przekazuje dokumentację do Najwyższej Izby Kontroli (NIK).
- Obywatelem (obywatelstwo) – jest osoba fizyczna (pełnoletnia), która uzyskała dowód tożsamości wydany przez Urząd Stanu Cywilnego po samodzielnym złożeniu wniosku i obowiązkowym zdaniu państwowego egzaminu ze znajomości języka polskiego, historii oraz Konstytucji. Fakt ten stanowi o formalnej przynależności do państwa i rodzi pełnię praw oraz obowiązków publicznych. Prawo polskie chroni obywatela i nie dopuszcza możliwości arbitralnego odebrania obywatelstwa; utrata może nastąpić wyłącznie na własny, dobrowolny wniosek obywatela za zgodą Prezydenta Polski Rzeczypospolitej. Status ten wyklucza posiadanie obywatelstwa obcego państwa bez wyraźnego zezwolenia władz polskich; zawarcie związku

małżeńskiego z cudzoziemcem nie wpływa na obywatelstwo małżonka-Polaka.

Rodowity Obywatel – to pełnoletnia osoba fizyczna, która posiada z mocy prawa jednocześnie udokumentowaną i potwierdzoną w USC rdzenność (status Rodaka) oraz obywatelstwo, co zostaje uwieńczone oficjalnym wpisem do Rejestru Rodowego Polski. Z tytułu tego najwyższego statusu ustrojowego jednostce przysługują pełne, konstytucyjne prawa wyborcze w systemie bezpośrednim (Art. 4 ust. 1, Art. 10 ust. 8), prawo do zwoływania własnosądu (Art. 182 ust. 7) oraz posiadania broni palnej do obrony suwerennej parceli (Art. 50 ust. 3).

Każdemu Rodowitemu Obywatelowi, na mocy Art. 34 ust. 5 oraz w oparciu o majątkowe gwarancje państwa określone w Art. 216 ust. 11, przysługuje jedna uncja fizycznego złota z rezerw narodowych, stanowiąca jego osobisty, nienaruszalny udział w majątku wspólnym Narodu i kotwicę ekonomiczną, wolną od jakichkolwiek roszczeń, podatków i zajęć komorniczych. Ochrona statusu Rodowitego Obywatela obejmuje również zagwarantowanie mu własności pionowej posiadanej parceli, rozciągającej się od przestrzeni nad nią aż do samego wnętrza ziemi (Art. 1 ust. 4), wraz ze wszystkimi zasobami naturalnymi pod nią się znajdującymi, co stanowi ostateczne urzeczywistnienie roli Suwerena jako współgospodarza Rzeczypospolitej. [MR]

PARYTET ZŁOTA (kotwica monetarna)

(od łac. *pecunia certa* = pieniądź pewny i stały, zgrany z rzymską instytucją *as libralis* – pieniądza opartego na sztywnej wadze miedzi lub srebra). Ustrojowa zasada stałej i niezmiennej wartości wszelkich zobowiązań finansowych, podatkowych i kontraktowych na terytorium Rzeczypospolitej, powiązana z wyłącznym monopolem emisyjnym Narodowego Banku Polskiego, określona w Art. 10 ust. 4, Art. 22 ust. 1 oraz Art. 216 ust. 12 i 15.

Historia likwidacji parytetu na ziemiach polskich:

Wbrew powszechnym kłamstwom historycznym parlamentu pookrągłośłołowego, proces niszczenia polskiego pieniądza opartego na kruszcu nie zaczął się w latach 80. XX wieku, lecz przebiegał w trzech etapach:

- **Wrzesień 1939 r. (Realne zniesienie):** Wraz z napaścią najeźdźców na II RP, Bank Polski został zmuszony do ewakuacji złota narodowego za granicę oraz natychmiastowego, wojennego zawieszenia wymienialności złotówki, aby sfinansować obronę kraju.
- **Październik 1950 r. (Komunistyczna fikcja i grabież):** Władze PRL narzuciły ustawowy, propagandowy „parytet” (1 zł = 0,222168 g złota). Służył on wyłącznie ograbieniu Suwerena z 2/3 oszczędności przy przymusowej wymianie gotówki oraz jako pretekst do wprowadzenia bezwzględnego zakazu posiadania złota i dewiz przez Rodaków, pod groźbą kary śmierci.
- **Styczeń 1982 r. (Likwidacja złotego dewizowego):** Nowe Prawo Bankowe, nad którym prace rozpoczęto w 1981 roku, ostatecznie wykreśliło z polskich przepisów ten fikcyjny, urzędowy przelicznik kruszcowy. Komunistyczne państwo oficjalnie ogłosiło wtedy kapitulację, degradując złoto w skarbcu do roli zwykłego aktywa i przekształcając złotego w całkowicie pusty pieniądz fiducjarny (oparty na długu).

Dlaczego przywrócenie parytetu w Nowym Ustroju jest kluczowe?

W ujęciu cybernetyczno-ekonomicznym, Parytet Złota to mechanizm stabilizacji homeostazy finansowej państwa, który poprzez sztywne powiązanie waluty krajowej oraz walut regionalnych (Art. 15 ust. 4) z fizyczną wagą metali szlachetnych, trwale uniemożliwia bankom komercyjnym i spekulantom okradanie mieszkańców za pomocą inflacji, manipulacji kursowych czy ukrytych opłat. Zobowiązanie finansowe musi mieć stałą wartość od momentu zawarcia umowy.

W mądrości prawa rzymskiego system ten opiera się na fundamentalnej

zasadzie kontraktów *Pacta sunt servanda* (Umów należy dotrzymywać) w powiązaniu z doktryną *Justitia est constans et perpetua voluntas ius suum cuique tribuendi* (Sprawiedliwość jest stałą i niezmienną wolą oddania każdemu tego, co mu się należy). Zmiana wartości długu w czasie trwania umowy (poprzez zmienne oprocentowanie, marże czy lichwę) była dla rzymskich jurystów rażącym naruszeniem sprawiedliwości i formą oszustwa.

Parytet Złota zabezpiecza minimalne wynagrodzenie Rodaków (sztywna 1 uncja złota w Art. 24 ust. 3) oraz emerytury (Art. 67), czyniąc z polskiego systemu monetarnego potężną barierę chroniącą suwerenność ekonomiczną państwa i nienaruszalność majątku prywatnego przed dyktatem globalnych systemów korporacyjnych. [WS]

PRACA.

Traktowanie pracy jako działalności zarobkowej pracownika służącej tylko zaspokajaniu bezpośrednich ludzkich potrzeb jest dużym uproszczeniem. Na poziomie fizycznym jest ona wielkością określającą wielkość energii potrzebnej na przemieszczenie ciała materialnego z jednego położenia do drugiego. W ujęciu ekonomicznym to złożony proces uwzględniający także aktywność umysłową człowieka, a jej celem jest zaspakajanie potrzeb człowieka przez odpowiednie przekształcenie zasobów przyrody. Na poziomie psychicznym i duchowym kształtuje świadomość człowieka i sprzyja rozwojowi jego rozumu.

W rozwoju w całej czasoprzestrzeni ludzkiej kultury to praca ludzka stwarza samego człowieka. Jej celem nie jest zysk, ale tworzenie wartości, czyli tego, co jest potrzebne i ważne dla człowieka.

Dobra uzyskiwane poprzez pracę na kolejnych etapach cywilizacyjnego rozwoju są efektem twórczej pracy wszystkich poprzedzających nas ludzkich pokoleń i powinny zostać optymalnie spożytkowane dla przetrwania i rozwoju pokoleń ludzkich po nas przychodzących. Dystrybucja tych dóbr nie może powodować ich zawłaszczania i nadmiernej konsumpcji.

U podstaw aktualnego systemu społeczno-gospodarczego leży wypaczenie kapitalizmu i zasad wolnego rynku sformułowanych przez A. Smitha w fundamentalnym dziele „*Badania nad naturą i przyczynami bogactwa narodów*”. Nie istnieje wolny rynek i prawdziwa konkurencja w znaczeniu handlowym, ideowym i politycznym panuje monopolizacja i korporacjonizm w skali ponadnarodowej. Agresywny kapitalizm i neokolonializm, wyzbyte zasad etyczno-moralnych, stały się wszechwładne i niszczą prawdziwy sens pracy ludzkiej, tym samym jego samego. [MC]

PRAWO NATURALNE

to uniwersalne, pierwotne prawo (zbiór norm zachowania człowieka) wynikające z natury ludzkiej, z samego faktu istnienia człowieka. Ustanawia ogólne i uniwersalne reguły ludzkiego zachowania i jego oceny.

Światem nieożywionym rządzą prawa natury, żywym prawo naturalne, a światem ludzkim prawa przyrodzone, tzn. przysługują każdemu od chwili urodzenia jako przyrodzona godność ludzka. Ład przyrody i świata ludzkiego, spełnia się w ruchu ciał fizycznych, typowym (instynktowym) zachowaniu zwierząt oraz moralnym, praworządnym i rozumnym zachowaniu się ludzi lub w formie odruchów sumienia ukształtowanym w ludzkiej kulturze jako prawo naturalne odnoszone do człowieka.

Nie jest stanowione przez władców, sędziów czy instytucje i obowiązuje niezależnie od tego czy zostało zatwierdzone przez władze państwowe. Nie jest skodyfikowane, ani współcześnie systematycznie opracowane. Jednocześnie jest niezbywalne, i nikt nie może go pozbawić innego człowieka. stanowi podstawę etyki, jest kodeksem moralnym dla wszystkich ludzi, bez względu na poglądy, wyznawaną wiarę, wiek i pochodzenie. Opiera się na założeniu, że człowiek posiadający rozum i wolę z natury przeznaczony jest i powinien czynić dobro jako cel i przyczynę wszelkich dążeń. Akcentuje szczególnie mocno takie wartości jak sprawiedliwość, dobro, piękno, poszanowanie godności człowieka, dlatego prawo stanowione, jak

Konstytucja, powinno czerpać z niego jak najwięcej. Sprawiedliwość i troska o dobro wspólne to podstawowe kryteria podporządkowania się p.n. Dalszymi przykładami prawa naturalnego są: prawo do życia i zdrowia, do własności (wspólnota dóbr i własność prywatna), do owoców pracy, do religii i do piękna.

Uniwersalną zasadę zachowania zgodnego z prawem naturalnym (przyrodniczym u człowieka jako prawem przyrodzonym kulturowo stanowi Złota reguła – kategoryczny imperatyw moralny E. Kanta: *postępuj tylko wg takiej maksymy, dzięki której możesz zarazem chcieć, żeby stała się powszechnym prawem*.

Pełniejsze informacje w zakładce PRAWO NATURALNE. [MC]

REJESTR RODOWY

(od łac. *tabulae censoriae* = księgi cenzorskie starożytnego Rzymu, definiujące pełne i nienaruszalne prawa rzymskich obywateli). Oficjalna, państwowa, wieczysta i nienaruszalna baza danych rodowych i ewidencji ludności Rzeczypospolitej, prowadzona przez Urząd Stanu Cywilnego pod bezpośrednim nadzorem archiwalnym Najwyższej Izby Kontroli, określona w Art. 34 ust. 1.

W ujęciu ustrojowym, Rejestr Rodowy stanowi twardy pancerz obronny substancji narodowej i etnicznej Polaków. Wpis do Rejestru – wymagający bezwzględного, urzędowego udowodnienia więzów ziemi (*ius soli*) oraz więzów krwi (*ius sanguinis*) z przodkami urodzonymi w historycznej Polsce do trzeciego pokolenia wstecz – jest jedynym i ostatecznym źródłem nabycia statusu Rodowitego Obywatela (Suwerena).

Prawo rzymskie opierało podział obywatelski na sztywnym statusie prawnym (*Status civitatis*), bez którego nikt nie mógł współdecydować o losach republiki ani korzystać z jej przywilejów majątkowych. Rzymscy juryści kierowali się zasadą *Ex iusta causa* (*Z prawowitej przyczyny*) – tylko osoba legitymująca się czystym, udowodnionym pochodzeniem z przymierza

rodowego miała prawo do udziału w obrotach publicznych. Wpis do Rejestru Rodowego jest prawnym kluczem, który uruchamia konstytucyjne przywileje Rodaków: od pełnych praw wyborczych w systemie bezpośrednim (Art. 10 ust. 8), przez prawo do zwołania własnosądu, aż po otrzymanie jednej uncji złota narodowego (Art. 34 ust. 5) oraz suwerenność pionową parceli. Odcina to obcym narodom i zewnętrznym agenturom możliwość ukrytego przejmowania władzy i majątku w Polsce. [MR]

SĄD NAJWYŻSZY, jako Trybunał Stanu (Art. 198.)

Trybunał (łac. *Tribunal* = *wzniesione miejsce, trybuna*). W historycznym ujęciu, u samych podstaw, Trybunał to publika zasiadająca trybuny aren, posiadająca prawo decydowania poprzez „*vox populi*”, jednak działająca tylko dla własnej rozrywki. Ponieważ trybunowi (ludowemu) nie potrzeba specjalnych kompetencji do rozstrzygania sytuacji stanów, dlatego w myśl zasady: *Jeśli ktoś ma rozstrzygać o sprawach najwyższej wagi państwowej – powinien to być Sąd Najwyższy*.

W chwili obecnej Trybunał Stanu, powoływany by wyrokować nad losem urzędników wysokiego szczebla, nie potrzebuje specjalnego wyróżnienia w postaci osobnego nazewnictwa i wydzielenia, ponieważ jest ciałem zasilanym przez sędziów, to tym bardziej Sąd Najwyższy jest wystarczająco wykwalifikowany i umocowany, będąc najodpowiedniejszą jednostką do tego typu działań. Z tego powodu całość zadań Trybunału Stanu opisanych w Konstytucji z 1997 r. jest przekazana Sądowi Najwyższemu. Wszystkie te obowiązki i kompetencje wynikające z konstytucji, po usprawnieniach, trafiają na barki Sądu Najwyższego.

Aby wyeliminować ryzyko politycznego odwetu, zмовы sędziowskiej lub nacisków ze strony obcych służb, orzekanie Sądu Najwyższego w trybie odpowiedzialności konstytucyjnej (Art. 198) zostaje poddane absolutnemu i bezprogowemu bezpiecznikowi referendalnemu. Każde orzeczenie Sądu Najwyższego skazujące lub oczyszczające funkcjonariusza publicznego,

członka Rady Ministrów czy Prezydenta Rzeczypospolitej, ma charakter wyłącznie tymczasowy. Dla swojej ostatecznej, prawnej wykonalności i prawomocności, wyrok ten bezwzględnie musi zostać zatwierdzony przez obywateli w bezprogowym referendum ogólnokrajowym, zorganizowanym przez Prezydenta (lub jego konstytucyjnego zastępcę) w ciągu 45 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia. Wynik tego głosowania stanowi ostateczny, suwerenny werdykt Narodu, który stoi ponad decyzją składu sędziowskiego, wiążąc wszystkie służby i organy państwa, zgodnie z duchem demokracji oddolnej (Art. 4).

Zgodnie z Art. 199, Sąd Najwyższy orzekający w tym trybie składa się z Przewodniczącego (Pierwszego Prezesa SN), 2 zastępców oraz 16 członków, będących czynnymi sędziami zawodowymi o najwyższych kwalifikacjach, wyłanianych w drodze wyborów powszechnych i zaprzysięganych przed Narodem oraz Prezydentem Polski Rzeczypospolitej. Wyroki ostateczne, w tym orzeczenie kary śmierci za najcięższe zbrodnie urzędnicze i zdradę stanu określone w Art. 44 ust. 1, wymagają bezwzględnej i pełnej jednomyślności całego składu sędziowskiego oraz ławy przysięgłych złożonej ze społecznych sędziów pokoju, przy czym wszelkie wątpliwości dowodowe i interpretacyjne rozstrzyga się zawsze na korzyść oskarżonego (Art. 176 ust. 3). [MR]

SENAT, jako Trybunał Konstytucyjny.

Senat (łac. *senatus*) w historycznym ujęciu w czasach starożytnego Rzymu był radą starców, działającą jako organ doradczy króla; w okresie republiki to już główny organ rządzący. W Polsce także ma za sobą długą tradycję, od 1922 jest izbą wyższą w dwuizbowym parlamencie, zaś przed rozbiorem był wyższą izbą sejmku, powstałą z rady królewskiej.

Obecnie proponuje się, by dodatkowo był ostatnią instancją w sprawach sądowych, po Sądzie Najwyższym, która orzeka w sprawie zgodności z Konstytucją. Wyboru w poczet Senatu dokonuje się spośród rodowitych obywateli, którzy ukończyli 50-ty rok życia (w rewizji projektu), po 3 osoby z

każdego województwa. Jako posiadający największe doświadczenie życiowe i zaangażowanie społeczno-kulturowe, w oparciu o zapisy Konstytucji ma prawo do ostatecznego oceniania wyroków sądowych, dlatego wszystkie funkcje Trybunału Konstytucyjnego (po odpowiedniej korekcie i usprawnieniu) są przekazane i prowadzone przez senatorów i senatorki.

Aby zachować nienaruszalną czystość zasady trójpodziału służb i uniemożliwić sytuacji, w której izba ustawodawcza staje się sędzią własnego prawa, kontrola konstytucyjna sprawowana przez Senat jako Radę Rewizyjną zostaje bezwzględnie poddana najwyższemu bezpiecznikowi pacyfikacji obywatelskiej (Art. 190). Każde orzeczenie Senatu stwierdzające zgodność lub niezgodność ustawy, dekretu czy umowy międzynarodowej z Konstytucją, ma charakter wyłącznie tymczasowy i nie wywołuje skutków prawnych. Dla swojej ostatecznej, powszechnie obowiązującej mocy prawnej, wyrok ten bezwzględnie musi zostać zatwierdzony przez obywateli w bezprogowym referendum ogólnokrajowym. Prezydent Rzeczypospolitej ma konstytucyjny obowiązek zarządzić przeprowadzenie takiego głosowania w najbliższym stałym, kwartalnym terminie referendalnym (Art. 125). Wynik tego głosowania stanowi ostateczne, suwerenne rozstrzygnięcie sporu konstytucyjnego przez sam Naród, spajając mechanizmy kontroli z duchem demokracji oddolnej (Art. 4), petycji (Art. 63) oraz weta obywatelskiego (Art. 79).

Zgodnie z Art. 188 i Art. 190, Senat działający w trybie Rady Rewizyjnej musi liczyć minimum 2/3 ustawowej liczby senatorów, a jego tymczasowe rozstrzygnięcia zapadają kwalifikowaną większością co najmniej 2/3 głosów. Wszystkie spory konstytucyjne z danego kwartału są poddawane pod głosowanie obywateli zbiorczo, w jeden wyznaczony dzień referendalny, co gwarantuje sprawność ekonomiczną i organizacyjną struktur państwa, uniemożliwiając partokracji narzucenie praw sprzecznych z Wolą Narodu.
[MR]

STRAŻNIK PROCEDURY

(od łac. *custos legis* = strażnik prawa, powiązany z rzymską instytucją *Praetora*, który czuwał nad czystością formalną procesu, zanim sprawę rozstrzygnęła ława sędziowska). Oficjalna funkcja publiczna funkcjonariusza państwowego, powoływanego do udziału w posiedzeniach Własnosądów oraz sądów obywatelskich na mocy Art. 42 ust. 4 oraz Art. 45 ust. 8.

W ujęciu proceduralnym, Strażnik Procedury stanowi nienaruszalny bezpiecznik i pomost prawny pomiędzy oddolnym czynnikiem społecznym (Sędziami Pokoju) a nadrzędnym porządkiem Konstytucji Krajowej. Zadaniem Strażnika nie jest sądenie, orzekanie o winie ani ingerowanie w merytoryczną treść werdyktu ławy obywatelskiej, lecz wyłącznie prowadzenie rzetelnej ewidencji, rejestracji audio-wideo oraz wydanie pisemnej opinii o formalnej zgodności planowanego wyroku z przepisami Konstytucji przed jego ogłoszeniem.

Rzymska procedura sądowa dzieliła się na dwa etapy: *in iure* (przed urzędnikiem-pretorem, który badał literę prawa i ramy formalne) oraz *apud iudicem* (przed sędzią lub ławą, oceniającą fakty). Strażnik Procedury realizuje klasyczną rzymską paremię *Dura lex, sed lex* (*Twarde prawo, ale prawo*) oraz *Iura novit curia* (*Sąd zna prawo*). Działając jako Strażnik, urzędnik zabezpiecza wyrok wydany przez zwykłych obywateli (Sędziów Pokoju) przed jego łatwym i niesprawiedliwym obaleniem z powodów formalnych przez zawodowe, państwowe instancje odwoławcze, nadając orzeczeniu obywatelskiemu natychmiastową moc państwowego tytułu wykonawczego. [MR]

SUBSYDIARNOŚĆ (pomocniczość)

w tej myśli każdy szczebel władzy powinien realizować tylko takie zadania, z którymi nie radzi sobie skutecznie niższy szczebel lub same jednostki w ramach społeczeństwa, w myśl formuły: *tyle społeczeństwa, ile można, tyle państwa, ile jest to konieczne*. Jeżeli wsparcie władzy nie jest

konieczne, państwo powinno umożliwić działanie społeczeństwu obywatelskiemu, rodzinom, wolnemu rynkowi, a także w zarządzaniu przedsiębiorstwami. W przypadku, kiedy ingerencja jest niezbędna, problemy powinny być zwalczane na szczeblu najbliższym obywatelom. Zasadzie subsydiarności przysługuje więc miano jednej z podstawowych zasad ustrojowych.

W ujęciu cybernetycznym i teorii systemów autonomicznych, zasada pomocniczości stanowi mechanizm ochrony homeostazy systemu społecznego przed niszczącym, odgórnym sterowaniem biurokratycznym. Każde wymuszone, centralne nakładanie decyzji tam, gdzie dany podmiot (Rodak, rodzina, gmina, region) posiada pełną zdolność do samoregulacji, generuje patologie ustrojowe i niszczy naturalną odporność państwa. Subsydiarność to naturalny proces odwrócenia wektora władzy – to nie Naród istnieje dla obsługi aparatu państwowego, lecz aparat państwowy i jego urzędnicy pełnią wyłącznie rolę służebną (podrzędną) wobec nadrzędnej Woli i potrzeb Suwerena (Art. 4 ust. 2, Art. 10 ust. 3).

W strukturze niniejszej Konstytucji Krajowej, zasada subsydiarności zyskuje ostateczny, materialny pancerz ochronny i przestaje być jedynie teoretycznym pojęciem deklaratywnym, przejawiając się w konkretnych przywilejach Rodaków i ich wspólnot lokalnych:

- **Na szczeblu jednostkowym i rodzinnym (Art. 1 ust. 4 oraz Art. 50 ust. 2 i 3):** Przejawia się w zagwarantowaniu Rodakowi absolutnej, pionowej własności prywatnej jego parceli – od przestrzeni nad nią aż do samego wnętrza ziemi wraz ze wszystkimi zasobami. Państwo nie ma prawa ingerować w gospodarność tej ziemi ani nakładać na nią koncesji i podatków (Art. 84 ust. 7), a Suweren posiada przyrodzone prawo do obrony nienaruszalności swojego domostwa z bronią w ręku.
- **Na szczeblu gminnym i regionalnym (Art. 15 oraz Art. 84 ust. 4):** Przejawia się w pozostawieniu w rękach społeczności lokalnych aż 80% wypracowanych środków podatkowych oraz prawie do

uchwalania własnych **Małych Konstytucji** i posługiwania się **walutami regionalnymi** pod oparciem kruszczowym skarbców wojewódzkich NBP (Art. 227 ust. 2). Centralny aparat państwa (Skarb Państwa, Rada Ministrów) wkracza w sferę finansową i porządkową kantonów wojewódzkich tylko w zakresie priorytetowego bezpieczeństwa militarnego i ochrony granic (Art. 26).

Prawdziwa pomocniczość nieodłącznie wiąże się z mechanizmami **Demokracji Oddolnej**. Każda próba bezprawnego odebrania, scentralizowania lub ograniczenia przywilejów majątkowych, kruszczowych i prawnych należnych Rodakom na mocy Statutów i Małych Konstytucji przez urzędników centralnych, stanowi kłamstwo konstytucyjne i próbę ustrojowego wyzysku, podlegając bezwzględnemu usunięciu ze służby publicznej oraz karze do 35 lat więzienia wraz z całkowitym przepadkiem mienia (Art. 44 ust. 1 lit. f). [MC]

TRWAŁY ROZWÓJ

(ang. *sustainable development*) nie jest równoważny najczęściej używanemu pojęciu zrównoważonego rozwoju w ujęciu prostego odnawiania wyeksploatowanych zasobów jako wielkoskalowej rekultywacji, To nie wystarcza... Trwały rozwój to termin oznaczający rozwój społeczno-ekonomiczny współczesnych społeczeństw, polegający na zaspokajaniu ich potrzeb w taki sposób, aby nie zmniejszać możliwości zaspokajania potrzeb przyszłym pokoleniom. odpowiednia polityka wymaga przede wszystkim powszechnej solidarności między krajami i społecznościami regionalnymi i lokalnymi bogatymi i ubogimi oraz z przyszłymi pokoleniami, a także traktowania czynników ekonomicznych, politycznych, społecznych i ekologicznych jako zależnych od siebie. Takie idee znajdziemy Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka w której człowiek jest podmiotem posiadającym prawo do zdrowego i produktywnego życia w zgodzie z naturą, pomyślności wszystkich zbiorowości ludzi i sprawiedliwości międzypokoleniowej. Jest to

alternatywa wobec globalizacji sprowadzonej do degenerującej świat nadmiernej eksploatacji wszystkich zasobów, łącznie z ludzkimi.

W ujęciu cybernetycznym ten problem w swej istocie wiąże się z pojęciem sprzężenia wyprzedzające (feedforward). O ile we wszystkich układach sterowania regulacja ich zachowania odbywa się za pomocą głównie ujemnego sprzężenia zwrotnego (feedback) jako oddziaływanej informacji zwrotnej na ludzki lub maszynowy ośrodek decyzyjny, to sprzężenie wyprzedzające (w przód) przenosi sygnał sterujący od źródła znajdującego się w środowisku zewnętrznym układu – często jest to sygnał podawany przez zewnętrzne urządzenie (albo człowieka) obsługujące układ – do, znajdującego się w innym miejscu, wejścia zewnętrznego obciążenia układu. (por. prace J.M. Szymańskiego (*Nadzieja. Nowoczesny światopogląd i metapolityka w zarysie*) oraz W. Michnowskiego. Takie sterowanie uwzględnia zmiany nieprzewidywalne dla sprzężeń zwrotnych, wymaga myślenia: *to nie my, ludzie musimy dbać o Naturę, aby ona przetrwała – musimy o nią dbać, abyśmy to my przetrwali.* [MC]

WŁASNOSĄD

(Art. 175.) sąd cywilny I instancji powoływany na wniosek Rodowitego Obywatela, który rozpatruje sprawy rodowitych obywateli na ich własny wniosek. Sąd ten posiada możliwość nieograniczonego i niesamodzielnego wymierzania sprawiedliwości nad stronami, które go powołały. Zwołanie własnosądu przysługuje każdemu Rodowitemu Obywatelowi w celu przeprowadzenia procesu sądowego nad własną osobą, lecz jedynie w obecności funkcjonariusza państwowego.

Jednakże dla zachowania wszelkiej sprawiedliwości działania powinna zachodzić zasada: (łac.) *nemo iudex in causa sua* = nikt nie może być sędzią we własnej sprawie, stąd dopuszcza się w takiej sytuacji powołanie przez i z rodowitych obywateli, jako przedstawicieli społeczeństwa, Sędziów Pokoju (obecnie ławnicy), którym przyznawane są, tylko na ten czas, uprawnienia

sędziowskie. Wszyscy uczestnicy własnosądu jednogłośnie spośród Sędziów Pokoju wybierają przewodniczącego.

Dla zapewnienia absolutnej bezstronności, transparentności oraz prawnej niepodważalności orzeczeń, skład ławy Sędziów Pokoju dla danego własnosądu jest wyłaniany w drodze publicznego, transparentnego losowania spośród zarejestrowanych w danej gminie Rodowitych Obywateli, z zachowaniem prawa stron do jednokrotnego odrzucenia wylosowanego arbitra bez podania przyczyny (Art. 41 ust. 6). Funkcjonariusz państwowy biorący udział w posiedzeniu pełni oficjalną i twardą funkcję Strażnika Procedury (Art. 42 ust. 4). Ma on konstytucyjny obowiązek prowadzenia rejestracji audio-wideo, sporządzenia protokołu oraz wydania pisemnej opinii o zgodności planowanego werdyktu ławy z przepisami niniejszej Konstytucji przed jego ogłoszeniem. Wszelkie wątpliwości proceduralne i interpretacyjne rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (Art. 176 ust. 3). Wyrok własnosądu, poparty opinią Strażnika Procedury, staje się oficjalnym tytułem wykonawczym, a instancją odwoławczą od jego decyzji jest Sąd Najwyższy, a ostateczną Senat działający jako Rada Rewizyjna (Art. 176 ust. 5), przy czym na rozpatrzenie odwołania obowiązuje sztywny, nieprzekraczalny termin 45 dni (Art. 79 ust. 4).

Zgodnie z Art. 50 ust. 2, suwerenność własnosądu koresponduje bezpośrednio z suwerennością parceli Rodaka, rozciągającą się aż do samego wnętrza ziemi, oraz z prawem do obrony koniecznej przy użyciu broni palnej, a ewentualne spory cywilne i majątkowe między dwoma Rodowitymi Obywatelami obligują pozwanego do udziału we własnosądzie, czyniąc z tej instytucji fundament rzetelnego i szybkiego wymiaru sprawiedliwości z całkowitym wyłączeniem państwowego aparatu sędziowskiego (Art. 41 ust. 7). [MR]

WŁASNOŚĆ PIONOWA PARCELI

(od łac. *dominium* = pełna, absolutna i suwerenna własność rzeczy, wolna

od ograniczeń publicznych). Fundamentalna zasada nienaruszalności i suwerenności prywatnych dóbr ziemskich i gruntów należących do Rodowitych Obywateli Rzeczypospolitej, zdefiniowana w Art. 1 ust. 4 oraz zabezpieczona w Art. 50 ust. 2.

W ujęciu konserwatywno-wolnościowym, własność pionowa całkowicie likwiduje dotychczasowy, kolonialny monopol aparatu państwowego nad bogactwami znajdującymi się pod ziemią. Zdejmuje z Rodaka konieczność ubiegania się o urzędowe koncesje, pozwolenia i opłaty (Art. 1 ust. 4) na eksploatację własnej działki, o ile służy to potrzebom jego gospodarstwa.

Zasada ta jest bezpośrednim, dosłownym przeniesieniem do polskiego porządku ustrojowego słynnej rzymskiej paremii: *Cuius est solum, eius est usque ad coelum et ad inferos* (Do kogo należy ziemia, tego własność rozciąga się aż do niebios i aż do piekieł). Rzymskie prawo własności (*quiritarium*) wykluczało sytuację, w której urzędnik mógł wtargnąć pod ziemię właściciela i zagrabieć znalezione tam zasoby. Własność pionowa gwarantuje, że wszystko, co znajduje się w pionowych granicach parceli Rodaka – przestrzeń powietrzna, grunt oraz cała zawartość w głąb ziemi (woda, gaz, minerały, kruszce) – stanowi jego świętą własność prywatną, całkowicie wolną od podatków majątkowych i zajęć urzędowych (Art. 84 ust. 7), co czyni z nienaruszalnej parceli suwerenne terytorium obronne wolnego człowieka. [WS]

WOTUM NIEUFNOŚCI,

wynikające z treści Art. 158. w Konstytucji z 1997 r. zostaje usunięte na podstawie zmian w Art. 154., gdzie pokazano, w jaki sposób Rada Ministrów się konstituuje, w tym wypadku wotum nieufności jest zbędne. Premier jest wybierany przez Sejm na podstawie zaakceptowanego planu przyszłego działania RM, przy czym „zatwierdzenie” premiera i RM dzieje się do skutku.

Samo wotum nieufności (zaufania) będące uchwałą parlamentu wyrażające sprzeciw (poparcie) do trwającej polityki RM nie zostaje

zniesione i nadal przysługuje posłom, co w konsekwencji może do prowadzić do ustąpienia premiera, i rozwiązania RM. [MR]

ZŁOTO NARODOWE.

pierwotny, fizyczny i nienaruszalny ekwiwalent suwerenności materialnej oraz ostateczny bezpiecznik wolności osobistej i ekonomicznej Rodowitych Obywateli Polski Rzeczypospolitej.

W ujęciu historyczno-filozoficznym, odrzucenie parytetu złota na rzecz fiducyjnego pieniądza dekretowego (opartego wyłącznie na długu i przymusie państwowym) stanowiło największy w dziejach ludzkości eksperyment ekonomiczny, który doprowadził do globalnego zmonopolizowania rynków przez ponadnarodowe korporacje i banki komercyjne. Pieniądz pozbawiony oparcia w kruszcu przestał być miernikiem wartości pracy, a stał się instrumentem ukrytego drenażu kapitału i pętli zadłużenia społeczeństw (Art. 10 ust. 13). Złoto, jako zasób skończony, niepoddający się politycznym manipulacjom kursem i inflacją, przywraca pracy ludzkiej jej rzeczywistą, sprawiedliwą wagę (Art. 24 ust. 3).

W ujęciu cybernetycznym i teorii systemów, rezerwy złota narodowego pełnią funkcję sprzężenia wyprzedzającego (ang. *feedforward*), zabezpieczając system państwowy przed nieprzewidywalnymi zakłóceniami zewnętrznymi, kryzysami geopolitycznymi oraz wrogimi aktami sabotażu ze strony obcych mocarstw. Aby to sterowanie było skuteczne, Konstytucja wprowadza zasadę „rozproszonego skarbcza” (Art. 216 ust. 8 i Art. 227 ust. 8), która nakazuje fizyczne i geograficzne zdecentralizowanie rezerw w 16 skarbcach wojewódzkich Narodowego Banku Polskiego oraz powierza ich bezpośrednią obronę Siłom Obronnym Rzeczypospolitej (Art. 227 ust. 10). Rozproszenie to uniemożliwia wrogowi lub obcym systemom korporacyjnym jednorazowe przejęcie, zamrożenie bądź konfiskatę narodowego majątku.

Najwyższym stopniem decentralizacji i *uobywatelnienia* rezerw jest Gwarancja Majątkowa Rodaków (Art. 34 ust. 5 i 6), na mocy której każdy

Rodowity Obywatel – od momentu narodzin i wpisu do Rejestru Rodowego – otrzymuje fizyczną jedną uncję złota jako swój osobisty udział w majątku wspólnym Narodu. Kruszec ten, chroniony bezwzględny zakazem konfiskaty urzędowej i komorniczej (Art. 34 ust. 7), staje się nienaruszalną kotwicą majątkową polskich rodzin.

Dla zachowania pełnej odporności systemu, obrót złotem narodowym podlega sztywnemu monopolowi Skarbu Państwa (Art. 34 ust. 8), który jako jedyny jest uprawniony do fizycznego wydawania kruszcu za imiennym pokwitowaniem oraz do jego natychmiastowego odkupu po uczciwych cenach rynkowych. Bezwzględny zakaz wywożenia i deponowania tego złota poza granicami państwa (pod rygorem oskarżenia o zdradę stanu z Art. 44) gwarantuje, że kapitał ten na zawsze pozostanie wewnątrz krwioobiegu gospodarczego Rzeczypospolitej, chroniąc jej mieszkańców przed ekonomiczną presją i ingerencją obcych systemów finansowych. [MR]
